

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்

ஸ்ரீஸைலேஸதயாபாத்ரம்

FOR PRIVATE CIRCULATION ONLY - Not for sale

பராங்குஸ திருஅவதார ஸ்ரீ
5111

விக்ருதி ஸ்ரீ ஆவணி
27, 12-9-2010

க்ரந்த பரிபாலந ட்ரஸ்ட்
வெளிமீடு

ஸ்ரீஸைலேஸதயாபாத்ரம் தீ₄ப₄க்த்யாதி₃ கு₃ணர்ணவம்।

யதீந்த்₃ரப்ரவணம் வந்தே₃ ரம்யஜாமாதரம் முநிம்॥

जीवोज्जीवनसङ्कल्पं हरेः पूर्णं विधित्सुकाम्।श्रियं सत्याशिषं कुर्वत्सदाचार्यपरम्परा ॥

यावत् , विजयतां तावत्सीमातिक्रान्तवैभवा ।श्रीशैलेशदयापात्रनाम्नीयं पत्रिका शुभा ॥

ஆலோசகர்: ஸ்ரீ.உ.வே.பரதன்ஸ்வாமி
ஆசிரியர்:

ஸ்ரீவைஷ்ணவமஹாநிதி R.ரகுராமன் (பாலாஜி)9994606427

24/71,புத்தூர் அக்ரஹாரம் திருச்சி-620 017.

துணையாசிரியர்: K.ஆராவமுதன் (98942 12038)

பொருளடக்கம்

மலர் 3 இதழ் 5

பக்கம்

ஸ்ரீபார்த்தஸாரதி	1-08
பரியனாகி வந்த அவுணன் பாசுரார்த்தம்	9-12
புருஷகாரம் - சிறையிருந்தவள் ஏற்றம்	13-16
தொலைவில்லிமங்கலத்தில் பராங்குச நாயகியின் அநுபவம்	17-23
ஆறு எனக்கு நின் பாதமே சரண்	24-27
தெய்வமாக்கவியின் மாட்சி	27-30
ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவவுரை	(41-42) 31-32
அஷ்டபிரபந்தம் - திருவரங்கத்தந்தாதி	(25-32) 33-40
பெரியாழ்வார்திருமொழி வ்யாக்யாநங்கள்	(213-220)41-48

திருவெள்ளறை மேலத் திருமாளிகை அம்மாள்
ஸ்ரீ.உவே. ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமியின்
திருநகைத்ரோத்ஸவம்

ஸ்வாமி எம்பெருமானாரால் நியமிக்கப்பெற்ற 74 ஸிம்ஹாஸநாதிபதிகளுள் ஒருவர் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராண வ்யாக்யாதா வான விஷ்ணுசித்தாசார்யர். கூரத்தாழ்வான் நம் தர்ஸநத்திற்காகத் தம் தர்ஸநத்தை இழந்தபின் ஸ்வாமி எம்பெருமானார் இவரைக் கொண்டே ஸ்ரீபாஷ்யத்தை பூர்த்தி செய்தருளினார். அப்போது இவருடைய மேதாவிலாஸத்தைக்கண்டு ஸ்வாமி எம்பெருமானார் இவரை 'எங்கள் ஆழ்வானே' என்று அபிமாநித்தருளினார். அதுமுதல் எங்களாழ்வான் என்பதே இவருக்குத் திருநாமமாயிற்று.

தமக்கு ஸ்ரீபாஷ்யகாலகேபம் ஸாதிக்கும்படி கேட்ட நடாதூரம்மாளை அவருடைய பிதாமஹரான நடாதூராழ்வான் தினவுகெடச்சொல்லுவன் திருவெள்ளறைச் சோழியனே யாதலால் எங்களாழ்வான் திருவடிவாரத்திலேயே ஸ்ரீபாஷ்யாந்வயத்தைப் பெறும்படி நியமிக்க, அம்மாளும் அவ்வாறே எங்களாழ்வான் திருவடிகளை ஆஸ்ரயித்தார். இன்றும் திருவெள்ளறையில் எங்களாழ்வானுடைய அர்ச்சாவிக்க்ரஹத்தில் அவரது திருவடிக் கீழே அம்மாள் ஸேவை ஸாதித்தருள்கிறார்.

ஸ்ரீபாஷ்ய ஸிம்ஹாஸநாதிபதியான எங்களாழ்வானு டைய திருவம்ஸஸ்தரான கீர்த்தி மூர்த்தி ஸ்ரீ.உவே. ஸ்ரீநிவாஸா சார்யஸ்வாமியின் திருநகைத்ரமான ஆவணி ஆயில்ய மஹோத்ஸவத்தை வர்த்தமான அம்மாள் ஸ்ரீ.உவே.ஸௌம்ய நாராயணசார்யஸ்வாமி நான்கு நாள்கள் விமரிசையாக திருவெள்ளறையில் நடத்தியருளினார்.

உபயவேதபாராயணம், ஸ்ரீபாஷ்யவிதவத் ஸதஸ், விதவான்களின் உபந்யாஸங்கள் ஆகியன இவ்வுத்ஸவத்தின் தொடர்ச்சி ராட்பர் 3ல்

ஸ்ரீ:

(சென்றவிதழ் தொடர்ச்சி)

ஸ்ரீபார்த்தஸாரதி

(வாகம்ருதவர்ஷீ ஸ்ரீ.உ.வே.வேளுக்குடி வரதாசார்யஸ்வாமி)

கையும் உழவுகோலும், பிடித்த சிறுவாய்க்கயிறும், ஸேநாதா₄ளி தூ₄ஸரித
மான திருக்குழலும், தேருக்குக்கீழே நாற்றின திருவடிகளுமான ஸாரத்₂ய
வேஷத்துடன் – அத்யாஸ்சர்யமாய் நின்ற நிலையைப்பற்றிச் சிறிது
விண்ணப்பித்துக் கொள்கிறேன்.

க்ருஷ்ணாவதார நாயகன் கீதாசார்யனான ஸ்ரீபார்த்தஸாரதியே
என்கிறார்கள் நம் பெரியோர்கள். ஒருவனான பரமாத்மாவே ஆசார்யனாக
வும் இருக்கிறான்; அவனே ஸாரதியாகவும் இருக்கிறான். ஸ்ரீராமாயணத்
திலே ஒரு ஸாரதியைப்பற்றி ஸ்ரீவால்மீகி அடிக்கடி சொல்லுகிறார்.
அவனுக்கு ஸுமந்தர்ன் என்று பெயர். இக்ஷ்வாகு குலத்திலே தோன்றிய
பல பெரியோர்களுக்கு அவன் ஸாரதியாய் இருந்திருக்கிறான். ஸுமந்திரனை
ஸாரதி என்றுதான் சொல்லுவர்களே தவிர, அவனை ஒருபோதும்
ஆசார்யன் என்று வ்யவஹரிக்கமாட்டார்கள்.

ஸ்வாமி எம்பெருமானார், ஆதிசங்கரர், ஆநந்ததீர்த்தர் முதலானவர்
களை அவரவர் வழிவந்தவர்கள் ஆசார்யர்களாகக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.
இவர்கள் ஆசார்ய புருஷர்களே தவிர ஸாரதிகள் அல்லர். இவர்களை
ஆசார்யர்களாகத்தான் நாம் கொள்ளமுடியுமே தவிர, இவர்களுக்கு
ஸாரத்யம் இருக்கிறதாகத் தெரியவில்லை. ஸுமந்திரனே ஸாரதி; அவனுக்கு
ஆசார்யத்வம் கிடையாது. திருவல்லிக்கேணிப் பெரியோனான
ஸ்ரீபார்த்தஸாரதி ஸாரதியாய் இருந்துகொண்டே ஆசார்யனாகவும்
இருந்தவன். இவனுக்குண்டான ஏற்றத்தை நாம் வேறு யாருக்குமே
சொல்லிவிடமுடியாது. இங்கே ஒரு ஸந்தேஹம் எழக்கூடும். அதாவது,
ஆசார்யனாய் இருப்பது பெருமை படைத்ததாய் இருக்கலாம், ஆனால்
ஸாரதியாய் இருப்பது இழிதொழில் அன்றோ? அதைப் பெருமை யாகச்
சொல்லுவது பொருந்துமோ? அதையும் ஸர்வேஸ்வரனான
எம்பெருமானுக்குப் பெருமையாகச் சொல்லுவது கூடுமோ? இது
ஸாதாரணமாக அனைவருக்கும் எழக்கூடிய ஸந்தேஹம்தான். ஆனால்
அவனை ஸ்ரீபார்த்தஸாரதியாக அறிந்து உணர்ந்து அநுபவிப்பதில் தான்
ஸ்ரீஸைஸேத்யாபாத்ரம்- செப்டம்பர் 2010

பரம ரஸாநுபவம் உள்ளது என்கிறார்கள் ரஸிகர்களான நம்பெரியோர்கள்.

பரத்வஸௌலப்ய பூர்ணான பகவானுடைய பெருமையை அறிந்து உணர்ந்து அநுபவிப்பதற்கு நமக்கும் ராஸிக்யம் என்கிற தன்மை மிக அவசியமாகும். பரம ராஸிக்யத்தைக் குணமாக உடையவன் கண்ணனெம்பெருமான். அவன் தன்னுடைய உயர்ந்த குணமான ராஸிக்யத்தைப் பலவிதமாக விநியோகம் கொள்ளுகிறான். கூடாரையும் (தன்னுடன் வந்து கூடமாட்டோம் என்று இருப்பாரையும்) வெல்லும் ஸாமர்த்யம் படைத்த அவன், தன்னுடைய ராஸிக்யத்துக்கு அநுகுணமாகத் தன் அடியார்களுடன் பலவிதமாகக் கலந்து பரிமாறுகிறான். தன்னுடன் எதிர்ப்பு கோத்துக்கொண்டு வரும் அஸுரராக்ஷஸர்களை யுத்தரஸம் அநுபவிப்பதற்கு விஷயமாக்குகிறான். அநாஸ்ரிதர்களான ஸம்ஸாரிகளை லீலாஸம் அநுபவிப்பதற்கு விஷயமாகக் கொள்கிறான். போக ரஸாநுபவத்திற்காக நித்யவிபூதியைக் கொண்டிருக்கிறான். அவனது பெருமைகளையும் குணபரம்பரைகளையும் குணசேஷ்டிதங்களையும் நெஞ்சில் கொள்ளுவதற்காக முற்றும் துறந்த முனிவர்களும் ராஸிக்யத்தை குணமாகக் கொண்டார்கள். பரத்வஸௌலப்ய பரிபூர்ணான அவனது குணக்கடலில் ஆழங்காற்படுவதற்காக நம் ஆழ்வார்களும் ஆசார்யர்களும், மற்றுமுண்டான பெரியோர்கள் அனைவரும் ராஸிக்யபூர்த்தி உடையவர்களாக விளங்கினார்கள். எம்பெருமானாரும் இந்தத்தன்மை வாய்ந்திருப்பவரானபடியாலே ஸர்வலோக மஹேஸ்வரான எம்பெருமான் ஸ்ரீபார்த்த ஸாரதியாய் – அர்ஜுநனுக்குத் தேரோட்டியாய் –நின்றதன் பெருமையை அத்யாஸ்சர்யமான தம் ஸ்ரீஸூக்தியினால் அநுபவித்தார். அவரது வழித் தோன்றல்களான நாமும் அவர் இழிந்த துறையிலேயே ஆழ்ந்து அநுபவரஸம் கொள்ள ப்ராப்தம்.

“... ப₄க₃வான் புருஷோத்தம: ஸர்வேஸ்வரேஸ்வர: ஜக₃து₃பக்ருதிமர்த்ய: ஆஸ்ரிதவாத்ஸல்யவிவஸ: பார்த்த₂ம் ரதி₂நம் ஆத்மாநம் ச ஸாரதி₂ம் ஸர்வலோகஸாக்ஷிகம் சகார” (புருஷோத்தமனும், எல்லா ஈஸ்வரர்களுக்கும் ஈஸ்வரனாய் இருப்பவனும், லோகத்துக்கு உதவுவதற்காக மனிதனாய்த் திருவவதாரம் செய்தருளி இருப்பவனுமான பகவான் தன் அத்தை மகனும் அடியவனுமான அர்ஜுநனை ரதத்திலேயும் தன்னை தேரோட்டியின் ஸ்தாநத்திலேயும் அமைத்து இதை எல்லா உலகமும் காணவைத்தான்) என்று கீதாபாஷ்ய அவதாரிகையில் ஸ்வாமி

எம்பெருமானார் அருளிச்செய்திருக்கிறார். இந்த திவ்யஸூக்தியைக் கொண்டு திருவல்லிக்கேணிப் பெரியோனான ஸ்ரீபார்த்தஸாரதியின் ஆஸ்ரிதவாத்ஸல்ய குணபூர்த்தியை நாம் நன்கு அறிந்து அநுபவிக்கலாம்.

கீதாஸாஸ்த்ரமானது ஸம்வாத்ரூபமானது. “த₄ர்மக்ஷேத்ரே குருக்ஷேத்ரே ஸமவேதா யுயுத்ஸவ:। மாமகா: பாண்ட₃வாஸ்சைவ கிம் அகுவ்த ஸஞ்ஜயா॥” என்னும் த்ருதராஷ்ட்ரனுடைய கேள்வியில் தொடங்கி “யத்ர யோகே₃ஸ்வர: க்ருஷ்ணே யத்ர பார்த்தே₂ த₄நுர்த₄:। தத்ர ஸ்ரீர் விஜயோ பூ₄திர்த்₃ருவா நீதிர்மதிர்மம॥” என்னும் ஸஞ்ஜயனுடைய பதில்வாக்யத்திலே நிறைவு பெறுகிறது கீதை. த்ருதராஷ்ட்ரன் கேட்டது ஒரு கேள்விதான். ஆனால் அந்த கேள்விக்குண்டான பதிலை அபாரமாகச் சொல்லுகிறான் ஸஞ்ஜயன். இதுதான் த்ருதராஷ்ட்ர ஸஞ்ஜய ஸம்வாதம். இதற்குள்ளே அடக்கப்பட்ட மற்றொரு ஸம்வாதம்தான் கேஸுவார்ஜுந ஸம்வாதம் என்கிறார் வைஸம்பாயநர் ஜநமேஜயனான மஹாராஜாவுக்கு. ஆக ஜநமேஜயன் கேட்டுக் கொண்டிருக்க வைஸம்பாயநர் சொல்லுகிறார். த்ருதராஷ்ட்ரன் கேட்கிறான் – ஸஞ்ஜயன் சொல்லுகிறான். அர்ஜுநன் கேட்கிறான் – கீதாசார்யன் பதில் சொல்லுகிறான். ஆனால் த்ருதராஷ்ட்ரனுடைய கேள்வி மறைமுகமாகக் கேட்கப்பட்ட கேள்வியாகும். இதற்கு ஸஞ்ஜயன் சொல்லும் ஸமாதாநமும் மறைமுகமாகவே சொல்லப்பட்ட ஸமாதாநமாகும். இங்கு கேள்வி பதில் இரண்டுமே வ்யத்யாஸமாக அமைந்திருக்கின்றன.

வால்மீகியினுடைய ஆஸ்ரமத்துக்கு நாரதமஹர்ஷி வருகிறார். தன்னிடத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் நாரதருக்கு அபாரமாக உபசாரங்களைப் பண்ணுகிறார் வால்மீகி. பிறகு ரிஷிகளுக்குள்ளே உத்தமராகக் கொண்டாடப்படும் நாரதரைப்பார்த்து வால்மீகி மொத்தம் பதினாறு கேள்விகளைக் கேட்கிறார்.

**கோந்வஸ்மிந் ஸாம்ப்ரதம் லோகே கு₃ணவாந் கஸ்ச வீர்யவாந்।
த₄ர்மஜ்ஞாஸ்ச க்ருதஜ்ஞாஸ்ச ஸத்யவாக்யோ த்₃ரு₄வ்ரத:॥
சாரித்ரேண ச கோ யுக்த: ஸர்வபூ₄தேஷு கோ ஹித:।
வித்₃வாந் க: க: ஸமர்த்த₂ஸ்ச கஸ்சைகப்ரியத₃ர்ஸந:॥
ஆத்மவாந் கோ ஜிதக்ரோதே₄ த்யுதிமாந் கோ₃நஸூயக:।
கஸ்ய பி₃ப்யதி தே₃வாஸ்ச ஜாதரோஷஸ்ய ஸம்யுகே₃॥**

என்று பதினாறு கேள்விகள். “நீர் கேட்ட கேள்விகள் அனைத்துக்கும் ஸமாதாநம் ஒன்றே! ஸ்ரீராமன் ஒருவனே நீர் சொன்ன அனைத்துத் திருக்கல்யாண குணங்களுக்கும் இருப்பிடமான நரன் ஆவான்’ என்று நாரதர் பதில் சொல்கிறார். இங்கே எந்த க்ரமத்தில் கேள்வியும் பதிலும் அமைந்துள்ளன. யார் குணவாந்? யார் ஸத்யவாக்யன்? ... என்று இக்கேள்விகள் அனைத்துமே பொதுவிலே அமைந்தவை. கேட்கப்படும் கேள்வி ஸாமாந்யத்திலே – பொதுவிலே – அமையவேண்டும். இதற்கு ஸமாதாநம் விஸேஷித்து வரவேண்டும். அப்பொழுதுதான் உண்மை விளங்கும். ஸ்ரீவிஷ்ணுஸஹஸ்ரநாம அத்யாயத்திலும் இந்த க்ரமமே அமைந்துள்ளது. “பீஷ்மாசார்யரே! தேவரீர் ஸாதித்த ஆயிரமாயிரம் தர்மங்களுக்குள்ளே தேவரீருக்கு அபிமதமாய் உள்ள தர்மம் எது?” என்று யுதிஷ்டிரர் பீஷ்மாசார்யரைப் பார்த்துக் கேட்கிறார். ‘பகவந்நாம ஸங்கீர்த்தநத்துக்கு மேம்பட்ட தர்மமே கிடையாது’ என்கிறார் பீஷ்மர். ‘எது உயர்ந்த தர்மம்?’ என்று பொதுவிலே கேள்வி. “திருநாம ஸங்கீர்த்தநம்’ என்று விஸேஷித்திலே பதில். ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்திலும் இந்த க்ரமமே அமைந்துள்ளது. தம் ஆசார்யரான ஸ்ரீபராஸர மஹர்ஷியை ஸேவித்து அவரிடம் பல கேள்விகளைக் கேட்கிறார் மைத்ரேயர். எல்லாக் கேள்விகளுமே பொதுவிலே அமைந்தவை. இந்தக் கேள்விகளுக்கு ஸ்ரீபராஸரர் விஸேஷமாகப் பதில் சொல்லுமாறு அமைந்துள்ளதுதான் ‘புராணரத்தநம்’ என்று கொண்டாடப்படும் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம். ஆனால் கீதையில் இந்த க்ரமம் சிறிது மாறுபட்டுள்ளது.

“தர்மக்ஷேத்ரே குருக்ஷேத்ரே ஸமவேதா யுயுத்ஸவ:|

மாமகா: பாண்ட₃வாஸ்சைவ கிமகுர்வத ஸஞ்ஜய||”

தர்மக்ஷேத்ரமான குருக்ஷேத்ரத்திலே என்னைச் சேர்ந்தவர்களும் பாண்டவர் களும் யுத்தத்தில் இச்சை படைத்தவர்களாய்ச் சேர்ந்தார்களே! என்ன பண்ணுகிறார்கள்?” என்பது த்ருதராஷ்ட்ரன் ஸஞ்ஜயனைக் குறித்து கேட்ட கேள்வி.

பகவான் கீதையை மஹாபாரதப்போர் ஆரம்பிக்கும் காலத்திலேயே உபதேஸித்துவிட்டான். போர் ஆரம்பிக்கும் காலத்தில் ‘யுத்தம் செய்ய மாட்டேன்’ என்று ஓய்ந்துவிட்டான் அர்ஜுநன். பகவான் அர்ஜுநனுக்கு கீதா உபந்யாஸத்தைச் செய்தருள, அர்ஜுநனும் தெளிந்து ‘உன் திருவுள்ளப்படியே யுத்தம் புரிகிறேன்’ என்கிறான். யுத்தம் ஆரம்பித்து பத்து நாட்கள் ஆனபிறகுதான் த்ருதராஷ்ட்ரன் ஸஞ்ஜயனைக் குறித்து இந்தக்

கேள்வியைக் கேட்கிறான். யுத்தத்தில் முதல் பத்து நாள்களும் பீஷ்மாசார்யர் அப்புதமாக யுத்தம் நடத்துகிறார். ஆனால் அதற்குமேல் அவரால் எதிர் கொள்ள முடியவில்லை. கீழே சாய்ந்துவிட்டார். அன்று இரவுதான் ‘தர்மக்ஷேத்ரமான குருக்ஷேத்ரத்திலே என்னைச் சேர்ந்தவர்களும் பாண்டவர்களும் யுத்தத்தில் இச்சை படைத்தவர்களாய் சேர்ந்தார்களே! என்ன பண்ணுகிறார்கள்?’ என்று த்ருதராஷ்ட்ரன் ஸஞ்ஜநனைக் குறித்துக் கேட்க, அவனும் நடந்த வ்ருத்தாந்தத்தை இவனுக்குச் சொன்னான் என்று சரித்திரம்.

‘கிம் அகூர்வத’ (என்னபண்ணினார்கள்) என்று பொதுவான கேள்வியை வெளிப்படையாகக் கேட்டாலும் த்ருதராஷ்ட்ரன் தன் மனத்தில் பொதுவான அபிப்பிராயத்தைக் கொண்டிருந்தான் அல்லன். தன் பிள்ளைகளுக்கு ஐயம் வந்துவிட்டதா என்று அறிவதிலேயே அவனுக்கு நோக்கு. ஸாமாந்யத்திலே கேள்வி – விசேஷத்திலே பதில் என்று ஸ்ரீராமாயணத்திலே, ஸ்ரீவிஷ்ணுஸஹஸ்ரநாமாத்யாயத்திலே, ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணத்திலே அமைந்துள்ளதைப்போன்று இங்கு அமைந்திருப்பதாகத் தோன்றினாலும், இங்கு வ்யத்யாஸம் உள்ளது. மனத்தில் தன் புத்ரர்களைப் பற்றியே விசேஷித்துக் கொண்டு ‘கிம் அகூர்வத’ என்கிறான் த்ருதராஷ்ட்ரன். ‘ஸர்வாத்மநா அந்த₄:’ (இவனுக்கு வெளிக்கண்ணும் கிடையாது, உட்கண்ணும் கிடையாது) என்கிறார் ஸ்வாமி எம்பெருமானார் த்ருதராஷ்ட்ரனைப்பற்றி. மறைமுகமாகக் கேட்ட த்ருதராஷ்ட்ரனுக்கு மறைமுகமாகவே பதில் சொல்லுகிறான் ஸஞ்ஜயன். முதலில் ஒரு ஸமாதாநம் சொல்லுகிறான் மறைமுகமாக. இரண்டாவதாக ஒரு ஸமாதாநம் சொல்கிறான். இதையும் நேரிடையாகச் சொல்லாமல் மறைமுகமாகவே சொல்கிறான்.

ஸஞ்ஜயன் த்ருதராஷ்ட்ரனுக்குச் சொன்ன முதல் ஸமாதாநம் என்ன?

“ஸேநயோருப₄யோர் மத்₄யே ரத₂ம் ஸ்த₂ாபய மேச்யுத” (1-21) (இரண்டு ஸேநைகளுக்கும் நடுவே என்னுடைய தேரை நடத்து) என்கிறான் அர்ஜுநன் கண்ணனைப்பார்த்து. பகவானும் அப்படியே தேரைச் செலுத்துகிறான். இதை ஸஞ்ஜயன் த்ருதராஷ்ட்ரனுக்குத் சொல்லுவதாய் அமைந்த இரண்டு ஸ்லோகங்கள் (1-24,25) ஸஞ்ஜயனுடைய முதல் ஸமாதாநத் தைத் தெரிவிக்கின்றன.

‘ஏவமுக்தோ ஹ்ருஷீகேஸோ குட₃ாகேஸேந ப₄ாரத|

ஸேநயோருப₄யோர் மத்₄யே ஸ்த₂ாபயித்வா ரதே₂ாத்தமம்||

பீஷ்மத்₃ ரோணப்ரமுக்த: ஸர்வேஷாம் ச மஹீக்ஷிதாம்।

உவாச பார்த்த₂ பஸ்யைதாந் ஸமவேதாந் குருநிதி॥

(பரதகுலத்தில் தோன்றிய த்ருதராஷ்ட்ரனே! இந்த்ரியங்களுக்குத் தலைவனான கண்ணனெம்பெருமான் தூக்கத்தை ஜயித்த அர்ஜுநனால் இவ்வண்ணம் ஏவப்பட்டவனாய், இரண்டு ஸேநைகளுக்கும் மத்தியில், பீஷ்மர், த்ரோணர் மற்றும் அனைத்து அரசர்களுடைய முன்னிலையில் தேரை நிறுத்தி, 'குந்தி புத்ரனே! இங்கு கூடியுள்ள குரு வம்சத்தில் தோன்றிய துர்யோதனாதிகளைக் காண்பாய்) என்று கூறினான்.

'ஒரு ஸம்ஸாரியான - ஸாமாந்ய அதிகாரியான - அர்ஜுநன் ஸர்வலோகமஹேஸ்வரனான கண்ணனைப் பார்த்து தேரை நடத்தும்படிச் சொல்லுகிறான். பகவானும் அர்ஜுநன் சொன்னபடி தேரை நடத்துகிறான்' என்பதுதான் ஸஞ்ஜயன் த்ருதராஷ்ட்ரனுக்குச் சொன்ன ஸமாதாநமாகும். ஸர்வேஸ்வரன் அர்ஜுநன் சொற்படி நடப்பது அவனுக்கு அர்ஜுநனிடத்தில் உள்ள அபிமானம் இருக்கும்படியைக் காட்டுகிறது. "நீ, 'என்னுடையவன்' என்று உன் புத்ரர்களை அபிமானிக்கிறாய். பகவானானவன் 'என்னுடையவன்' என்று அர்ஜுநனை அபிமானித்து அவன் சொற்படி நடக்கிறானே! உன் அபிமானத்தில் ஒதுங்கின துர்யோதனாதிகளுக்கு ஜயமே கிடையாது. கண்ணனுடைய அபிமானத்தில் ஒதுங்கின அர்ஜுநாதிகளுக்குத்தான் வாழ்ச்சி - விஜயம்" என்று த்ருதராஷ்ட்ரனுக்குச் சொல்லாமற் சொல்லி (மறைமுகமாகச் சொல்லி) விளங்கவைக்கிறான் ஸஞ்ஜயன். 'என் புத்ரர்களுக்கு ஜயம் உண்டாயிற்று?' என்பது த்ருதராஷ்ட்ரன் மறைமுகமாகக் கேட்ட கேள்வி. 'உன் புத்ரர்களுக்கு விஜயம் கிடையாது; பாண்டவர்களுக்குத்தான் விஜயம்' என்பது அவனுக்கு ஸஞ்ஜயன் மறைமுகமாகச் சொன்ன பதில். த்ருதராஷ்ட்ரன் வெளிப்படையாகக் கேட்டிருந்தால் ஸஞ்ஜயனும் வெளிப்படையாகச் சொல்லியிருப்பான். அவன் வெளிப்படையாகக் கேளாமல் மறைமுகமாகவே கேட்டதனால் இவனும் அவனுக்கு மறைமுகமாகவே பதில் சொல்லியிருக்கிறான் என்பதை நாம் அறியலாம்.

ஈஸ்வரனைப் பார்த்து ஒரு ஸம்ஸாரியான அர்ஜுநன் 'தேரை நடத்து' என்று சொன்னதும் ஆஸ்சர்யம். அவன் சொன்னபடி இவன் செய்து காட்டியதும் ஆஸ்சர்யம். பகவான் அர்ஜுநனிடத்திலே காட்டியருளிய 'ஆஸ்ரிதவாத்ஸல்ய-விவஸத்வம்' என்னும் ஆஸ்சர்யமான

திருக்கல்யாணகுணத்தை ஸ்வாமி எம்பெருமானார் எப்படி அநுபவிக்கிறார் என்பதும் மிகவும் ஆஸ்சர்யமான விஷயம்.

கீதாபாஷ்ய அவதாரிகையில் முதல்முன்னம் பகவானுக்குண்டான ஸ்வாபாவிகமான பெருமைகள் அனைத்தையும் தொகுத்தளிக்கிறார் எம்பெருமானார். ஸ்ரீய:பதியான ஸர்வேஸ்வரனை 'அகிலஹேயப்ரத்யநீகன்' என்றும், 'கல்யாணைகதாநன்' என்றும், 'அநந்தன்' என்றும், 'ஜ்ஞாந ஆநந்தைக ஸ்வரூபன்' என்றும், 'கல்யாணகுணவிஸிஷ்டன்' என்றும், 'திவ்யமங்களவிக்ரஹ விஸிஷ்டன்' என்றும், 'திவ்யாபரண விஸிஷ்டன்' 'திவ்யாயுத விஸிஷ்டன்' என்றும், 'திருவின் மணளன்' என்றும், 'அபரிச்சேத்ய ஸ்வரூபன்' என்றும், 'பரமபத நிலயன்' என்றும், 'நித்யஸூரி ஸேவ்யன்' என்றும், 'லீலாவிபூதி நாயகன்' என்றும், 'பரப்ரஹ்ம ஸப்தவாச்யன்' என்றும், 'புருஷோத்தமன்' என்றும் 'நாராயணன்' என்றும், 'ஐகத் ஸ்ருஷ்டி கர்த்தா' என்றும், 'சேதந உஜ்ஜீவநார்த்தமாகப் பற்பல திருவவதாரங்களைச் செய்தருளுபவன்' என்றும், 'ஸர்வகர்ம ஸமாராத்யன்' என்றும், 'ஸத்யகாமன்' என்றும், 'ஸத்ய ஸங்கல்பன்' என்றும், 'ஸகலப₂லப்ரதன்' என்றும் அபாரமாக வர்ணிக்கிறார் எம்பெருமானார்.

ஆனால் இத்தால் மட்டும் அவரது திருவுள்ளம் த்ருப்தி அடைய வில்லை. அடுத்ததாக க்ருஷ்ணாவதார சேஷ்டிதங்கள் சிலவற்றை அநுபவிக்கிறார். அத்தாலும் முழுதுமாக த்ருப்தி அடையவில்லை எம்பெருமானார். 'பகவான் இத்தனை வைபவங்களையும் கொண்டிருப்பது விஸேஷமன்று; இத்தனை வைபவங்களையும் கொண்டிருப்பது ஆஸ்சர்யமன்று. இத்தனை வைபவங்களையும் கொண்டிருக்கும் அவன் 'ஆஸ்ரிதவாத்ஸல்ய விவஸத்வம்' என்னும் உயர்ந்த திருக்கல்யாணகுணத்தையும் கொண்டிருக்கிறானே! இதுவன்றே எல்லாப்பெருமைகளை உடையவனுக்கும் விஸேஷமாகப் பெருமை சேர்க்கவல்லது! இதுவன்றே அவனுக்குண்டான அதிஸயிதமான வைபவம்! "...ப₄க₃வாந் புருஷோத்தம: ஸர்வேஸ்வரேஸ்வர: ஐகது₃பக்ருதிமர்த்ய: ஆஸ்ரிதவாத்ஸல்யவிவஸ: பார்த்த₂ம் ரதி₂நம் – ஆத்மாநம் ச ஸாரதி₂ம் ஸர்வலோகஸாக்ஷிகம் சகார" என்று பகவான் ஸ்ரீபார்த்தஸாரதியாய் வெளியிட்ட உயர்ந்ததான ஆஸ்ரித வாத்ஸல்ய விவஸத்வம் என்னும் குணத்தில் விஸேஷமாக ஈடுபட்டு பரவஸராகிறார் எம்பெருமானார். இது ஒரு நிர்வாஹம்.

கீதாபாஷ்ய அவதாரிகையிலே காணப்படும் எம்பெருமானார் ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கு இப்படி ஒருபாவம் சொல்லலாமோ? என்னும் கேள்வி இங்கே எழக்கூடும். ஆழ்வார்களிடத்திலேயும் நாம் இத்தன்மையைக் காணலாம் என்பது இங்கே நாம் அறியவேண்டிய ஸமாதாநமாகும். எம்பெருமானுடைய ஒரு பெருமையைப் பொதுவாக அநுஸந்திக்கும் போது அதில் மட்டும் திருப்தி அடையாமல் அந்தப் பெருமையைத் தன் விஷயத்திலே (அல்லது மற்றவர் விஷயத்தில்) அவன் காட்டியருளிய படியை விசேஷமாகச் சொல்லி மகிழ்வது என்பது ஆழ்வார்களிடத்தில் நாம் காணக்கூடிய தன்மையாகும். இதைப்போன்று பெருமானுடைய வைபவங்களில் ஒரு சிலவனவற்றை விசேஷமான வைபவம் ஏதாவது ஒன்றில் ஈடுபடுவது என்பதையும் ஆழ்வார்களுடைய அநுபவத்திலே நாம் காணலாம்.

‘அரங்கம் ஆளி’ (திருவரங்கத்தைப் பரிபாலநம் செய்யுமவனாய்) (பெரிய திரு.7-3-4) என்று பொதுவிலே அவன் பெருமையைச் சொன்னாலும் இதுமட்டிலும் திருப்தி பிறக்காமல் உடனே ‘என்னாளி’ (என்னை ஆளுமவனாய்) என்று தன் விஷயத்திலே சொல்லி மகிழ்ந்தார் திருமங்கையாழ்வார். எம்பெருமானாரும் ‘அகில ஜகந் மாதரம்’ என்று பெரியபிராட்டியாருக்கு அனைவர் திறத்திலும் உண்டான நிருபாதிக மாத்ருத்வத்தைச் சொன்னார். திருப்தி உண்டாகவில்லை. உடனே ‘அஸ்மந் மாதரம்’ என்று தன் விஷயத்திலே விசேஷித்துச் சொல்லி மகிழ்ந்தார். ‘ஸ்ரீரங்கநாத₂!’ என்றவர் உடனே ‘மம நாத₂!’ என்றார். ‘அகில ஜகந் ஸ்வாமிந்!’ என்றவர் உடனே ‘அஸ்மத் ஸ்வாமிந்!’ என்றார்.

குலசேகரப்பெருமானுடைய அநுபவமாவது என்ன? பெருமாள் திருமொழியிலே 8-4ஆம் பாசுரம் ஆஸ்சர்யமானது. முதலில் ‘தாமரைமேல் அயனவனைப் படைத்தவனே! என்றார். திருப்தி உண்டாகவில்லை. அடுத்ததாக ‘தயரதன் மாமதலாய்!’ என்றார். அத்தாலும் த்ருப்தி உண்டாகவில்லை. உடனே ‘மைதிலி தன் மணவாளா!’ என்று சொல்லி மகிழ்கிறார்.

நரஸிம்ஹாவதார வைபவம்

(சென்றவிதழ் தொடர்ச்சி)

பரியனாகி வந்த அவுணன் பாசுரார்த்தம்

(வாகம்ருதவர்ஷீ ஸ்ரீ.உ.வே.வேளுக்குடி வரதாசார்யஸ்வாமி)

‘ஸததம்’ என்றால் ‘ஸர்வதா – எப்பொழுதும்’ என்றார்த்தம். தேசிகள் தாத்தபர்ய சந்த்ரிகையில், ‘ஸததம்’ என்பதை ஒரே பதமாக வைத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்று நிர்பந்தமில்லை. ‘ஸ + ததம்’ என்று கொண்டு வீணை, புல்லாங்குழல், மிருதங்கம் என்னும் இம்முன்றையும் வைத்துக் கொண்டு எப்போதும் பகவத் பஜனையில் – திருநாம ஸங்கீர்த்தநத்தில் ஈடுபடுபவர்கள் என்றும் கொள்ளலாம் என்று அருளிச்செய்திருக்கிறார். பகவத்விஷயமே இல்லை என்று சொல்பவனான ஹிரண்யன் எங்கிருந்து பகவத்குணஸந்தாநம் பண்ணப்போகிறான்?

(2) பகவச்சேஷத்வத்தை அறிந்து மெலிந்திருப்பார்களாம் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள். பகவத்விஷயத்தையே ஒத்துக்கொள்ளாத ஹிரண்யன் எங்கிருந்து பகவச்சேஷத்வத்தை ஒத்துக்கொள்ளப்போகிறான்?

‘பரமேஸ்வரஸம்ஜ்ஞோ஽ஜ்ஞ கிமந்யோ மய்யவஸ்தி₂தே

தத₂ஈபி மர்த்துகாமஸ் த்வம் ப்ரப்₂ரவீஷி புந:புந:ஈ (ஸ்ரீவி.பு.17-23)
(முடனே! நான் இருக்கையில் பரமேஸ்வரன் என்னும் பெயருள்ள வேறு ஒருவன் இருக்கிறானே? அப்படியும் சாக விருப்பம் கொண்டு நீ மறுபடியும் மறுபடியும் அவனைச் சொல்லுகிறாயே?) என்று சொல்லி பகவத் விஷயத்தை ஒத்துக்கொள்ளாமல் தன்னையே ஈஸ்வரனாக அபிமானித்திருப்பவன் தானே ஹிரண்யன்.

(3) ஸர்வேஸ்வரனை ஆசைப்பட்டுத் தளர்ந்த உடம்பாய் ஓசிந்திருப்பார்களாம் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள். இவர்கள் ஏன் பகவானை அடைய ஆசைப்பட வேண்டும்? இவர்கள் தேஹமே ஆத்மா என்று இருப்பவர்கள் அல்லர். தேஹ அதிரித்தமான வஸ்து ஆத்மா என்றும், இந்த ஆத்மா பகவச்சேஷத்வத்தையே ஸ்வரூபமாகக் கொண்டுள்ளது என்றும் அறிந்திருப்பவர்களாய், பகவச்சேஷத்வமாகிற ஆத்மாவுக்கு உண்டான இத்தன்மை (ஸ்வரூபம்) ஸித்திக்கவேண்டும் என்பதற்காக ‘பரமாத்மாவைப் பெறவேண்டும், அடையவேண்டும்’ என்று அவனைப் பற்றியே நினைந்து நைந்து உள்கரைந்து உருகி உடம்பை இளைக்கப் பண்ணுபவர்களே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் என்கிறார் நாயனார். ஆழ்வார்கள் திவ்யதேஸங்களில் இளைத்த, மெலிந்த திருமனியுடனே ஸேவை ஸாதிக்கிறார்கள். ‘ஆராவமுதே! அடியேனுடலம் நின்பாலன்பாயே நீராயலைந்து கரைய ஸ்ரீஸைஸேத்யாபாத்ரம்- செப்டம்பர் 2010

உருக்குகின்ற நெடுமாலே' (திருவாய் 5-8-1) என்றும், 'மானேய்நோக்கு நல்லீர்! வைகலும் வினையேன் மெலிய' (திருவாய் 5-9-1) என்றும் நம்மாழ்வார் நிலையை நாம் காணலாம்.

ஆக, பகவத் குணநுபவம் யாரிடத்தில் இல்லையோ, பகவச்சேஷத்வ அநுஸந்தானம் யாரிடத்தில் இல்லையோ, ஸேஷியான பகவானுடைய அநுபவத்தை யார் ஆசைப்படவில்லையோ, இக்குணங்கள் இல்லாததனால் பெருத்த உடம்பை உடையவர்களாய் யார் இருக்கிறார்களோ அவர்கள் எல்லாருமே ஹிரண்யனுக்கு தாயாதிகள் தான் என்கிறார் அழகியமணவாளப் பெருமாள் நாயனார்.

(4) 'பரியனாகி' - மிகப்பெருத்த உடம்பனும் ஹிரண்யன். பெருத்த உடம்பு என்பதற்கு த்ருஷ்டாந்தமாக கும்பகர்ணனையும் சொல்லமுடியாது என்கிறார்கள் நம்பெரியோர்கள். போர்க்களத்திலே கும்பகர்ணன் வந்து நிற்கிறான். தன் பெருத்த உடம்பு மட்டும் போதாது என்று கையில் சூலத்தையும் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறான். அவனைப் பார்த்தான் குரங்குகளுக்கு அரசனான ஸுகரீவன்; அவனைப் பார்த்தவளவில் பயந்து நடுநடுங்கி ராமனிடமும் சொல்லிக்கொள்ளாமல் அப்பொழுதே கிஷ்கிந்தைக்கு ஓடிப்போய்விட்டான். அவ்வளவு பெரிய உடம்பை வைத்துக்கொண்டிருக்கிற இவன் ஒன்றுமே செய்யவேண்டாம். வந்து நின்றாலே போதும் பார்ப்பவர்கள் பயந்து நடுங்க. கும்பகர்ணனும் த்ருஷ்டாந்தம் ஆகமுடியாத பெருத்த உடம்பனும் ஹிரண்யன். 'நரஸிம்ஹத்துக்கும் பிற்காலிக்க வேண்டும்படி இருப்பதான உடம்பு' என்று வர்ணிக்கிறார் பெரியவாச்சான்பிள்ளை. ஹிரண்யன் எதிரே வந்து நின்றால் நரசிங்கமும் ஓர் அடி முன்னே வைக்க முடியாது. நரசிங்கப்பெருமான்கூட ஓரடி பின்னே வைக்கும்படியான கோரமான பெருத்த உடம்பைக் கொண்டிருப்பவன் ஹிரண்யன் என்றபடி. மேலே, 'திருவாழியாழ்வானுக்கும் பிற்காலிக்க வேண்டும்படியாயிதே 'ஊன்மல்கி மோடு பருந்திருக்கிற படி' என்றும் அருளிச்செய்திருக்கிறார் நாயனார்.

'பரியனாகி வந்த அவுணன்' என்பதில் 'வந்த' என்னும் ஸப்த ப்ரயோகத்தை ஆழ்வார் அருளிச்செய்திருப்பதற்கு அபிப்ராயமாவது யாது? என்று கேள்வி. இப்பொழுதுதான் ஹிரண்யன் பகவானுக்கு ப்ரதிகூலனாய் நேரே வந்துவிட்டான்போலே தோற்றுகிறதாம் ஆழ்வாருக்கு. பகவத் தத்த்வத்துக்கு அநுகூல புவத்தோடு வரவில்லை ஹிரண்யன். ப்ரதிகூலனாய்

வந்தான் என்பதற்கு 'தெய்வம் இல்லை' என்று சொல்லிமட்டும் வந்தான் என்பது அர்த்தமன்று. 'தெய்வம் உண்டு' என்று சொல்பவனையும் அழிக்கிறவனாய் வந்தான் என்று அர்த்தம். 'அநுகூலனாய் வருகையன்றிக்கே பகவத் தத்த்வமில்லையென்றும், உண்டென்கிறவனை நலிகைக்கென்றும் வந்த க்ரௌர்யத்தை நினைத்து பயப்படுகிறார்' என்று நாயனார் அருளிச் செய்துள்ளார். 'ஹிரண்யன் பகவானுக்கு ப்ரதிகூலனாய் வந்துவிட்டானே! பகவானுக்கு ஆபத்து வந்துவிட்டதே!' என்று வயிறு பிடிக்கிறாராம் ஆழ்வார். 'வயிறு பிடிக்கிறார்' என்று அடிக்கடி வ்யாக்யாநங்களில் ஆழ்வார்களைப்பற்றி அருளிச்செய்கிறார்கள் நமதாசார்யர்கள். அர்த்தமென்ன? 'வயிறுபிடிப்பது' என்பது எம்பெருமான் விஷயத்தில் உண்டான ப்ரேம பாரவஸ்யத்தாலே ஆழ்வாருக்கு ஏற்பட்ட அஸ்தானே பயஸங்கையைக் குறிப்பதாகும்.

'நோவஆய்ச்சி உரலோடார்க்க இரங்கிற்றும்' (திருவாய் 6-4-4) என்று ஆழ்வார் பாசரம். என்றைக்கோ கண்ணனுடைய திருமேனியைத் தாம்பால் கட்டினால் யஸோதைப்பிராட்டி. ஆனால் அது இன்றைக்கு தன் முன்னே நடப்பது போல் இருந்ததாம் ஆழ்வாருக்கு. அதுமட்டுமல்ல; எம்பெருமானைக் கட்டிவைக்கிறாள் யஸோதைப்பிராட்டி. அதனால் நோவு யாருக்கு? யஸோதைப் பிராட்டி தன்னையே கட்டிவைக்கிறாள்போலே நோகிறதாம் ஆழ்வாருக்கு. பகவானுக்கு ஏற்பட்ட ஸ்ரமங்களைத் தமக்கு ஏற்பட்டதாகக் கொள்ளுதல் ஆழ்வார்களுடைய தன்மையாகும். என்றைக்கோ நடந்த ஸ்ரீராமசரித்ரத்தை ஒருவர் உபந்யாஸம் பண்ண, அதை அப்பொழுது தான் நடக்கிறாள்போலே அநுபவித்தார் குலசேகரப்பெருமாள். ஆக எல்லா ஆழ்வார்களுக்குமே இந்த நிலைதான்.

'அவுணன்' - திருமங்கையாழ்வார் 'ஏழையேதலன்கீழ் மகனென்னு திரங்கி' (பெரிய.திரு.5-8-1) என்று அருளிச்செய்கிறார். குஹப்பெருமாள் ஏழையாகவும் ஏதலனாகவும் இருப்பதற்குக் காரணம் கீழ்மகனாக இருப்பதனால் என்று அர்த்தம். ஏழை என்று ஜ்ஞாநக்குறையைச் சொல்லுகிறார். ஏதலன் என்று ஆசார, அநுஷ்டாநக் குறையைச் சொல்லுகிறார். இதற்குக் காரணமாக 'கீழ்மகன்' என்று தாழ்ந்த ஜாதியில் பிறந்ததைச் சொல்லுகிறார்.

'ராவணே நாம து₃ர்வ்ருத்தோ ராக்ஷஸோ ராக்ஷஸைஸ்வர:।

தஸ்யாஹமநுஜோ ப்₄ராதா விபீ₄ஷண இதி ஸ்ருத:॥'

என்று விபீஷணாழ்வான் வார்த்தை. 'ராவண நாமா' என்றால் ராவணன்

என்னும் நாமத்துடன் கூடியவன் என்று அர்த்தம். 'ராவணோ நாம' என்றால் அர்த்தமே வேறு. 'ராவணோ நாம' என்றால் 'ராவணன் என்று ஸுப்ரஸித்தன்' என்று அர்த்தம். அதாவது 'உலகத்தை அழவைக்கிறவன், அனைவரையும் அழச் செய்கிறவன், கொடுமை புரிகிறவன்' என்னும் அர்த்தத்திலே இங்கே 'ராவணோ நாம' என்கிறார் விபீஷணமூவான். 'துர்வருத்த:' துராத்மாவாய் இருப்பவன். இதற்குக் காரணம் என்ன? 'ராக்ஷஸோ ராக்ஷஸேஸ்வர:' அவன் ராக்ஷஸனாய், ராக்ஷஸேஸ்வரனாய், இருப்பவன். அவன் ஜாதி, ராக்ஷஸ ஜாதியல்லவோ? அவன் தான் மட்டும் ராக்ஷஸனாய் இருக்கவில்லை; மற்றவர்களையும் தன்னைப்போல் ஆக்குபவனாக இருப்பவன். அதைப்போல் இங்கும் ஆழ்வார் ஹிரண்யனைப் பற்றிச் சொல்லும்போது அவுணன் – அஸுர யோநியில் பிறந்தவன் என்று குறிப்பிடுகிறார்.

'உடல்கீண்ட' – ஹிரண்யன் உடலை கிழித்தெறிந்தாலும் எம்பெருமான். பன்றியை புஜிப்பவர்கள் அதை அக்நியில் நன்றாகப் பொசுக்கிவிட்டுத்தான் புஜிப்பார்களாம். அதுபோலே நரசிங்கப்பெருமான் அக்நி பிழம்பாக ஆவிர்ப்பவிக்க, 'பொன்பெயரோன் வாய்தகர்த்து மார்விடந்தான்' (பெரிய.திருவ.35) என்னும்படியே தங்கத்தைப் போன்ற ஹிரண்யனுடைய ஸரீரம் (ஹிரண்யம் = தங்கம்) அந்த அக்நியில் அப்படியே நல்ல பதமாக உருகிப்போய் எம்பெருமான் கிழிப்பதற்கேற்றபடி நல்ல பதமாய் இருந்ததாம்.

இதைப்போல்தான் க்ருஷ்ணாவதார சரித்ரம் ஒன்று பார்க்கப்படுகிறது. பெரியாழ்வார் பாசரம் 'புள்ளிதுவென்று பொதுக்கோ வாய் கீண்ட' (2-5-4) 'புள்ளிது' என்றனும் பகவான் பகாஸுரனைப்பார்த்து. புள்ளிது = அற்பப் பக்ஷிதானே இது என்று ஒரு அர்த்தம். 'புள்ளிது' – உண்மையான புள் அல்ல. மாயப்புள்ளிது. பகாஸுரன் கண்ணனை விழுங்க வேண்டும் என்று வாயிலே கொண்டுவிட்டான். ஆனால் பகவானை அவனால் விழுங்க முடியவில்லை. அவன் வாய்க்குள்ளே அக்நிப் பிழம்பாய் இருந்தாலும் கண்ணன். அக்நிக்கும் அக்நியாக இருக்கும் பகவான் அவனுடைய வாய்க்குள்ளே அக்நி ரூபமாக நுழைந்து, அதைப் பதப்படுத்தி, பிறகு கிழித்தெறிநான் என்று பாசுவதத்திலே வர்ணிக்கப்பட்டுள்ளது. நரசிங்கப்பெருமான் ஹிரண்யனுடைய மார்பை இதுபோலவே அக்நியால் பதப்படுத்திப் பிறகு கிழித்தெறிந்தான் என்று சரித்திரம்.

புருஷகாரம் – சிறையிருந்தவள் ஏற்றம்

(புநீமதுபய வேதாந்த வித்வான் ஸதாபிஷேகம் கோவிந்த நரஸிம்ஹாசார்யஸ்வாமி)

அப்போது ராவணன் நினைப்பனம்:— ‘எளிமையாக எதிரிகாலிலே குனிந்து வாழுவதைக் காட்டிலும், அந்த சத்ருவால் கொல்லப்படுதலே மேல்’ என்று. அப்படி நினைத்தவனைக் குறித்துப் பிராட்டி அருளிச்செய்வது – மூன்றாம் வாக்யம் – “கே₄ாரம் வத₄ம் அநிச்ச₂தா த்வயா ராம: மித்ரம் கர்த்தும் ஓளபயிகம்” என்பது. இதற்குப் பொருள்: “பெருமாளிடமிருந்து கே₄ாரமான – கொடிதான வதத்தை விரும்பாத உன்னால் பெருமாள் உறவு கொள்ளத்தக்கவர்” என்று. அதாவது – “பெருமாள் உன்னை வெறுமனே எளிதாகக் கொல்லமாட்டார்; சித்ரஹிம்ஸை பண்ணித்தான் கொல்வர்; அவர் நற்கொலையாக உன்னைக் கொல்லவேணுமேயாகிலும் நீ அவரைப்பற்றியே தீரவேண்டும்” என்பதாம். (பிராட்டி இவ்விதம் உபதேஸித்தும் இராவணன் பெருமானைப் பற்றாததால் பெருமாள் யுத்தத்தில் இராவணன் பார்த்திருக்க அவன் கையில் வில்லில் நாணை அறுப்பது, வில்லைத்துண்டிப்பது, ஸாரதியைக் கொல்வது, குதிரைகளைக் கொல்வது, கொடியை அறுப்பது, கிரீடத்தைத் தள்ளுவது, தோள்களை அறுப்பது, தலைகளையே பல தடவை அறுப்பது, அவன் கண்ணெதிரில் அவனனுப்பிய புத்ரர்கள், மந்த்ரிகள், ஸேநாபதிகள் அனைவரையும் கொல்வது, இவ்விதம் இராவணனைச் சித்ரஹிம்ஸை செய்து நெஞ்சாறல் படுத்தித்தான் கொன்றார் பெருமாள்.)

இவ்விதம் பிராட்டி உபதேஸிக்க இராவணன் நினைப்பனம் – “நான் அவரைப் பற்றினால், நான் அவர்திறத்தில் பண்ணிய குற்றத்துக்கு அவர் என்னைக் கைக் கொள்வரோ?” என்று. அப்போது பிராட்டி வார்த்தை நான்காவது சொல்தொடர் – “அஸௌ புருஷர்ஷப₄:. ஸஹி த₄ர்மஜ்ஞ:; ஸரணாக₃த வத்ஸல: விதி₃த:.. ஜீவிதும் இச்ச₂ஸி யதி₃ தேந தே மைத்ரீ ப₄வது” என்பது. இதற்குப்பொருள்— “இந்த இராமபிரான் மனிதர்களில் சிறந்தவர். சரணாகதி சிறந்த தர்மம் என அறிந்தவர்; சரணடைந்தவர்க ளின் தோஷங்களைப் பாராமல் அவைகளையே இனிதாகக் கொள்ளும்வர்; இவ்விதம் எல்லாராலும் அறியப்பட்டவர். ஏன்? சத்ருவான உன்னாலும் அறியப்பட்டவர். நீ பிழைக்க விரும்பினாயாகில் அவரோடு உனக்கு நட்பு உண்டாகட்டும்” என்பது.

அதாவது – “ப்ராணேப்₄யோபி க₃ரீயஸீ” என்று ப்ராணனைக் காட்டிலும் சிறந்தவளான உன்னைத் திருடிவந்து உன் மணாளனுக்குத் தீங்கிழைத்த என்னை, சரணம் பற்றினால் அவர் ஏற்றுக்கொள்வரோ? என்று நினைக்கவேண்டா, ஒருவன் முன்பு தன் திறத்தில் எவ்வளவு அபராதம் செய்திருந்தாலும் தன்னை எதிர்நோக்கி வந்தால் அவன் செய்த குற்றங்களைக்கண்டு சீறும் அந்தப்புன்மை – தாழ்வு பெருமாளுக்கு இல்லைகாண். ஏனென்றால் அவர் புருஷோத்தமர் காண் – மனிதர்களில் சிறந்தவர் என்று அறிவாயாக; ‘ஸரணாகதி – புகலாகப்பற்றுகை, சிறந்த தர்மம்’ என்பதனை நன்கறிவர்; ஸரணமடைந்தவனின் குற்றம்பாராமல் குற்றத்தையே நற்றமாக – குணமாக – புநீஸைஸேஸத₃யாபாத்ரம்- செப்டம்பர் 2010

இனிதாகக்கொள்ளும் வாத்ஸல்யம் என்னும் குணமுடையவர் பெருமாள் என்பதனை எல்லாருமறியும்படியிருப்பவர் ஒருவர்காண். நீ பிழைக்க விருப்பமுடையயாகில் அவரோடு உனக்கு உறவு உண்டாகவேணும்” என்று இராவணனை அச்சமுறுத்தி உபதேசித்தாள் ஸீதாப்பிராட்டி.

ஸீதாப்பிராட்டி இப்படி உபதேசித்தாலும் இராவணன் திருந்தாதொழிந்தது ஸீதாப்பிராட்டியின் உபதேசத்தில் குறையாலல்ல; இராவணன் பண்ணின பாபத்தின் மிகுதியாலேயாம்.

இவ்விதம் எம்பெருமானுடன் கூடியிருக்கும்போது காகாஸுரனுக்காக உபதேசத்தால் பெருமானைத் திருத்தினமையிட்டு “எம்பெருமானைத் திருத்தும்” என்றும், பெருமானைவிட்டுப் பிரிந்திருக்கும்போது இராவணனை உபதேசத்தால் திருத்த முயன்றதையிட்டு “சேதனைத் திருத்தும்” என்றும், பிராட்டி எம்பெருமானையும் சேதனையும் திருத்துவதைக் காட்டியபடியால், பிராட்டியைச் சொல்லும் “ஹீ:” என்கிற சொல் “ஸ்ரு-ஸ்ரவணை” என்கிற தாதுவிலிருந்து உண்டாகி “ஸ்ராவயதி இதி ஹீ:” என்கிற வ்யுத்பத்தியால் “கேட்கப்பண்ணுகிறாள்” என்னும் பொருளையும் காட்டுகிறது.

ஆக “ஹீ:” என்கிற சொல்லுக்கு ஆறுவிதமாகப் பொருள் கொள்ளப்பட்டு, பிராட்டியின் பெருமை பேசப்படுகிறது. அவ்வாறு பொருள்களும் கீழ் விவரிக்கப் பட்டிருந்தாலும் நெஞ்சில் தேக்கிக் கொள்ளச் சுருக்கமாக இங்கு காட்டப்படுகின்றன.

(1) “ஸ்ரிஞ்-ஸேவாயாம்” என்கிற தாதுவிலிருந்து “ஹீயதே-இதி-ஹீ:” “எல்லாராலும் ஆஸ்ரயிக்கப்படுகிறாள்” என்கிற கர்மணி வ்யுத்பத்தியாலே “ஹீ:” என்கிற சொல் உண்டாகும்போது “சேதநர்கள் எல்லாராலும் ஆஸ்ரயிக்கப்படுகிறாள்” என்கிற பொருளும்,

(2) “ஸ்ரிஞ்-ஸேவாயாம்” என்கிற அதே தாதுவிலிருந்து “ஸ்ரயதே - இதி-ஹீ:” “(எம்பெருமானை) ஆஸ்ரயிக்கிறாள்” என்கிற கர்த்தரி வ்யுத்பத்தியாலே “ஹீ:” என்கிற சொல் உண்டாம்போது, “எம்பெருமானை ஆஸ்ரயித்திருக்கிறாள்” என்கிற பொருளும்,

(3) “ஸ்ரு-ஹிம்ஸாயாம்” என்கிற தாதுவிலிருந்து “தோஷாந்ஸ்ருணாதி-நிவர்த்தயதி-இதி ஹீ:” “(தோஷங்களைப்)போக்குகிறாள்” என்கிற வ்யுத்பத்தியாலே “ஹீ:” என்கிற சொல் உண்டாம்போது சேதநர்களுடைய அநாதிபாபவாஸனையாலே எம்பெருமானை வெறுத்திருக்கையாகிற தோஷத்தையும், எம்பெருமான் ஸ்வாதந்தர்யத் தால் சேதநர்களின் குற்றங்கண்டு தண்டிக்கும் நினைவாகிற தோஷத்தையும் போக்குகிறாள் என்கிற பொருளும்,

(4) “ஸ்ரு-விஸ்தாரே” என்கிற தாதுவிலிருந்து “ஸ்ருணாதி-விஸ்தாரயதி-கு:ணை:-இதி-ஹீ:” “(குணங்களால்) நிறைந்தவகைச் செய்கிறாள்” என்கிற வ்யுத்பத்தியாலே “ஹீ:” என்கிற சொல் உண்டாம்போது “சேதனை, எம்பெருமானைப் பற்றுவதற்கான ஆசை முதலான குணங்களால் நிறைந்தவகை ஆக்குகிறாள்” “எம்பெருமானை, சேதனை ஏற்கைக்கடியான க்ருபாதி குணங்களால் நிறைந்தவகை

ஆக்குகிறாள்” என்னும் பொருளும்,

(5) “ஸ்ரு-ஸ்ரவணே” என்கிற தாதுவிலிருந்து “ஸ்ருணேதி-இதி-ஸ்ரீ:” “கேட்கிறாள்” என்கிற கர்த்தரி வ்யுத்பத்தியாலே “ஸ்ரீ:” என்கிற சொல் உண்டாம்போது, “தன்னைக் கிட்டினவர்களின் முறையீட்டைக் கேட்கிறாள்” என்கிற பொருளும்,

(6) “ஸ்ரு-ஸ்ரவணே” என்கிற அதே தாதுவிலிருந்து “ஸ்ராவயதி-இதி-ஸ்ரீ:” “கேட்கச்செய்கிறாள்” என்கிற கர்மணி வ்யுத்பத்தியாலே, “ஸ்ரீ:” என்கிற சொல் உண்டாம்போது, “சேதநனையும், எம்பெருமானையும் உபதேஸத்தாலே தன் சொல் கேட்கச் செய்கிறாள்” என்கிற பொருளும். ஆக ஆறு பொருள்கள் “ஸ்ரீ:” என்கிற சொல்லுக்குத் தேறுகின்றன.

பிராட்டி இவ்விதம் சேதநனுக்கும் எம்பெருமானுக்கும் அவரவர்களுக்குச் சேர உபதேஸம் செய்வதால் சேதநனால் பெறப்படும் பயனாவது – தான் பண்ணி வைத்திருக்கும் புண்யபாபருபகர்மங்களுக்கு அடிமைப்பட்டிருக்கையைத் தவிருகையாம்.

எம்பெருமானால் பெறப்படும் பயனாவது – சேதநனுடைய கர்மத்துக்கு அடிமைப்பட்டிருக்கை தவிருகையாம். அதாவது – நல்லது தீயதைப் பகுத்தறியவல்ல, சேதநன், பெரியோர்கள் ஸாஸ்த்ரங்களடியாகத் தெள்ளத் தெளிவாகப் பண்ணும் உபதேஸங்களாலும், எம்பெருமானின் ராமக்ருஷ்ணாதி அவதார காலங்களில் அவன் வெளிப்படுத்தின அழகு, குணங்கள், செயல்கள், இவைகளைக் கண்டும், கேட்டும், ‘பின்னூர் வணங்கும் சோதி’யான அர்ச்சாவதாரத்தில் எம்பெருமானின் திருமேனி அமைந்திருக்கும் நிலையில் வெளிப்படும் மேன்மை குணங்களையும் நீர்மை குணங்களையும் கண்டும், அந்தந்த திவ்யதேஸங்களில் எம்பெருமான்களுக்கு நெடுநாள்களாக நடந்துவரும் பெருவிழாக்களைக் கண்டும், இத்தகைய பெருமைகள் ஒன்றுமில்லாத இதர தேவதைகளிடத்துச் செல்லாமல், ஸ்த்ரீ புருஷன் என்கிற விபாகமற அனைவரும் ஸ்ரீய:பதியான எம்பெருமானையே பற்றியிருக்க வேணும். ஆனால் உலகில் பெரும்பான்மையோர் இதர தேவதைகளிடம் செல்லுகிறவர் களாய் எம்பெருமானே ஏத்தாமலும் நாஸ்திகர்களாகவும் திரியக் காரணம் அவரவர்கள் நெடுநாள்களாகப் பண்ணிவைத்த பாபத்தின் மிகுதியாலேயாம். ஆகவே சேதநர்கள் தாங்கள் பண்ணிவைத்த பாபகர்மங்களுக்கு அடிமைப்பட்டு, எம்பெருமான ருகிலும் வருவதில்லை. பிராட்டி அவர்களுக்கு உபதேஸம் செய்வதால், அதனைக்கேட்ட சேதநர்கள் தங்கள் கர்மத்துக்கு அடிமைப்பட்டிருக்கை என்பது குலைந்துவிடும். இதுதான் பிராட்டியின் உபதேஸத்தால் சேதநர்களின் கர்மங்கள் குலைகையாம். பிராட்டி உபதேஸத்தால், எம்பெருமான் சேதந கர்மங்களுக்கு வசப்பட்டிருக்கை குலைதலாவது – எம்பெருமானுக்குத் தான் செய்யும் நற்செயல் தீச்செயலாகிற புண்யபாபங்களின் வடிவுகொண்ட கர்மங்கள் யாவும் கிடையா. ஆகவே அவைகளடியாக எம்பெருமான் இன்பதுன்பங்களை அநுபவிக்கவேண்டாம். ஆயினும் சேதநர்கள் பண்ணிவைக்கும் நற்செயல், தீச்செயல்களாகிற புண்யபாபங்களே வடிவாக உடைய கர்மங்களை ஸ்ரீஸைலேஸத்யாபாத்ரம்- செப்டம்பர் 2010

பரதாநமாகக்கொண்டு, “அதற்கீடாகவே சேதநர்களை நடத்துவது” என்கிற ஓர் உறுதி எம்பெருமானுக்கு உண்டு. அது அவன் எல்லாருக்கும் பொதுவாயிருத்தலாகிற நடுநிலைமையால் வந்ததொன்று. அதடியாக, சேதநர்களை புண்யபாபங்களாகிற கர்மங்களிடமிருந்து விடுவித்து ரக்ஷியாமல் அக்கர்மங்களுக்கே தானும் வஸப்பட வேண்டியவனாகிறான். இதுதான் எம்பெருமானுக்கும் கர்மபாரதந்தர்யம் உண்டென்பது. அது பிராட்டியின் உபதேஸத்தாலே குலைந்துவிடும்.

சேதநர்கள் தாங்கள் பண்ணிவைத்த கர்மங்களுக்கு வஸப்படுதல் – நெடுநாளைய உடல்களின் சேர்க்கையால் உண்டான அறிவுகேட்டினாலேயாம். எம்பெருமான் சேதநர்களின் கர்மங்களுக்கு வஸப்படுதல் – தடைப்படாத தன் ஸ்வாதந்தர்யமடியாக உண்டான ஸங்கல்பத்தாலேயாம்; (ஸங்கல்பம் – உறுதியான நினைவு). இவ்விதம் சேதநர்கள் நெடுநாள்களாகத் தங்கள் கர்மத்துக்கு வஸப்பட்டவர்களாய், எம்பெருமானை வெறுத்துப்போந்தாலும், பிராட்டி எல்லாருக்கும் தாயாய், அவ்வுறவுமுறையாலே எல்லாருக்கும் நன்மையையே தேடுமவளாகையாலே. அவளது உபதேஸத்தைக் கேட்டு நெஞ்சினி எம்பெருமானிடம் தாங்கள் கொண்டிருந்த வெறுப்பு நீங்கி எம்பெருமானைப்பற்றி இசையலாம். அதேபோலே, தன் ஸ்வாதந்தர்யத்தால் சேதநர்களின் கர்மமடியாக அவர்களை தண்டிக்கையே தன்மையாக உடையவனான எம்பெருமானும், தன் பத்நியாய் தனக்கு மிகவும் வேண்டியவளான இவளுபதேஸமடியாக, க்ருபை முதலானவை கிளர்ந்தெழ, தன் ஸ்வாதந்தர்யம் நீங்கி, அதடியாகச் சேதநகர்மபாரதந்தர்யம் குலைந்து சேதநனை ஏற்றுக்கொள்ள இசையலாம்.

இனி, இங்கு ஓர் கேள்வி எழுகிறது. அதாவது– சேதநனைத் திருத்த பிராட்டி உபதேஸித்தாலும், நெடுநாள்களாக “யாதானும் பற்றி நீங்கும் விரதம்” என்னும்படி ஏதாவதொன்றைப்பற்றி எம்பெருமானை விட்டுவிடும் கொள்கை உடையவனாகிறான் சேதநன். அதனடியாக எம்பெருமானைத் தவிர மற்றவைகளான ஸ்தூர், அன்னம், பானம் இவைகளில் ஆசையுடையவனாகிறான். சேதநனுடைய இவ்விதக் கெட்ட பழக்கங்கள் பிராட்டியின் உபதேஸப்படி இவனை நடக்கவிடமாட்டா. ஆகவே இவன் தனது கர்மத்துக்கு வஸப்பட்டிருக்கையிலிருந்து மீளமாட்டானே. அதேபோல, எம்பெருமானும் ‘பிராட்டி சேதநனை ஏற்றுக்கொள்ளவேணும்’ என உபதேஸித்தாலும், சேதநன் பண்ணி வைத்த குற்றங்களுக்குச் சேர, அவன் தன்னைச்சரணம் பற்றினவனே யாகிலும் தண்டிக்கவேணும் என்னும் உறுதியான நினைவாலே, இரக்கமில்லாதவனாய், தன் தடைப்படாத ஸ்வாதந்தர்யத்தால் பிராட்டியின் உபதேஸம் கேளாமல், சேதநனின் கர்மத்துக்கு வஸப்பட்டிருக்கையிலிருந்து மீளாமல் போனால் என் செய்வது? பிராட்டி எம்பெருமானுக்கு பரதந்தர்யாகையாலே எம்பெருமானை நியமித்துக் கார்யம் கொள்ளமுடியாதே – என்று; ஸமாதாநம் கேண்மின். (தொடரும்)

தொலைவில்லிமங்கலத்தில் பராங்குச நாயகியின் அநுபவம் (வானமாமலை வித்வான் ஸ்ரீ.உ.வே.என்.எஸ்.க்ருஷ்ணஅய்யங்கார்ஸ்வாமி)

தண்பொருளைத் தடங்கரை இருமருங்கிலும் அமைந்துள்ளன நவ திருப்பதிகள். அவ்வொன்பது திருப்பதிகளும் நம்மாழ்வாரால் மட்டுமே மங்களாஸாஸநம் செய்யப்பெற்றவை. ஆழ்வார் ஞானசிகரம் எனப்போற்றப்படுபவர். வேதங்களில் உட்பொதிந்த மெய்ப்பொருள் – உள்ளபடி உணராதவர் கையில் சிக்கி, தெளிவற்றுக் கலங்கி, இறுதியில் ஆழ்வார் என்கிற ஞானமடுவில் தேங்கி, தெளிந்து, தன்னுள் மறைந்து கிடந்த ஆழ்வொருளையெல்லாம் காட்டிற்று என்பார்.

“மண்ணாடின ஸஹ்யஜலம் தோதவத்திச் சங்கணித் துகில்வண்ணத் தெண்ணீராய் அந்தஸ்துத்தைக் காட்டுமாபோலே, அல்பஸ்ருதர் கலக்கின ஸ்ருதி நல்ஞானத்துறை சேர்ந்து தெளிவுற்று ஆழ்வொருளை அறிவித்தது” என்பார் அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார். இந்தச் சூர்ணிகை அறிஞர் பலராலும் அறிந்து, உணர்ந்து இன்புறுதற்குரியது. அதனால், ஆழ்வாருக்கு “வேதம் தமிழ் செய்த மாறன்” என்று பெயர் ஏற்பட்டது. மற்றைய ஆழ்வார்களைக்காட்டிலும் நம்மாழ்வாரிடத்தில் எம்பெருமான் வேராக இனியனாய், அவருக்கு ‘மயர்வற மதிநலம் அருளினன்’ என்கிற படியே விசேஷகடாக்ஷத்தைப்பண்ணினான் என்றதை “பெருங்கேழலார் தம் பெருங்கண் மலர்ப்புண்டலீகம் நம்மேல், ஒருங்கே பிறழ வைத்தார் இவ்வகாலம்” என்று அவரே கூறுதலால் அறியலாம். ஆழ்வார் இப்பேறு பெற அவரிடம் கைம்முதலாக நோற்ற நோன்புமில்லை, நுண்ணறிவுமில்லை. நாட்டு மாணிடக்குழந்தைகள் போல் எவ்விதச் செயல்பாடுமின்றி இருந்த இவரை ஞானப்பிரான் தனது நீண்டு பரந்த திருக்கண்களை மலரவிரித்து அருளினான். இப்படி பெருமை படைத்த ஆழ்வாருடைய இயல்வைத் தெரிவிப்பதனால் ‘துவளில் மாமணிமாடம்’ என்று தொடங்குகிற தொலைவில்லிமங்கலத்தைப் பற்றிய திருவாய்மொழியை நமது ஆசார்யர்கள் அனைவரும் மிகவும் ஆதரித்துப் போருவர்.

தமிழிலக்கியத்தில் தனிச்சிறப்பு பெற்றது அகத்துறை. அதில் தலைவன்-தலைவியரின் அன்புடைய வாழ்வு விவரிக்கப்படுகிறது. தலைவன், தலைவியன்பால் கொண்டுள்ள அன்பையும், தலைவி தலைவன்பால் கொண்டுள்ள அன்பையும் வெளியிட இதைவிடச் சிறந்தவழி கிடையாது. அத்தகைய அகத்துறையை நம்மவர் உலகியலிலிருந்து மடைமாற்றம் செய்தனர். பக்தன் இறைவன்பால் வெளியிடும் அன்பை, உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தப் பயன்படுத்தினார். அதன் பயனாக நமக்கு நெஞ்சை நீர்ப்பண்டமாக்கவல்ல அருளிச்செயல் பாசுரங்கள் கிடைத்தன. இவை தமிழிலக்கியத்திற்குக் கிடைத்த வரப்பிரசாதங்கள் ஆகும்.

நம்மாழ்வார் தாமான தன்மையிலும், தாயார் தோழி தலைவி ஆகிய நிலைகளிலும் பல பதிகங்கள் பாடியுள்ளார். அவைகளை நம்பூருவர்கள் அடைவுசெய்து காட்டியுள்ளனர்.

இப்போது நாம் அநுபவிக்க எடுத்துக்கொண்ட திருவாய்மொழி (பதிகம்) நம்மாழ்வார் தம் நிலையை, தாயாருக்குத் தோழி கூறுவதாக அமைந்த பதிகம். இதில் ஆழ்வாரது (பராங்குச நாயகியின்) அநுபவத்தை ஓரிரண்டு பாசுரங்கொண்டு அநுபவிக்கலாம்.

இரட்டைத்திருப்பதி என்று வழங்கப்பெறும் திருப்பதியிலுள்ள அரவிந்த லோசனன், தேவபிரான் ஆகிய இரு எம்பெருமான்களையும் ஸேவித்து மயங்கிக் கிடக்கும் தலைமகளை மீட்க தாய்மார், அவளின் தோழியிடம் வழி கேட்க, தோழி பதில் கூறுவதாக அமைந்தது இப்பதிகம்.

ஆழ்வார், இதற்கு முந்தைய பதிகமான “குரவை ஆய்ச்சியர்” என்பதில் “க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் எம்பெருமான் செய்த ஆஸ்சர்யமான சேஷ்டிதங்களையும், ஆனைத்தொழில்களையும் நெஞ்சினால் நினைந்தும், வாயால் பேசியும் போதுபோக்கிய எனக்குக் குறையேது; நிகர் யார்? நோவேது; வேண்டுவது ஏது? இகல் ஏது; மனப்பரிப்பு ஏது?” என்று கூறித் தன்னைத்தானே வியந்து போற்றுகிறாரோ என்று கூறும் வகையில், தான் பெற்ற மகிழ்வின் நிறைவை வெளியிட்டுக் கடைசியாக –

“விண்மிசைத்தன தாமமேபுக மேவிய சோதி தன்தாள்

நண்ணி நான் வணங்கப்பெற்றேன் எனக்கார் பிறர் நாயகரே”

என்று “சோதிவடிவான கண்ணனுடைய திருவடிகளைக்கிட்டித் தொண்டு செய்யும் கைங்கர்ய ஸாம்ராஜ்யத்தைப் பெற்ற எனக்கு எவர் நாயகர்” எனக்கூறிமுடித்தார். இவையெல்லாம் மாநஸாநுபவமே. அதனால் த்ருப்தி பெருமல் வெளிப்படையாக அவனைக்கிட்டிப் பணிசெய்து அநுபவிக்கவேணும் என்ற ஆசைபிறந்தது. அந்த அவாவே நினைவாய்த் துடிக்கும் பராங்குசநாயகியைத் தாய்மார் தங்களுடன் தொலைவில்லிமங்கலத்துக்கு அழைத்துச் சென்றார்கள். அங்கு எம்பெருமானே ஸேவைபண்ணி வைத்தால் (ஆழ்வாரின் துடிப்பு) தீரும் என்கருதி தேவபிரானையும், அரவிந்தலோசனனையும் ஸேவிக்கப்பண்ணினார்கள். அச்செயல் உள்ளே கனிந்து கொண்டிருந்த நெருப்புக்கு நெய் வார்த்ததுபோலாகி, அவளது காதல்நோய் முற்றி, வாய்திறந்து அவன் பெயரைக்கூவிப் புலம்ப ஆரம்பித்தாள். அவன் மேன்மையைச் சொல்லுவது, அவன் நீர்மையைச் சொல்லுவதாக வாய்வெருவி இருந்தாள். தாய்மார் பயந்துபோய் தோழியிடம் “இப்பெண்ணை நீதான் நன்கு அறிந்தவள், இவளுடைய நோய்க்கு மருந்துதான் ஏது? இந்நிலையிலிருந்து இவளை மீட்க வழி என்ன” என்று கேட்டார்கள். தோழி ‘இவளுடைய மையல் நோயை உங்கள் செயலால் வளர்த்து விட்டீர்கள். முன்னே இருந்த இந்நோய் இப்போது முற்றிவிட்டது. இந்நிலையில் இவளை மீட்க எண்ணுவது முடியாதசெயல். அவள் உயிருடன் இருப்பதற்கு இந்த அநுபவமே துாரகம். இனி உங்கள் மகளானவள் மீண்டு வருவாள் என்ற ஆசையை விடுங்கள். நீங்கள் அவளுடைய ஆசையை தடுக்காமல் நிறைவேற உதவி செய்யுங்கள். அதுவே அவள் பிழைப்பதற்குரிய வழி, என்று அவள் நிலையைத் தோழி தாயாருக்குக் கூறுகிறாள்.

எடுத்துக்காட்டாக இனையபெருமாள் தன்மையை ஸ்ரீகுசுப்பெருமாள் பரதாழ்வானுக்குக் கூறியதை ஆசார்யர்கள் கூறுவர்.

“ஆசசகேஷத₂ ஸத்₃ப₄ாவம் லக்ஷ்மணஸ்ய மஹாத்மந:।
ப₄ரதாயாப்ரமேயாய கு₃ஹோ க₃ஹநகே₃ாசர:” என்பது வால்மீகம்.

“அல்லையாண்ட மைந்தமேனி அழகனும் அவளும் துஞ்ச
வில்லை யூன்றியகையோடும் வெய்துயிர்ப்போடும் வீரன்
கல்லையாண்டமைந்த தோளாய் கண்கள் நீர் சொரியக் கங்குல்
எல்லை காண்பளவும் நின்றான் இமைப்பிலன் நயனம் என்றான்”

இலக்குவனுடன் ஒன்றாகப் பிறந்து வளர்ந்த பரதனுக்கு, இலக்குவனுடன் ஓரிருநாள்கள் பழகிய குசன், இலக்குவனைப்பற்றி கூறினானல்லவா! இப்படி தோழிமார்கள் முதியவர்களான தாய்மார்களுக்கு அறிவுரை கூறுதல் தகுமா? எனில் பகவத்விஷயத்துக்கு புதியவர், பழையவர் என்பதில்லை. அறிந்த ஆசார்யர் சொல்ல ஆர்வமுடையவர்கள் அனைவரும் கேட்கலாம். இதனால் இன்னொருக்கு இன்னார் தான் உபதேசம் செய்யவேண்டும் என்பதில்லை. இனி பாசுரத்தை அநுபவிப்போம்.

துவளில் மா மணிமாட மோங்கு தொலைவில்லி மங்கலம் தொழும்
இவளை நீர் இனி அன்னைமீர் உமக்கு ஆசையில்லை விடுமினே
தவள வெண் சங்கு சக்கரமென்றும் தாமரைத் தடங் கண் என்றும்
குவளையொண் மலர்க்கண்கள் நீர் மல்க நின்று நின்று குமுறுமே.

அவ்வூரிலுள்ள மாணிக்கங்கள் குற்றமற்றவை. மாணிக்கம் மட்டுமல்லாமல் ஊர் முழுவதும் குற்றமற்ற பொருட்களே உள்ளன. எம்பெருமானைக் குற்றம் அணுகாது. அங்குள்ளாரிடம் குற்றம் ஏதேனும் இருப்பினும் பகவதநுகர்ஹத்தால் அவை நீங்கும். எனவே, உயிருள்ளவையும், உயிரற்றவையும் அவ்வூரில் குற்றமில்லாதவை ஆயின.

அவ்வூரிலுள்ள உயரமான மாடங்களின் நிழல் ஆழ்வார் திருநகரியளவும் வந்து பாயுமாம். நாயகனும் பராங்குசநாயகியை அம்மாளிகையின் அருகிலே பிரிந்து போனான். ஆகவே நாயகி, மாடத்தையும் மாணிக்கத்தையும் வைத்த கண் வாங்காதே நோக்கியிருந்தாள். மேலும் அவள் அவ்வூரைத் தொழுவதைத் தன் இயல்பாக உடையவள். அவ்வூரில் தக்கது தகாது என்று வேறுபாடின்றி அனைத்தையும் தொழுகின்றாளாம். தொழுவதே யாத்ரையாக அமைந்தது அவளுக்கு. இவளை இத்தன்மையுடையவளாக நீங்கள் அறிந்திருந்தும் தொலைவில்லிமங்கலம் அழைத்து வந்தீர்கள். எப்படிப்பட்ட தாய்மார்கள் நீங்கள்! அவள் உள்ளத்தில் உள்ள நெருப்பிலே நெய்வார்க்கும் தாய்மார்களல்லவா நீங்கள்! இனி இத்தகையவள் என அறிந்த பின்பு இவளை மீட்கலாம் என்ற ஆசையை அடியோடு விடுங்கள். அவளது காதல் முறுகுவதற்கு முன்னமே ஒருகால் அவளை மீட்டிருக்கலாம். இனி மீட்க முடியாது; பெற்றவர்களேயானாலும் இப்பெண்பிள்ளை விஷயத்தில் செய்யத்தகாதனவற்றைச் ஸ்ரீஸைலேஸத₃யாபாத்ரம்- செப்டம்பர் 2010

செய்ய முற்படலாமா? பருவம் நிரம்பிய பெண்ணிடத்திலே பெற்றோர்களுக்குப் ப்ராப்தியுண்டா.

அவள் தனக்குப் புகுமிடத்தைத் தேடிக்கொண்டாள். அதுவும் தகாத இடமோ? கிடைப்பதற்கு அரிய இடமல்லவா! பெற்றவள் என்ற உறவுமுறை கொண்டு மீட்பதுவோ! முடியாது என்பது மட்டுமல்ல; கூடவே கூடாது என்கிறாள் தோழி.

உடன்போக்குப் போன தலைவியைப்பற்றி, “என் மகள் ஒருத்தியும், பிறன் மகன் ஒருவனும், தம்முள்ளே புணர்ந்த தாமறி புணர்ச்சியர், அன்னார் இருவரைக் காணீரோ பெரும” என்று எதிர்ப்பட்ட முக்கோல் பகவரைப் பார்த்து வினவ, பகவர் “சந்தனம், முத்து, யாழ், இவை பிறந்தவிடத்திற்கு இன்பம் பயவாது. உன் மகளும் இத்தன்மையளே. ஆகவே, “இறந்த கற்பினுட்கு எவ்வம்பரன்மின் சிறந்தானை வழிபட இச் சென்றனன் அறந்தலை பிரியா ஆறும் மற்றதுவே” என்று கூறிய கலித்தொகை அடிகள் இக்கருத்தை வலியுறுத்தும்.

“உங்கள் ஆசையை மட்டும் விட்டால் போதாது. பராங்குச நாயகியையும் அவள் போக்கிலே விடுங்கள்” என்றாள் தோழி. “இவளுடைய அநுபவத்துக்குத் தண்ணீர் துரும்பாகாதே இத்தைக் கண்டுகொடு நிற்க அமையும்” என்ற ஈட்டின் வரிகள் உணர்ந்து இன்புறத்தக்கன.

எம்பெருமான் இவளை எப்படி அகப்படுத்தினான் தெரியுமா? உலகளந்தான் வாயமுதம் உண்டே வளரும் ஸ்ரீபாஞ்சசன்னிய ஆழ்வானையும் (சங்கு), அடியார்களுக்கு அணிகலனாகவும் பகைவர்களுக்குக் கூற்றாகவும் தோன்றும் சக்கரத்தாழ்வானையும் காட்டியல்லவா இவளை அவன் அகப்படுத்தியது. அது மட்டுமா? அன்றலர்ந்த தாமரை போல் அழகிய, விரிந்து, மிளிர்ந்து செவ்வரியோடிய நீண்டகண்களையும் காட்டியன்றே கண்வலையில் அகப்படுத்தினான். எம்பெருமான் கண்கள் தடங்கண்கள்; ஆழ்வார்கள் அளவும் (சங்கு சக்கரம் வரை) வந்து அருளாகிற அலையெறிகிற திருக்கண்கள். குவளை மலர் போன்ற இவளுடைய கண்கள் நீர் பெருக்குகின்றன. ஆனால், இக்கண்களைக் கண்டால் தாமரைத் தடங்கண்ணாகிய அவனுடைய கண்களல்லவா நீர் மல்கவேண்டும். கண்ணும் கண்ணீருமாய் இருக்கும் இவளைப் பார்த்துக்கொண்டே இருக்க அமையும். இப்படிக்கண்ணீரோடே இருப்பவளைக் காண்பது இனிதாக இருக்குமோ? எனில்

“ஆஹ்லாத ஸீதநேத்ராம்பு₃: புளகீக்ருத க₃ாத்ரவாந்|

ஸத₃ா பரகு₃ணாவிஷ்ட: த்₃ரஷ்டவ்ய: ஸர்வதே₃ஹிபி₄:|| (விஷ்ணுதத்த்வம்)
ஸதா தர்சநத்துக்கு ஒரு தேசந்தேடிப்போகவேண்டா. இங்கேயே காணலாம்.

குவளை மலர் போன்ற கண்கள் நீர்மல்க, இக்கண்களைக் கண்டு அவன் தாமரைக் கண்கள் நீர்மல்கவேண்டும். ஆனால், இவள் கண்கள் நீரைப்பெருக்குகின்றன. குவளைப் பூப்போன்ற நிறம் மட்டுமல்ல. அப்பூவின் இயல்பும் உடையன இவளது கண்கள். அதாவது குவளைப்பூ மேகத்தைக்கண்டால் நீர் பெருக்கும். எனவே, நாயகன்

நினைவில் கண்ணீர் பெருக்கும் காரிகையின் கண்களுக்கு குவளையை உவமை கூறுதல் கவிஞரின் மரபு.

“இவட்கே கணை மாண் நீலம் கார் எதிர்பவைபோல் இணை நோக்குண கண் நீர் நில்லாவே” என்ற கலித்தொகை அடிகள் இங்கு நினைவுகூரத்தக்கன.

இங்கு பராங்குசநாயகி சங்கு, சக்கரம், தாமரைக்கண் என வாய்வெருவ எம்பெருமானது கார்மேகத்திருமேனி அவளது நெஞ்சத்தில் நிழலாடுகிறது. கார் கண்ட குவளையோல் கண்கள் நீர்மல்கின.

இப்படி எம்பெருமானிடம் வ்யாமோஹித்து நிற்கிற இவளையா மீட்க நினைக்கிறீர்கள்? அது முடியாது. ‘அன்னைமீர் உமக்கு ஆசையில்லை விடுமினோ’ என்கிறாள் தோழி.

ஈட்டில் ஒரு நிகழ்ச்சி குறிக்கப்பெறுகிறது. இவ்விடத்தில் ‘நின்று குமுறும்’ என்பதனை “நின்று உகும் இறும்” எனப்பதம் பிரித்தனராம் அரசவையிலிருந்த சிலர். அங்கிருந்த விக்ரமசிங்கன் என்பான் ஒருவன் “கறவா மடநாகு தன் கன்றுள்ளினாப் போல்” என்ற பாடலை உட்கொண்டு “அங்ஙனல்ல; கன்றைக் கடக்கக்கட்டிவைத்தால் முலைக்கண் கடுத்து பசு அலமந்து படுமாபோலே உள்ளோடுகிற க்லேசம் வாய்விட மாட்டாதே நோவுபடுகிற இவளுக்கு இது வார்த்தையோ!” என்றானாம்.

இப்பாடலில் அந்நாயகி தொலைவில்லிமங்கலத்து எம்பெருமானைத் தொழுது, பேசி, நினைந்து, வாடினாள் என்பார். தொழும் என்பதால் காயத்தில் (உடலின்) செயலும், “சங்கு சக்கரம் என்று” என்பதால் வாக்கின் செயலும், “குமுறும்” என்பதால் உள்ளத்தின் செயலும் கூறப்பட்டது.

குமுறுமோசைவிழ்வொலித் தொலைவில்லிமங்கலம் கொண்டுபுக்கு
அமுதமென்மொழியாளை நீருமக்கு ஆசையின்றி அகற்றினீர்
திமிர்கொண்டாலொத்து நிற்கும் மற்றிவள் வேததேவபிரானென்றே
நிமியும் வாயொடு கண்கள் நீர்மல்க நெக்கொசிந்து கரையுமே.

அவ்வூருக்கு பராங்குச நாயகியை அழைத்து கொண்டுசெல்வதானால், திருநாளிலோ அழைத்துச் செல்வது! பல்வகை கோஷங்கள் ஒலிக்கும் ஊர் அவ்வூர். சக்ரவர்த்தித்திருமகனின் திருவபிஷேகம் என்ற உடனே அயோத்தியில் “வங்கியம் பல தேன் விளம்பின; வாணி முந்தின; பாணியின் பங்கியம் பரமெங்கும் பல விம்மின; பம்பை பம்பின; பல்பறை பொங்கியும் பலவும் கறங்கின; நூபுரங்கள் புலம்ப வெண்சங்கியம்பின கொம்பலம்பின; சாமகீதம் நிரம்பவே” என்று அயோத்தியைக் கம்பன் கூறினான். அதுபோல நாளும் விழாவொலி மாருத்து திருத்தொலைவில்லிமங்கலம். அதாவது ஒத்துச் சொல்லுவார், ஸங்கீர்த்தனம் பண்ணுவார், பாடுவார், இயல் விண்ணப்பம் செய்வாராய் எழுத்தும் சொல்லும் பொருளும் தெரியாதபடி எல்லாம் கலந்து எழுகிற ஒலியையுடைய திருநாளில்

அழைத்துக்கொண்டு போனார்கள். இவ்வொலியைக் கேட்டவுடனே இவளை அங்கே கொண்டு செல்லலாமோ? போனாலும் ஊருக்கு வெளியே எட்டி நின்று விழாவைக் கண்டு திரும்பலாம். அப்படியும் செய்யாமல் அமுதினுமினிய பேச்சையுடைய இவளை, ஊருக்குள்ளே அழைத்துச் சென்றார்கள். இவள் மொழி, கேட்டார்க்கு நித்யத்வத்தைக் கொடுக்கும். அதாவது இவள் மொழியை (திருவாய்மொழியைக்) கேட்டார்க்கு மீட்சியின்றி வைகுந்த மாநகர் கிட்டுமாம். இவளை இப்போது உங்கள் வழிப்படாதபடி விலக்கிவிட்டீர்கள். மேலும் இப்போது இவள் செயலற்று நிற்கிறாள். சற்று மாறுதல் தெரிவதாயின் தேவதேவபிரான் என்ற அறப்பெரியவன் இப்படி எளியனாக இருக்கிறானே என வியந்து கூறும்போது, முற்றும் கூறமுடியாமல் உதட்டை நெளித்து, கண்களில் நீர்மல்க, உடல்குலைந்து, தளர்ந்து, கண்ண நீரிலே தன்னைக் கரைத்துக் கொண்டாள். பெருவெள்ளத்திலே ஆற்றின் கரை மெல்ல மெல்ல உடைந்து நீரிலே விழுந்து கரைவதுபோல இவளும் கரைந்தாள். இந்நிலைக்குக் கொண்டுவந்துவிட்ட நீங்கள் இவளை இந்நிலையிலிருந்து மீட்க எண்ணுகிறீர்களே இது முடியுமா? என்கிறாள், தோழி. அடுத்த பாடலை நோக்குவோம்.

வேதமும் வேள்வியும். அதாவது – பகவத்பாகவத ஆராதனமும் மிகவே, திருமகள் மகிழ்ந்து இருக்கத் தொடங்குகிறாள். வேதவொலியும், ஆராதனமும், எப்போதும் குறைவின்றிக் கொழிக்கும் செல்வமும், இம்மூன்றும் செழிக்கும் வளத்தைக் கண்டுகளித்து எம்பெருமான் ஒரே இருப்பாக நித்யவாஸம் செய்கிறான். எம்பெருமானும் தானும் இருக்கிற தேசம். ப்ரமாணம், ப்ரமேயம், ப்ரமாதாக்கள் குறைவற்றிருக்கிற தேசம். அந்த திவ்யதேசத்தை நீங்கள் காட்ட அவனைக் கைதொழுது, தான் ஸத்தை பெற்ற அக்காலம் முதல் (அஜ்ஞாநத்திலிருந்து கிடந்துஎழுந்த காலம் முதல்) தொழுகையே இவளது எழுச்சிக்குக் காரணம் ஆயிற்று. “தொழுது எழு என் மனனே” என்றதும் இவர்தானே. “ஹே அரவிந்தலோசனா” என்று இதுவே எப்போதும் கூப்பிடும் குரலாயிற்று. இப்படி ஓயாமல் கூவி உடலும், மனமும் நைந்தது. தன்னையேயிழந்து அவனிடத்து மூழ்கினாள்.

இப்படி ஈடுபட்டு மனம் நெகிழ்ந்து கண்ணீர் மல்க “மணிவண்ணா” என்று கூப்பிடும்போது மரங்களும் இரங்குகின்றன. அசேதநப்பொருள்களும் அன்றே இவள் நிலை கண்டு இரங்குகின்றன. ராமன் பிரிவில் பரதன் பட்டபடியைக் கண்டு “தாவர சங்கமம் என்னும் தன்மை யாவையும் இரங்கிட’ என்று கம்பநாடர் கூறுவர்.

சேதநாசேதந விபாகமற அழியும்படி காணும் இவள் வாய்விட்டுக் கூப்பிடுவது. எம்பாரைப்பார்த்து ஒருவர் “மரங்களும் இரங்கக்கூடுமோ?” என்று கேட்க, “இது அருளிச்செய்த அன்று தொடங்கி எத்தனை ப₄வஸு₃த்₄ இல்லாதார் வாயிலே புக்கதென்று தெரியாது. இங்ஙனே இருக்கச்செய்தே, யமநியமாதிக்ரமத்தாலே பதஞ்செய்யப் பார்த்தாலும் சுக்கான் பருக்கை போலே நெகிழாதே இருக்கிற நெஞ்சு

களும் இன்று அழிகிறபடி கண்டால், ஸமகாலத்தில் மரங்கள் இரங்கச் சொல்ல வேணுமோ?” என்று அருளிச்செய்தார். பகவத்குணங்களிலும் பகவத்குணநிஷ்டர் பாசரம் அழிக்கும் போலும்! “திருக்குருகூர்” என்று ஆழ்வாருடைய ஊரைச் சொன்னால் எல்லாரும் கையெடுக்கும்படி இருக்கும். அவ்வூரில் பிறந்த இவள் அவனூரைச் சொல்லித் தொழுகிறாள். பெயர் தெரிந்தகாலம் முதல் “தொலைவில்லிமங்கலம் தொலைவில்லிமங்கலம்” என்று கூறி கைகூப்பித் தொழுகிறாள். தோழி, தான் அப்பெயரைச் சொல்லும் போது, பராங்குசநாயகி சொல்லும் போதுள்ள இனிமை இல்லையாகையாலே “அவ்வூர்த் திருநாமம்” என்கிறாள்.

மேலும் தோழியானவள் “இவளுடைய இயல்பைப் பார்த்தால் இவள் எம்பெருமானுடைய செல்வமாயிருக்கும்வளான திருமகளோ? அச்செல்வம் விளையும் நிலமாயிருக்கும் நிலமகளோ? அந்நிலத்தின் பயன் வடிவாக விளங்கும் நப்பின்னையோ?. இவளுக்கு ஆரும் ஒப்பில்லை என்ன ஆச்சரியம்! இவள் அவனிடத்தில் கொண்டுள்ள மாலை(அன்பை)க் காட்டில் அவன் இந்தப் பராங்குச நாயகியிடம் கொண்டிருக்கும் மால் (அன்பு) நெடியது. ஆகையால் அவன் எனக்கும் முந்தி நான் பிறந்த ஊருக்கு எதிரே தோன்றி மறையாதே என்றும் கண்ணில்படும்படி நித்யவாஸம் பண்ணுகிறாள். கரங்கள் கூப்பித் தொழுதவள் இப்போது உடல் தளர்ச்சியால், கூப்பிடவும் இயலாமல் தலையால் மட்டும் வணங்கி அவ்வூரை நோக்கித் தொழுகின்றாள். மனம் எப்போதும் அவ்வூரின் பெயரைக் கேட்பதையே விரும்புகின்றது. தான் மட்டும் சொன்னால் போதாது. பிறர் வாயால் சொல்லக்கேட்டு மகிழ் விரும்புகின்றது” என்கிறாள் தோழி, தாயாரிடம்.

இப்பதிகம் கற்றார் “அடிமை செய்வார் திருமாலுக்கே” என்று ஆழ்வார் தாமான தன்மையில் பேசி முடிக்கிறார். அதாவது – பெருமானும், பிராட்டியும் சேரஇருக்க, இனையபெருமாள் அடிமை செய்தாற்போலே விஸிஷ்டவேஷத்தில் (கூடியநிலையில்) அடிமை செய்வார்.

நவவிதஸம்பந்தத்தில் “தேவபிரானையே தந்தை தாய் என்றடைந்த” என்று கூறுவதால் “பிதாபுத்ரஸம்பந்தம்” கூறப்பெறுகிறது என்பர் பெரியோர். “கடித கடக விகடநா பாந்தவம் அவ்வூரிலே த்விசுணம்” என்கிறது ஆசார்யஹ்ருதயம். தன்னிடத்திலே சேர்த்துவைத்த தோழி-தாய்மார்க்கும், சேர்ந்த பராங்குசநாயகிக்கும் பரஸ்பரம் பொருந்தாமையை விளைவிக்கும் பகவத் பந்துத்வம் அவ்வூர் என்கிற தொலைவில்லிமங்கலத்திலே இரட்டித்திருக்கும் என நாயனார் அருளிச்செய்தது இங்கு நினைத்தற்குரியது.

ஆறு எனக்கு நின் பாதமே சரண்

(வானமாமலை வித்வான் ஸ்ரீ.உ.வே.என்.எஸ்.க்ருஷ்ணஅய்யங்கார்ஸ்வாமி)

நம்மாழ்வார், தமக்கு எம்பெருமான் சேவை சாதிக்காதபடியால் கலங்கி “கடல்ஞாலம் செய்தேனும் யானே என்னும்” என்னும் பதிகத்தில் எம்பெருமானை அநுகரித்துத் தரித்தார்.

இப்படிப்பட்ட கலக்கம் பிறந்தபோதும் எம்பெருமான் முகம் காட்டவில்லை. தன்னிடத்தில் சிறிது அன்புடையார் பக்கலில் அருள்புரிபவன், நம் திறத்தில் இவ்வாறு இருப்பதற்குக் காரணம் என்ன? என்று ஆராய்ந்தார். எம்பெருமான் தம்மிடம் உள்ள ஆற்றாமையை உபாயம் என்று எண்ணிவிட்டான் போலும். தம்மிடம் உள்ள ஆற்றாமை ப்ரக்ருதிஸ்வபாவத்தால் ஏற்பட்டது. ஆற்றாமை ஸ்வரூபமேயன்றி உபாயமாக மாட்டாது. ஆகையால் வேரற்ற மரம் போலே வானமாமலை எம்பெருமான் திருவடிகளிலே ஸரணம் புகுகிறார்.

கடற்கரையிலே மஹாராஜர் முதலானோர்களோடும் தம்பியோடும் பெருமாள் எழுந்தருளியிருக்கும்போது பஞ்செனச் சிவக்கும் மென்கால் தேவியைப் பிரித்த பாவியான இராவணனுடைய தம்பி என்று விபீஷணன் தன்னுடைய தாழ்ச்சியைச் சொல்லி விழுந்தாற் போல, ஆழ்வாரும், அவர் தனியிருந்த இழவு தீர் பிராட்டிமாரோடும் நித்யஸூரிகளோடும், சிரீவரமங்கலநகரிலே திருவநந்தாழ்வான் மேலே எழுந்தருளியிருக்கிற வானமாமலைப் பெருமான் திருவடிகளிலே ஸரணம் புகுகிறார்.

எம்பெருமானே! என்னிடம் பேற்றுக்கு அங்கமான கைம்முதல் ஒன்றுமில்லை; ஆனால் என்னிடம் காக்கும் இயல்பினனை விரும்பும் தன்மை உண்டு. நீரும், நம்மில் காக்கப்படுபவர் யாரேனும் கிடைப்பார்களோ என்று எதிர்பார்த்திருந்தீர். நம்மிருவருக்கும் உள்ள தொடர்பு ரக்ஷய ரக்ஷக பூவம் ஆகும். ஆகையாலே என் விருப்பத்தை நிறைவேற்றி அருளவேண்டும் என்றார். ஆழ்வாரே! “ஆற்றகிற்கின்றிலேன்” என்ற ஆற்றாமை பொருமோ? நாம் அருள ஏதேனும் இடையூறு உண்டோ என்றான். எம்பெருமானே! நீ இலங்கை செற்றவம்மான் ஆனபடியால் பிராட்டிக்கு வந்த ப்ரதிபந்தகங்களைப் போக்கினுப்போலே அடியேனுடைய விரோதியையும் போக்கியருளவேண்டும் என்றார். ஆழ்வாரே! “அருளாய்” என்றீர். “நாமும் அருள்வோம்”, “ஸாஸ்த்ரப₂லம் ப்ரயோக்தரி” “கர்த்தா ஸாஸ்த்ரார்த்த₂ வத்வாத்” என்ற விதியின்படி கர்த்தாவானவன் ப₂லம் பெற விரும்பினால் ஏதாவது சில காரியங்களைச் செய்யவேண்டுமே என்றான். எம்பெருமானே உன் பெருமையையும், என் சிறுமையையும் பாராதே, முன்பு வெறிதே அருளியது போல், ப்ராப்தியை (பேற்றை) உனதருளாலே செய்யவேணும் என்றார் ஆழ்வார். இதற்கு முன் இவ்வாறு செய்தது உண்டோ என்ன, ‘மாறு சேர்படை நூற்றுவர் மங்க ஓர் ஐவர்க்காய் அன்று மாயப்போர் பண்ணி’ என்றும், ‘நிலங்கீண்டவம்மானே’ என்றும் உதாரணங்களைக் கூற,

எம்பெருமான் ஆச்சரித பக்ஷபாதத்தையும் சிரீவரமங்கலநகரில் இருப்பையும் உமக்குக் காட்டித்தந்தோம். அப்படியிருக்க, நம்மிடம் ஒன்றும் பெருதவரைப்போல 'எய்தக் கூவுவனே' என்று கூப்பிடா நின்றீர்? என்ன, எம்பெருமானே நீர் செய்ததை அறிந்தேன். 'அது நானும் கண்டேனே'. அது போராது. உன் திருவடிகளிலே கைங்கர்யமே வாழ்ச்சியாகச் செல்லவேணும் என்று கூறினார் ஆழ்வார்.

'அடியேன் தொழ வந்தருளே' என்று கூற, வரக்காணமையாலே எம்பெருமான் உபேக்ஷித்தானே என்று அஞ்சி 'என்னை உன்னிடமிருந்து அகற்றாது ஒழியவேணும்' என்றார். ஆழ்வீர், 'உம்மை நம்மிடமிருந்து அகற்றினேமோ? உமக்காகவன்றே வானமாமலையிலே கிட்டியிருக்கிறது' என்று கூற, 'விண்ணுளார் பெருமாற்கடிமை செய்யும் நித்யஸூரிகளையும் மயக்கவல்ல ஐம்புலன்களின் விஷயங்கள் நடையாடுகிற ஸம்ஸாரத்திலே என்னை வைத்தபோதே, என்னை உன்னை விட்டு அகற்றினாயல்லவா? என்றார். ஆழ்வாரே! 'அருஞ்சேற்றில் வீழ்த்தி கண்டாய்' என்று அஞ்சுகிற உமக்கு, நாம் செய்ய வேண்டுவது என்ன? என்று கேட்க, நீ என் விரோதிகளைப் போக்கி உன் திருவடிகளிலே கைங்கர்யத்தைத் தந்தருளவேண்டும். 'அருளாய் உய்யுமாறு எனக்கு' என்றார் ஆழ்வார்.

எம்பெருமான் ஆழ்வாருக்குத் திருவடிகளைக் காட்டிக்கொடுத்தான். "ஆறு எனக்கு நிற்பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய், உனக்கோர் கைம்மாறு நான் ஒன்றிலேன் எனது ஆவியும் உனதே" என்றார் ஆழ்வார். எம்பெருமானே! நீ பண்ணின உபகாரத்துக்குப் பதில் உதவி ஒன்றுமில்லையே! என்று மகிழ்ச்சியும், வருத்தமும் தோன்றக் கூறுகிறார் ஆழ்வார். இப்பாசுரத்தின் பொருளை சற்று அநுபவிப்போம். ஆறு – வழி. "எவ்வாறு நடந்தனை எம்மிராமாவோ" என்ற பாசுரத்தில் எவ்வாறு என்பதற்கு – எவ்வழியாய் (பெரு.திரு.9-2) என்று பொருள். அதுபோலே "இப்பொய்கைக்கு எவ்வாறு வந்தாய்" (நாச்.திரு.3-2) என்ற பாசுரத்தில் எவ்வாறு – எவ்வழியாய் என்று பொருள். சரண் – உபாயம், உபேயம் இரண்டும் உன் திருவடிகளே ஆம்படி பண்ணித்தந்தாய் என்று பிள்ளான் பணிக்கும்படி (ஆரூயிரப்படி).

இவை (ஆறு-சரண்) இரண்டாலும் உபாயத்தையே சொல்லுகிறது. எனக்கு உபாயம் உன் திருவடிகளே ஆம்படி பண்ணினாய். அதாவது எனக்கு உபாயமாகத் தருமிடத்தில் வேறென்றைத்தராமல் உன் திருவடிகளையே உபாயமாகப் பண்ணித் தந்தாய் என்று பெரியஜீயர் அருளிச்செய்வார். ஆறு – சரண் இரண்டையும் உபாயபரமாக பட்டர் அருளிச்செய்வார். இதற்கு என்ன காரணம் என்றால், இந்த ப்ரகரணத்துக்கு அநுகுணமாகையால் என்பர். ஆழ்வார், இப்பதிகத்தின் ஆரம்பத்தில் "நோற்ற நோன்பிலேன்", "நுண்ணறிவிலேன்" என்று தன்னிடம் எந்த உபாயமுமில்லை என்று உபாயஸூத்ரத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு உபாயம் இன்னது என்று திருவாய்மொழியில் தீர்மானம் செய்கிறாராகையாலே உபாயத்தையே கூறுகிறது. பாதமே – ஏகாரம் தேற்றப்பொருளில் வந்தது.

“மாம் ஏகம் ஸரணம் வ்ரஜ” என்ற இடத்தில் ஏக ஸப்தம் உபாய ஸ்வீகாரத்தில் உபாயபூவத்தைக் கழிக்கிறது. தான் ஸ்வீகரித்தலும் உபாயமன்று என்று கூறியபோதே வேறுஉபாயங்களை விடுகையைச் சொல்லவேண்டியதில்லை. ஆனால் நித்யகர்மங்களை விடலாமோ என்னில்? கூடாது.

ஈஸ்வரனைப் பற்றிய ஊற்றத்தால் உபாயாந்தரங்களை நெகிழுகை ஒழிய, நாஸ்திக்ய புத்தியாலே விடுவது அன்று. அது விஷயாந்தரப்பாவண்யவேறுவாய் (காரணமாக) ஆகிவிடும். இவ்விடத்தில் திருப்பாவை 12ஆம் பாட்டு வ்யாக்யானத்திலுள்ள ஸ்வதர்மத்தை மறந்து கண்ணனுடன் திரியும் இடையனுடைய செயலை விளக்கும் பகுதி அநுஸந்தேயம். இன்றும் திருவரங்கத்தில் கர்ஹணகாலத்தில் நம்பெருமானாளுக்குத் திருமஞ்சனம் நடைபெறும். அப்போது அர்ச்சகர் முதலான கைங்கர்யபரர்கள் அந்தக் காலத்தில் செய்யவேண்டிய ஸ்வதர்மமான தர்ப்பணாதிகளை நம்பெருமாள் திருமஞ்சனம் முடிந்தவாறே அநுஷ்டிப்பார். இது ஊற்றத்தால் நெகிழுகை ஒழிய, விடுமதன்று.

ஒளஷதசேவை பண்ணின ஒருவன் பாம்பின் வாயில் கையைவிட்டால் அவ்விஷம் அவனை ஒன்றும் செய்யாது. ஒளஷதசேவை பண்ணாத ஒருவன் பாம்பின் வாயில் கை விடுவானாயின், அது அவனுக்கு மரணத்தைக் கொடுக்கும். இதையே “அத்தாணிச் சேவகத்தில் பொதுவானது நமுவும்” என்றார். இது உத்தமாதிகாரிகள் விஷயம்.

“ஹ்ருத்யாகாஸே சித்யாத்ய: ஸத்யா பூதி நிரந்தரம்|

நாஸ்தமேதி நசோதேதி கதம் ஸந்த்யாமுபாஸ்மஹே||

(இருதயாகாசத்தில் ஞானஸ்வரூபனை எம்பெருமானாகிய சூரியன் எப்போதும் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கிறான். ஆதலால் சூரிய உதயமும் அஸ்தமநமும் இல்லை. ஆதலால் ஸந்த்யை ஏது?) இப்படிப்பட்ட உத்தமாதிகாரிகள் விஷயமிது. இத்தகைய தெளிவைப் பிறப்பித்த உனக்கு வேறு பதில் உபகாரம் அறியேன் என்றார். உம் ஆத்மாவைத் தந்தாலோ என்னில் “எனது ஆவியும் உனதே” என்றார். அதுவும் செய்து மனத்துயர் இல்லாமல் இருப்பேனே. ஆனால் நீ மயர்வற மதிநலம் அருளிய பின்பு அத்யந்த பாரதந்தர்யஜ்ஞாநமுடையவனுக்கு ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணப் பராப்தி யில்லை.

ராஜமஹேந்தரன்படியை (நம்பெருமாள் திருவாபரணம் – திருப்பதக்கம்) என்னது என்று ஒருவன் எடுத்துவைத்துக்கொண்டு, பின் பெருமானாளுக்கு கொடுப்பது போன்றதே ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணுகை.

நம்பூர்வர்கள் பாசுரங்களில் சொற்களைக் கொண்டுக்கூட்டிப்(அந்வயம் பண்ணி) பொருள் கூறும்போது சுவையான பொருள் கிடைக்கும். அதுபோல இங்கு ஆப்பான் திருவழுந்தூர் அரையர் என்பவர் “நின்பாதமே— எனதாவியும் உனதே” என்றுகூட்டி, “நின்பாதமே” என்பதை சபதமாக்கி, உன் திருவடிகள் ஆணையாகச் சொல்லுகிறேன்

எனது ஆவியும் உனதே, என்று உரைப்பார். சபதமாக்கி – சரண் – உன் திருவடியே உபாயம் என்பார்.

“உபாயே க்ருஹரக்ஷித்ரோ: ஸப்்து: ஸரணமித்யயம்|

வர்த்ததே ஸாம்ப்ரதம் சைஷ உபாயார்த்தை₂கவாசக:| என்பது பாஞ்சராத்ர வசநம். மாமுனிகளும் நூற்றந்தாதியில் “நோற்றநோன்பாதியிலேன் உன்தனை விட்டாற்றகிற்கின்றிலேன் பேற்றுக்குபாயம் உன்தன் பேருளே சாற்றுகின்றேன், இங்கு என்னிலையென்னும் எழில் மாறன் சொல்வல்லார், அங்கு அமரர்க்காராவமுது” என்று உபாயநிஷ்கர்ஷம் பண்ணுவதாகவே கூறுவர்.

இப்பத்தாவது பாசுரத்தில் உபாயம் உபேயம் இரண்டும் உன் திருவடிகளே என்பது பிள்ளானுடைய கருத்து. பட்டர் முதலானோருடைய கருத்தில் உபாயமாக உன் திருவடிகளைத் தந்தாய் என்று உபாயம் இன்னது என்பதைக் கூறுவதாக அமைந்தது இத்திருவாய்மொழி என்பார்.

இப்படி இருவகையாகப் பொருள் கூறினாலும் இந்த திவ்யதேசத்தில் வாழ்ந்த நியாய வேதாந்த வித்வான்களான ஸ்ரீ.உ.வே.வாத்தியார் ஸ்ரீநிவாஸாசார்யஸ்வாமியும், ஸ்ரீ.உ.வே.கோபாலாசார்யர் ஸ்வாமியும், பிள்ளானுடைய நிர்வாஹத்தையொட்டியே பொருள்கூறி அநுபவிப்பார். ஸ்ரீமடத்தின் ஆஸ்தானத்தில் மூர்த்தாபிஷித்தராக (27 ஆவது பட்டத்தில்) எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி சின்னராமாநுஜ ஜீயர் ஸ்வாமி காலத்தில் அஹோபில மடத்தில் அந்தச் சமயம் எழுந்தருளியிருந்த தேவனார் வளாகம் அழகியசிங்கர் யாத்ராமார்க்கமாக வானமாமலைக்கு எழுந்தருளிய போது அழகிய சிங்கரிடம் உபாயம், உபேயம் இரண்டையும் ஆழ்வாருக்குக் காட்டிக் கொடுத்த திருவாய்மொழி என்று அரங்கநகரப்பனை அழகியசிங்கர் மங்களாசாஸனம் செய்யும்போது ஸ்ரீவானமாமலைஸ்வாமி அருளியது இன்றும் அடியேனுடைய நினைவில் உள்ளது.

தெய்வமாக்கவியின் மாட்சி

(வானமாமலை வித்வான் ஸ்ரீ.உ.வே.என்.எஸ்.க்ருஷ்ணஅய்யங்கார்ஸ்வாமி)

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸமயத்தில் திருவாய்மொழிக்கு ஒப்புயர்வற்ற பெருமை ஏற்பட்டுள்ளது. திருவாய்மொழியை எம்பெருமான்களுக்குப் புறப்பாடு நடக்கும்போது திருவீதிகளில் சேவிக்கக்கூடாது என்று நம்பூர்வர்கள் இட்டகட்டளை அன்று முதல் இன்று வரை எங்கும் காக்கப்பட்டுவருகிறது. எம்பெருமான் தனது திவ்யமான ஆஸ்தானத்தில் எழுந்தருளியிருந்தே கவனத்துடன் திருச்செவி சாத்தியருளவேண்டிய திவ்யப்ரபந்தம் திருவாய்மொழியாகும் என்பது நம் முன்னோர்களின் கருத்தாகும். இஃது ஒன்று கொண்டே இத்திருவாய்மொழியின் பெருமையை நன்கு உணரலாம். அரிய பெரிய விரிவுரைகள் தோன்றியது இத்திருவாய்மொழிக்கே அன்றே! அந்த விரிவுரை களில் ‘ஈடுமுப்பத்தாருயிரப்படி’ என்னும் விரிவுரையே மிகச்சிறந்ததாக அனைவராலும் கொண்டாடப்பட்டுவருகிறது. அந்த ஈட்டில் உள்ளத்தையும், உணர்வையும் ஸ்ரீஸைலேஸத்யாபாத்ரம்- செப்டம்பர் 2010

ஈர்க்கும்படியான கருத்துக்கள் எண்ணிறந்தவை. அவற்றுள் ஒன்றை நுகர்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

ஆழ்வாருக்கு எம்பெருமானோடு கூடியதால் உண்டான ஆநந்தரஸத்தைத் தணியச்செய்யும்பொருட்டு எம்பெருமான் ஆழ்வாரைப் விட்டுப்பிரிந்தான். அப்பிரிவாற்றாமையினால் ஆழ்வார் கண்ணால் கண்டபொருளையெல்லாம் எம்பெருமானாகவே எண்ணி வருந்தினார், “மண்ணையிருந்து துழாவி” என்னும் பதிகத்தில். ஆழ்வாருடைய அந்த வ்யாமோஹத்தைத் தணியச் செய்யும்பொருட்டு, எம்பெருமான் திருப்புளியாழ்வார் அடியிலே எழுந்தருளித் தன்னுடைய விலக்ஷணமான வடிவைக் காட்டிக்கொடுத்து அவருடனே கூட, அதனால் ஆழ்வார் உள்ளம் குளிர்ந்து, வாயாரவாழ்த்தி துயர் நீங்கி, விண்ணிலும் மண்ணிலும் தனக்கு ஒப்பார் இல்லை என்னும் மேன்மையை “வீற்றிருந்து” என்னும் பதிகத்தில் அருளிச் செய்கிறார்.

அப்பதிகத்தில் எட்டாவது பாசுரத்தில் எம்பெருமானுக்குத் தன் பக்கல் உண்டான கூடலின் மேன்மையை நினைத்து, அவனுடைய உபயவிபுதிச் சேர்க்கைக்கும், மென்மைக்கும் ஏற்பக் கவிபாடுவதில் வல்ல தனக்கு நிகர் திருநாட்டிலும் எவரும் இல்லை என்கிறார். “நமக்கும் பூவின்மிசை நங்கைக்கும் இன்பனை ஞாலத்தார்

தமக்கும் வானத்தவர்க்கும் பெருமானைத் தண்தாமரை
சுமக்கும் பாதப்பெருமானைச் சொல்மாலைகள் சொல்லுமாறு
அமைக்கவல்லேற்கு இனியாவார் நிகர் அகல் வானத்தே”

என்பது பாசுரம். இப்பாசுர வியாக்யானத்தில் “நமக்கும் பூவின் மிசை நங்கைக்கும் இன்பனை” என்ற தொடருக்கு அருமையான பொருட்சுவையை நுகரலாம்.

அநாதிகாலமாக அவித்யை முதலானவற்றின் தொடர்பால் நித்யஸம்ஸாரியாய் இருக்கும் நமக்கும், வடிவத்தாலும் ஆத்மகுணங்களாலும் நிறைந்தவளும், பூவிற்பிறப்பால் வந்த மென்மையையும் இனிமையையும் உடையவளுமான பிராட்டிக்கும் இன்பன். அப்படி இன்பனாகும் விஷயத்தில் முற்பட இன்பனாகுவது யாருக்கு எனில்; நமக்கு (அடியார்க்கு). பின்பே பிராட்டிக்கு இன்பனாகுவது.

எம்பெருமான் அடியார்க்கு இன்பனாகும் திறத்தில் முற்படுவதற்கு ஓர் இதிஹாஸத்தை ஈட்டில் எடுத்துக்காட்டுகிறார். ஸ்ரீராமாயணத்தின் யுத்தகாண்டத்தில் ஒரு நிகழ்ச்சி. சக்ரவர்த்தித் திருமகன் இரவில் இலங்கையைப் பார்க்கிறார். அருகிலிருந்த ஸுகீவன் இலங்கையின் கோபுர சிகரத்தில் இருந்த இராவணனிடம் துள்ளிச் சென்று, த்வந்த்வ யுத்தம் செய்து, அவனது கிரீடத்தைப் பறித்து இராமபிரானிடம் வந்து சேர்க்கிறான். வந்து சேர்ந்த ஸுகீவனை இராமபிரான் தழுவி,

“அஸம்மந்தர்ய மயா ஸார்த்தம் ததிதம் ஸாஹஸம் க்ருதம்|

ஏவம் ஸாஹஸ கார்யாணி ந குர்வந்தி ஜநேஸ்வரா:|

த்வயி கிஞ்சித் ஸமாபந்நே கிம் கார்யம் ஸீதயா மம|” என்று கூறுகிறார்.

“என்னுடன் ஆலோசியாமல் ஸுகீர்வா! உன்னால் என்ன துணிச்சலான கார்யம் செய்யப் பட்டுவிட்டது. இம்மாதிரி துணிச்சலான கார்யங்களை அரசர்கள் செய்யமாட்டார்கள். உனக்கு சிறிதளவு ஆபத்து நேரிட்டதானால், எனக்கு ஸீதையால் ஆகவேண்டியது என்ன? வாநரராஜனான உன்னைத் தரக்குறைவாக இராவணன் ஒருவார்த்தை சொல்லி விட்டானேயானால் பிறகு எனக்கு தேடிவந்த ஸீதையால் தான் என்ன பயன்? இதுபோன்ற செயலைச் செய்ய அடியார்கள் காத்திருக்க, ராஜாவான நீ செய்யலாமா? உன் அடியானான நானிருக்க என்னை ஏவிக் கார்யம் கொள்ளலாமல்லவா” என்றார் பெருமாள். இராமபிரான் தம்மை ஸுகீர்வனின் பரிசுரமாக நினைத்து இவ்வாறு கூறினார். பம்பைக் கரையில் அநுமனைநோக்கி இலக்குவன் கூறும்போது

“லோகநாத₂: புரா பூ₄த்வா ஸுகீர்வம் நா₂ம் இச்ச₂தி

தஸ்ய புத்ரா: ஸரண்யஸ்ச ஸுகீர்வம் ஸரணம் க₃த:”

என்று கூறுவதிலிருந்தே உலகநாயகனான எம்பெருமானே தனக்கு ஒரு நாயகனாக ஸுகீர்வனைக் கருதினான், ஸுகீர்வனைச் சரணமடைந்தான் என்றும் தேறுகிறது. அதனால் தான் எம்பெருமான் தன்னை ஸுகீர்வனின் பரிசுரமாக நினைத்துப்பேசினார்.

இந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் நஞ்சீயர் பட்டரைப்பார்த்து, “ஸ்ரீவிபீஷணம்வாணம் புகுரவிடமாதேன் என்று மஹாராஜர் (ஸுகீர்வர்) கூறுகிறார்; இவனைப்புகுரவிடாமல் போனால் நாம் உளோம் ஆகோம் என்று பெருமாள் (ஸ்ரீராமபிரான்) கூறுகிறார். இப்படி இருவரும் மாறுபடுவதற்குக் காரணம் என்ன” என்று கேட்கிறார். அதற்கு பட்டர் –

“ஸுகீர்வம் ஸரணம் க₃த:” என்றத்தை நடத்தப் பார்த்தார் மஹாராஜர். “ராக₄வம் ஸரணம் க₃த:” என்றத்தை நடத்தப் பார்த்தார் பெருமாள்; இருவரும் ஸரணக₃தர்களை விடாமல் என்று விப்ரதிபத்தி பண்ணுகிறார்கள் காணும் என்று கூறுகிறார்.

இராவணனாலே விரட்டப்பட்ட விபீஷணன் ஆகாயத்தில் இருந்துகொண்டே “ராக₄வம் ஸரணம் க₃த:” என்று கூறி ஸரணம் அடைந்தான். இச்செய்தியை இராமபிரானிடம் கூறுமாறு ஸுகீர்வன் முதலானோரை நோக்கி

“ஸர்வலோக ஸரண்யாய ராக₄வாய மஹாத்மநே

நிவேத₃ய மாம் க்ஷிப்ரம் விபீ₄ஷணம் உபஸ்தி₂தம்॥

என்றான்.

இதைக்கேட்ட ஸுகீர்வன் அப்படியே இராமபிரானிடம் விண்ணப்பம் செய்ய வேண்டுமெயொழிய, அதை விடுத்து விபரீதமான எண்ணங்கொண்டு விபீஷணன் மீது குற்றங்களைக்கூறி, “அவனை சேர்த்துக்கொள்ளக்கூடாது” என்று வலிதாக ஆட்சேபித்தான். இராமபிரான் “மித்ரப₄வேந ஸம்ப்ராப்தம் ந த்யஜேயம் க₂ஞ்சந” என்று தனது கருத்தை வலிதாகத் தெரியப்படுத்தியும், ஸுகீர்வன் தனது ஆட்சேபணையை வலிதாகச் செய்து கொண்டிருந்தான். இராமபிரானுடைய கருத்துக்கும், திருவடியினுடைய கருத்துக்கும் ஏற்காதபடி ஸுகீர்வன் இப்படி ஆட்சேபம் செய்துகொண்டிருந்தது ஏன்? என்று பலரும் கேட்பர். இதற்குப் பட்டர் நஞ்சீயருக்கு

கூறிய விடைதான் ஸமாதானம்.

சரணுகதி பண்ணினவன் விஷயத்தில், அன்பு அளவு கடத்திருக்குமாதலால் “இவனுக்கு யாராலே என்னதீங்கு வருமோ” என்று பயசங்கையை விளைக்கும். பெருமாள் விபீஷணனை ஏற்றுக்கொண்டே தீருவேன் என்றதற்குக் காரணம் அவன் தன்னிடத்தில் ஸரணம் அடைந்தான் என்பதுதானே. அதுபோல் ஸுகீவன் விபீஷணனை புகுரவொட்டேன் என்றதற்கு காரணம் இராமபிரான் ஸுகீவனிடம் ஸரணம் அடைந்ததுவேயாகும். விபீஷணன் பெருமானிடம் ஸரணம் புகுந்தது இன்று. இராமபிரான் ஸுகீவனிடம் ஸரணுகதி பண்ணியது பண்டே. இராமபிரான் ஸுகீவனைச் சரணமடைந்தான் என்பதற்கு “**லோகநாத: புரா பூ₄த்வா ஸுகீ₃வம் நாத₂ம் இச்ச₂தி!**” “**ஸுகீ₃வம் ஸரணம் க₃த:!**” என்ற ப்ரமாணங்கள் கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில் உள்ளன. ஆகவே ஸுகீவன் தன்னிடம் சரணம் அடைந்தவரான இராமபிரானிடம் பரிவுகொண்டு இவனுக்கு யாரால் என்ன தீங்கு விளையுமோ என்று பயசங்கை கொள்ள நியாயம் இருக்கிறபடியால் விபீஷணனைத் தடுத்தது பொருந்தும் என்பதே பட்டருடைய விடையின் விளக்கமாகும்.

கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பர் “பொய்யில் கேள்விப் புலமையினான், தெய்வமாக்கவி மாட்சி தெரிக்கவே” என்று கூறி “இராமாவதாரம்” பாடினார் என்பது அனைவரும் அறிந்ததே. பல இடங்களில் தெய்வமாக்கவியான வால்மீகியின் மாட்சியை விவரித்தே செல்கிறார். இக்கருத்தை, “ஆதலால் அபயம் என்றப்பொழுதத்தே அபயதானம் ஈதலே கடப்பாடு என்பது இயம்பினீர் என்பால்வைத்த காதலால் இனி வேறு எண்ணக்கடவதென், கதிரோன் மைந்த கோதிலாதவனை நீயே என் வயிற்கொணர்தி என்றான்” என்ற பாடலில் விளக்குகிறார்.

இச்செய்யுளில் “என்பால் வைத்த காதலால்” என்ற தொடர் உயிரானது. என் மீது கொண்ட அளவு கடந்து அன்பால் விபீஷணனை ஏற்கக்கூடாது எனவலிதாக மறுத்துக்கூறினீர். தெய்வமாக்கவியின் மாட்சியைக் கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பநாட்டாழ்வார் விரித்துக்கூறியதை இன்புறுவோமாக. இராமாவதார(கம்பராமாயண)த்தில் இத்தகைய இடங்கள் பல.

விளக்கவுரை: எம்பெருமானது கிரீடத்தை ஸாம்ராஜ்ய லக்ஷமிக்கு விளையாடுவதற்குரிய மலையாகப் பேசுகிறார். உச்சியிலுள்ள ரத்நங்களால் நாற்றிசையிலும் ஒளிவீசித்திகழ்வதாயும், கிரீடத்தின் நுனிபாகம் மகரவடிவில் மாணிக்க மணியினால் செய்யப்பெற்றதாயும் விளங்குகிறது. இத்தகைய ஒளிபடைத்த ரத்நக்கிரீடத்தை ஸமஸ்த சேதநாசேதநங்களையும் அடக்கி ஆளக்கூடிய ஸாம்ராஜ்ய லக்ஷமிக்கு, பருத்து நெடிதோங்கி வளர்ந்திருக்கும் இனிய விளையாட்டுக்குரிய மலையாக எண்ணுகிறேன். அக்கிரீடத்தைச் சுற்றியுள்ள திருமுகப்பட்டையிலுள்ள ரத்நங்கள் அந்த விளையாட்டு மலையின் சுற்றுப்ரதேசமாக விளங்குகின்றன. (92)

93. விஹரதுமயிரங்கி₃ணஸ் சூலிகா ப்₄ரமரக திலகோர்த்₄வ புண்ட்₃ரோஜ்ஜ்
முக்₂மம்ருததடாகசந்த்₃ராம்பு₃ஜஸ்மயஹர ஸூசி முக்₃த₄ மந்த்₃ஸ்மிதம்||வலம்|

விளக்கவுரை: இதில் பெருமானது திருமுகமண்டலத்தை வருணிக்கிறார். கறுத்து அடர்ந்து சுருண்டு நீண்ட கூந்தலென்ன, முன்னெற்றியில் தொங்கும் கேசங்களென்ன, திலகாபரணமென்ன, திருமண்காப்பென்ன, இவற்றோடு கூடி அழகாக விளங்குகிறது திருமுகமண்டலம். இத்திருமுகமண்டலம் சந்திரன், தாமரைப்பூ இவற்றின் கர்வத்தை அடக்கக்கூடியதாய், நல்ல வெளுப்பாயும், அழகான புன்முறுவலையுடையதுமாயும் விளங்குகிறது. இத்தகைய பெரியபெருமாள் திருமுகமண்டலம் என்னிடத்தில் விளையாட்டும். (93)

94. முக்₂புண்ட்₃ரீகமுபரி த்ரிகண்டகம் திலகாஸ்ச கேஸரஸமாஸ் ஸமெளக்
இஹ ரங்க்₃ப₄ர்துரபி₄யந்மது₄வ்ரத ப்ரகரஸ்ரியம் ப்₄ரமரகாணி பி₃ப்₄ரதி||திசா:|

விளக்கவுரை: பெருமானது திருமுகமண்டலம் தாமரைப்பூப் போலிருக்கின்றது. தாமரைப்பூவில் கேஸரங்கள் இருக்கும். வண்டுகள் வந்து மொய்க்கும். பெருமானது திருமுகமண்டலத்தில் மூன்று ரேகைகள் உள்ளன. அதில் முத்துக்களோடு கூடிய திலகாபரணங்கள் தாமரைமுகத்தில் உள்ள கேஸரங்கள் போன்று உள்ளன. குழற்கற்றையானது முகமாகிய தாமரையை நோக்கிவரும் வண்டுகூட்டங்களுடைய சோபையாகத் திகழ்கிறது. “செங்கமல பூவில் தேனுண்ணும் வண்டே போல் பங்கிகள் வந்து உன்பவளவாய்மொய்ப்ப” என்று ஆண்டாளும் அருளியுள்ளாள். (94)

95. ஹ்ருத₃யம் ப்ரஸாத₃யதி ரங்க₃பதே: மது₄ரோர்த்₃வ புண்ட்₃ரதிலகம் லலிதம்।
அலிகார்த்த₄ சந்த்₃ர த₃ல ஸம்வலிதாம் அம்ருதஸ்ருதிம் யத₃பி₄ஸங்கயதே॥

விளக்கவுரை: அரங்கனது நெற்றியிலுள்ள ஊர்த்வபுண்ட்ர திலகமானது (திருமண்காப்பானது) நெற்றியாகிய அரைச்சந்திரனிடத்தினின்றும் பெருகுகின்ற அமுதப்பெருக்கோ என்று ஐயுறத் தோன்றுகிறது. பெருமாளுடைய அழகாயும் போக்யமாயும் உள்ள அந்த திருமண்காப்பாகிய திலகமானது எனது நெஞ்சைப் பெருமகிழ்ச்சியுறச் செய்கிறது. (95)

96. ஸரஸீருஹே ஸமவநாம்ய மத₃ாதுபரி ப்ரந்ருத்ய த₃லிபங்க்திநிபே₄।
ஸ்பு₂ரதோ ப்₄ருவாவுபரி லோசநயோ: ஸவிலாஸ லாஸ்ய க₃தி ரங்க₃ப்₄ருத:॥

விளக்கவுரை: பெருமானது திருப்புருவவட்டங்களை அநுபவிக்கிறார். வண்டுகளின் வரிசைகள் இரண்டு தாமரை மலர்களிலுள்ள தேனைக் கழுத்தே கட்டளையாகப் பருகிய செருக்குக்கொண்டு அம்மலர்களைக் கீழ்ப்படுத்தி அதன் மேலே நின்று நர்த்தனமாடுவது போன்றுள்ளன பெரியபெருமாளது கண்களின் மேலே திருப்புருவங்கள். இவ்வாறு பகவானது திருமுக மண்டலத்திலுள்ள புருவங்கள் அங்குமிங்கும் அலையக்கூடிய விளையாட்டோடு கூடி அழகு மிக்கனவாய் விளங்குகின்றன. (96)

97. ஸ்மரஸரநளிநப்₄ரமாந்நேத்ரயோ: பரிஸரநமதி₃க்ஷு சாபச்ச₂வி ।
யுக₃முத₃யதி ரங்க₃ப₄ர்த்துர்ப்₄ருவோ: கு₃ருகுலமிவ ஸார்ங்க₃ந்ருத்தஸ்ரிய:॥

விளக்கவுரை: புருவங்களை மேலும் அநுபவிக்கிறார். மந்மதனுடைய வில் கரும்பாகும். ஐந்துபாணங்களில் ஒன்று தாமரை மலர். பெருமானது திருக்கண்களாகிய தாமரையைக் கண்டு மந்மதபாணமாகிய தாமரை மலர் என்று மயங்கி, மன்மதனது வளைந்த வில்லானது ஒளிவீசித்திகழ்கிறதோ என்று எண்ணும்படியாயுள்ளது பெருமானது புருவங்கள். மேலும், எம்பெருமான் கையிலுள்ள சார்ங்கமென்னும் வில் நர்த்தனமாடுகிறதென்றால் அந்த நர்த்தனத்தைக் கற்றுத் தரக்கூடிய ஆசார்யனாக விளங்குகின்றன வளைந்த புருவங்கள். இது, ‘‘மன்னியசீர் மதனன் கருப்புச்சீலை கொல் மதனன் தன்னுயிர்த்தாதை கண்ண பெருமான் புருவமவையே’’ என்ற நம்மாழ்வாரது பாடலை அடியொற்றியுள்ளது. (97)

7. தாளத்தனத்தத்தைச்சொல்லியரால்வருந்தாழ்மலபா
தாளத்தனத்தத்தைத்தப்பநிற்பீர்புடைதங்கியவே
தாளத்தனத்தத்தைத்தீர்த்தானரங்கன் சகடுதைத்த
தாளத்தனத்தத்தையாயுதன்பாதந்தலைக்கொண்மினே.

(இ-ள்) தாளம் தனம் தத்தை சொல்லியரால் வரும் – கைத்தாளம் போன்ற வடிவமுடைய கொங்கைகளையும் கிளிகொஞ்சிப்பேசுவதுபோலினிய சொற்களையு முடைய அயல்மாதர்களின் சம்பந்தத்தா லுண்டாகும், தாழ் மல பாதாளத்து அனத்தத்தை – ஆழ்ந்த அசுத்தம்பொருந்திய நரகத்துன்பத்தை, தப்ப நிற்பீர் – தப்பி உய்யவேண்டி நிற்பவர்களே! – (நீங்கள்), புடைதங்கிய வேதாளத்தன் அ தத்தை தீர்த்தான் – எல்லாப்பக்கங்களிலுஞ் சூழ்ந்துநின்ற பூதகணங்களையுடையவனான சிவபிரானது (பிச்சையெடுத்தலாகிய) அந்தத் துன்பத்தைப் போக்கியருளியவனும், சகடு உதைத்த தாள் அத்தன் – சகடாகரனை உதைத்துத்தள்ளியழித்த திருவடிகளை யுடைய இறைவனும், அத்தத்து ஐ ஆயுதன் – திருக்கைகளில் ஏந்தும் பஞ்சாயுதங்களை யுடையவனுமான, அரங்கன் – ரங்கநாதனுடைய, பாதம் – திருவடிகளை, தலைகொண் மின் – தலைமேற்கொண்டு பணியுங்கள். (எ-று)

தத்தை – கிளி; அதன்மொழிக்கு முதலாகுபெயர். சொல்லி என்ற பெண்பாற்பெயரின்மேல் அர் – பலர்பால்விகுதி. நரகம் கீழுலகிலுள்ளதாதலால், அதனை 'பாதாளம்' என்றார்; இடவாகுபெயர். அநர்த்தம் பேதாளம் சகடம் ஹஸ்தம் என்ற வடசொற்கள் விகாரப்பட்டன. தாருகவனத்து முனிவரால் ஏவப்பட்டுத் தன்னைக் கொல்ல வந்துசூழ்ந்த பூதகணங்களைச் சிவபிரான் தனது ஆற்றலால் அடக்கி அடிமையாக்கிக்கொண்டன னாதலால், 'புடைதங்கிய வேதாளத்தன்' எனப்பட்டான். அத்தத்து என்றவிடத்து அகரச்சுட்டு – பிரசித்தியையும் இழிவையும் விளக்கும். நத்தத்தை எனப்பதம்பிரித்து, கேட்டை யென்று உரைப்பாரு முளர்; நத்தம் – நந்து என்ற வினைப்பகுதியின் தொழிற்பெயர். (7)

8. தலையிலங்காபுரஞ்செற்றுனரங்கனென்றூழ்சொற்புன்கு
தலையிலங்காதரஞ்செய்தபிரான்சரணன்றிமற்றோர்
தலையிலங்காநின்றகண்ணிலங்காண்கைக்குத்தாமுகைக்குத்
தலையிலங்காநிலங்கேட்கைக்குவா யிலஞ்சாற்றுக்கே.

(இ-ள்) தலை இலங்காபுரம் செற்றான் – தலைமைபெற்ற (ராஷஸராஜதானியான) இலங்காநகரை அழித்தவனும், என் தாழ் சொல் புல்குதலையில் ஆதரம் செய்த பிரான் – எனது இழிவான துதிசொற்களில் பொருட்சிறப்பில்லாத (தம்மக்கள்பேசும்) மழலைச் சொற்களினிடத்தில் (தாய்தந்தையர் அன்புவைக்குமாறு) போல விருப்பம் வைத்த

பெருமானுமாகிய, **அரங்கன்** – திருவரங்கனுடைய, **சரண் அன்றி** – திருவடிகளையல்லாமல், **மற்றுஓர் தலை** – வேறேரிடத்தை, **காண்கைக்கு** – தரிசித்தற்கு, **இலங்காநின்ற கண் இலம்** – விளங்குகின்ற கண்களையுடையோ மல்லோம்; **தாமுகைக்கு** – வணங்குதற்கு, **தலை இலம்** – தலையை யுடையோமல்லோம்; **கேட்கைக்கு** – கேட்பதற்கு, **காதுஇலம்** – செவிகளையுடையோமல்லோம்; **சாற்றுகைக்கு** – துதித்துப் பேசுதற்கு, **வாய் இலம்** – வாயையுடையோமல்லோம் (எ-று) இரண்டாம் அடியில் அல்கு – அசை.

தேவாதிதேவனான எம்பெருமான் விஷயத்தில் உபயோகித்து ஈடேறுவதற்கே உரியவையாய் அமைந்த உறுப்புக்களைத் தேவதாந்தரவிஷயத்தில் உபயோகிக்கக் கடவோமல்லோம் யாம் என்றார், “மறந்தும் புறந்தொழாமாந்த”ராதலின்; “வாயவனையல்லது வாழ்த்தாது கையுலகந் தாயவனையல்லதுதாம்தொழா – பேய்முலை நஞ்சு, ஊணுகவுண்டானுருவொடுபேரல்லால், காணுகண் கேளாசெவி” என்ற ஆழ்வாரருளிச்செயலை அடியொற்றியது இச்செய்யுள்.

இலங்காபுரத்துக்குத்தலைமை, திக்விஜயஞ்செய்து அனைவரையும் கீழ்ப்படுத்திய ராசுலராசனான இராவணனது இராசதானியா யிருத்தல். அதனைச்செற்றது, ஸ்ரீராமாவதாரத்தில். இராமதூதனான அநுமான் இலங்கையை எரியூட்டியழித்ததும், அவ்விலங்கா நகரவாசிகளான கொடிய அரக்கர்களையெல்லாம் இராமபிரான் அழித்திட்டதும் ஆகிய இரண்டும் ‘இலங்காபுரஞ்செற்றான்’ என்ற தொடரில் அடங்கும். செற்றான், செறு – பகுதி. குதலையில், இல் – ஐந்தனுருபு, ஒப்புப்பொருளது; ஏழனுருபாகக்கொண்டு, எனது இழிவான புல்லியகுதலைச்சொல்லாகிய துதியில் எனினுமாம். இலங்காநின்ற, ஆநின்று – நிகழ்கால இடைநிலை, இலம்என்ற தன்மைப்பன்மை – பிறரையும் உளப்படுத்தியது. (8)

9. **கைக்குஞ்சரமன்றளித்தாயரங்கமண்காக்கைக்குமாய்க்
கைக்குஞ்சரமசரம்படைத்தாய் கடனீறெழுத்து
கைக்குஞ்சரமகரக்குழையாயெனைக்கைக்கொளுடல்
கைக்குஞ்சரமதசையிலஞ்சேலென்றென்கண்முன்வந்தே.**

(இ-ள்) **கை** – துதிக்கையையுடைய, **குஞ்சரம்** – யானையை (கஜேந்த்ராழ்வானை) **அன்று** – (ஆதிமூலமே வென்று கூவியழைத்த) அக்காலத்தில், **அளித்தாய்** – பாதுகாத்தருளியவனே! **அரங்க** – திருவரங்கனே! **காக்கைக்கும்** – காக்கப்படுவதற்கும், **மாய்க்கைக்கும்** – அழிக்கப்படுவதற்கும் உரியனவான, **மண்** – உலகத்திலே, **சரம் அசரம் படைத்தாய்** – ஐங்கமமும், ஸ்தாவரமுமான உயிர்களைப்படைத்தருளியவனே! **கடல்நீறு எழு துகைக்கும் சர** – கடல் வறண்டு புழுதிபடும்படி அதனை வருத்தத் தொடங்கிய ஆக்நேயாஸ்திரத்தை யுடையவனே! **மகரம் குழையாய்** – மகரகுண்ட

லங்களை அணிந்துள்ளவனே! உடல் கைக்கும் சரமதசையில் என்கண்முன் வந்து அஞ்சேல் என்று எனை கைக்கொள் – உடம்பை (உயிர்) வெறுத்தொழியும்படியான (எனது) அந்திமகாலத்திலே நீ எனது கண்களினெதிரில் வந்து தோன்றிக் காட்சி கொடுத்து ‘அஞ்சாதே’ என்று அபயமளித்து என்னை அடிமையாக ஏற்றுக் கொண்டருள் வாயாக. (எ-று).

பெரியாழ்வார் திருமொழியில் “துப்புடையாரை” என்ற தொடக்கத்துத் திருப்பதிகத்தில் “ஓப்பிலேனாகிலும் நின்னடைந்தேன் ஆனைக்கு நீ அருள் செய்தமை யால்”, “வஞ்சவுருவின் நமன்றமர்கள் வலிந்தநலிந் தென்னைப் பற்றும்போது, அஞ்சலமென்றென்னைக்காக்கவேண்டும் அரங்கத்தரவணைப்பள்ளியானே” என்றவற்றின்பொருள் இச்செய்யுளில் விளங்குதல் காண்க. கஜேந்திராழ்வானைக் காத்தருளின வரலாற்றை யெடுத்துக் கூறினது, உயர்திணைப்பொருள்களோடு அஃறிணைப்பொருள்களோடு பேதமற அடிமைப்பட்ட உயிர்களை அன்போடு துயர்தீர்த்துப் பாதுகாத்தருள்கிற எம்பெருமானது கருணைமிகுதியை விளக்குதற்கு. குஞ்சரத்துக்குக் கொடுத்த ‘கை’ என்ற அவசியமில்லாத அடைமொழி, அந்தயானை கால்முதல் உடம்புமுழுவதும் முதலையின் வாய்ப்பட்டு எம்பெருமானை யழைத்தற்குக் கைம்மாத்திரமே வெளித்தோன்றநின்ற தென்னுங் கருத்தைப் புலப்படுத்தும். “கைம்மான மதயானையிடர் தீர்த்த கருமுகிலை,” “கடுத்தகராங்கதுவநிமிர்கையெடுத்து மெய்கலங்கி....எடுத்தொருவாரண மழைப்ப நீயோவன்றேனென்றாய்” என்பன காண்க. மண் சரம் அசரம் படைத்தாய் – உலகங்களையும் சராசரங்களையும் படைத்தவனே யென்றும், உலகங்களைச் சராசரங்களுடன் படைத்தவனே யென்றும் கொள்ளலாம். சரம் – சஞ்சரிப்பன, இயங்குதிணைப்பொருள். அசரம் – சஞ்சரியாதன, நிலைத்திணைப்பொருள், மண்காக்கைக்கும் மாய்க்கைக்கும் சரம் அசரம் படைத்தாய் – “உலகம்யாவையும் தாமுளவாக்கலும் நிலைபெறுத்தலும் நீக்கலும் நீங்கலா, அலகிலா வினையாட்டுடையா ரவர்” என்றபடி உலகங்களைப் படைத்தலையும் காத்தலையும் அழித்தலையும் வினையாட் டாக வுடையவனே யென்றபடி. நீறுஎழ – எரிபட்டுச் சாம்பலாய் மேலெழ. மகர குண்டலம் – சுருமீன்வடிவமமையச் செய்யப்படுவதோர் காதணி. இது, மற்றை யாபரணங்கட்கும் உபலக்ஷணம்.

குஞ்சரம் – வடசொல்; காட்டுப்புதர்களிற் சஞ்சரிப்ப தென்றும், துதிக்கையுடைய தென்றும் காரணப்பொருள்படும். ‘அன்று’ எனச் சுட்டினது, கதையை உட்கொண்டு. சரமதசா – வடமொழித்தொடர். அஞ்சேல் – எதிர்மறையொருமையே வல். காக்கை, மாய்க்கை – ‘கை’ விசுதிபெற்ற தொழிற்பெயர். சரமதசையில் எனைக் கைக்கொள் – “எய்ப்பு என்னைவந்து நலியும்போது அங்குஏதும் நான் உன்னை நினைக்கமாட்டேன், அப்போதைக் கிப்போதே சொல்லிவைத்தேன்” என்றூப்போலப்

பிரார்த்தித்தவாரும்.

10. **வந்தனையேற்றனையென் புன்சொற்கொண்டனைவன்மனத்தே
வந்தனையேற்றனையாவையுமாயினைவான்றரவு
வந்தனையேற்றனைத்தானொத்ததாளில்வைப்பாய்பலித்து
வந்தனையேற்றனைத்தீர்த்தாயரங்கத்துமாதவனே.**

(இ-ள்) ஏற்றனை பலித்துவந்தனை தீர்த்தாய் - ருஷ்பவாகனமுடையான சிவபிரானே இரத்தற்றெழுழிலை நீக்கியருளியவனே! அரங்கத்து மாதவனே - திருவரங்கத்தில் எழுந்தருளியிருக்கிற திருமுகள் கணவனே! (என்) எனது, வந்தனை - நமஸ்காரத்தை, ஏற்றனை - ஏற்றுக்கொண்டாய், என் புல் சொல் கொண்டனை - எனது இழிவான துதிச்சொற்களை ஏற்றுக்கொண்டாய்; (என்) வல் மனத்தே வந்தனை ஏற்று - எனது வலிய மனத்திலே வந்துபொருந்தி, அனையாவையும் ஆயினை - (எனக்குப்) தாயும் மற்றை எல்லாவுறு துணையுமாயினாய்; வான் தர உவந்தனை ஏல் (எனக்குப்) பரமபதம் அளிக்கத் திருவுளங் கொண்டனையானால், தனை தான் ஒத்த தாளில் வைப்பாய் - (வேறுஒப்புமையில்லாமையால்) தன்னைத்தானே ஒப்பதான (உன்) திருவடியில் (என்னைச்) சேர்த்துக்கொண்டருள்வாய்; (எ-று)

எளியேன் திரிகரணங்களாலுஞ் செய்யும் வந்தனைவழிபாடுகளை ஏற்றுக் கொண்டு என்பக்கல் அன்புகாட்டினை யாதலால், அந்த அன்பை முற்றச்செலுத்தி எனக்குப் பரமபதங்கிடைக்குமாறு என்னை உன் திருவடியிற் சேர்த்துக்கொண்டருள வேண்டு மென வேண்டியபடி. அன்பால் நினைவாரது உள்ளக்கமலத்தின்கண் எம்பெருமான் அவர்நினைத்தவடிவத்துடன் விரைந்து சென்று வீற்றிருத்தலால், 'மனத்தே வந்தனையேற்று' என்றார். (என்) என்பதைப் பிறவிடத்துங் கூட்டுக.

வந்தனை - வந்தநா என்ற வடசொல்லின் விகாரம். ஏற்றனை என்ற முன்னிலை யொருமையிறந்தகாலமுற்றில், ஏல் - பகுதி, ஏற்றல் - அங்கீகரித்தல், இணங்குதல், கொள்ளுதல். வன்மனம் - "இரும்புபோல் வலியநெஞ்சம்", "மரங்கள்போல் வலிய நெஞ்சம்" என்பன காண்க. வந்தனை - முன்னிலையொருமையிறந்தகால முற்றெச்சம். ஏற்று என்ற இறந்தகாலவினையெச்சத்தில், ஏல் - பகுதி; ஏலுதல் - பொருந்துதல். அனையாவையும் ஆயினை - "அத்தனாகி யன்னையாகி யானுமெம்பிரானுமாய்" என்றார் பெரியாரும். அனை - அன்னையென்பதன் தொகுத்தல்; தனையென்பதும் இவ்வாறே. ஏல் - என்னில் என்பதன் மருஉ. தனைத்தானொத்ததாள் - இயைபின்மையணி; ஒருபொருளையே உபமானமும் உபமேயமுமாகச் சொல்லுதல், இதன்இலக்கணம்; உவமையாதற்கு ஏற்ற பொருள் வேறுயாதுமில்லை யென்பதை விளக்கும். ஏற்றனைப் பலித்துவந்தனைத் தீர்த்தாய் - இரண்டுசெயப்படுபொருள் வந்த வினை. பலித்துவந்தனை

ஏற்றனுக்குத் தீர்த்தாய் என உருபுமயக்கமுமாம். பலித்துவம் – ஒருசொல்; அதன்மேல், தன் – சாரியை, ஐ – இரண்டனுருபு, பலி துவந்தனை எனினுமாம்; துவந்தனை – துன்பம்; பந்தம். ஏறு-பசுவின் ஆண்பாற்பெயர்; எருது: அதனையுடையவன், ஏற்றன். மாதவன் – ஸ்ரிய:பதி, வடசொல்; மா – இலக்குமி, தவன் – கணவன். அரங்கத்துமா – ஸ்ரீரங்கநாயகி. வைப்பாய் – ஏவலொருமை முற்று; விளிப்பெயராகக் கொண்டு, ஓர் உயிர்க்குப் பரமபதமளிக்கத் திருவுளங்கொண்டனை யானால், அவ்வுயிரைத் திருவடியிற் சேர்த்துக்கொண்டருள்பவனே யென்றலும் ஒன்று. (10)

11. **மாதங்கத்தானை யரங்கனைவஞ்சனிலங்கையிலே
மாதங்கத்தானையிருதிங்கடாழ்த்துப்பின்வாம்பரிதேர்
மாதங்கத்தானை வலத்தானை முன்வதைத்தானைத்தன்பான்
மாதங்கத்தானைவைத்தானை வைத்தேனென்மதியகத்தே.**

(இ-ள்) **மாதங்கம்தானை அரங்கனை** – சிறந்த மாற்றுயர்ந்த பொன்மயமான ஆடையையுடைய திருவரங்கனும், **வஞ்சன் இலங்கையிலே மா தங்க** – வஞ்சகனை இராவணனுடைய இலங்காபுரியிலே திருமகளின் அவதாரமான சீதாப்பிராட்டி தங்கியிருக்க, **தான்-ஐ இரு திங்கள் தாழ்த்து** – பத்து மாதம்கழித்து, **பின்** – பின்பு, **வாம்பரிதேர் மாதங்கம் தானை வலத்தானை முன் வதைத்தானை** – தாவிச்செல்லுங் குதிரைகளும் தேர்களும் யானைகளும் காலாளுமாசிய சேனையின் பலத்தோடு மற்றும் பலவகைவலிமைகையுமுடையான இராவணனை முற்காலத்தில் அழித்திட்டவனும், **மாது அங்கத்தானை தன்பால் வைத்தானை** – உமாதேவியை வாமபாகத்திற் கொண்டுள்ள வனான சிவபிரானை(த் தனதுவல)ப்பக்கத்தில் அமையவைத்துள்ளவனுமான திருமாலை, **என் மதியகத்து வைத்தேன்** – எனது மனத்தினுள்ளே நிலையாக வைத்திட்டேன்;(எ-று)

எப்பொழுதும் நம்பெருமாள்பக்கலிலே மனத்தைச் செலுத்தி அப்பெருமானையே தியானிக்கின்றேன் என்பதாம்.

தங்கத்தானை – பீதாம்பரமெனப்படும் பொற்பட்டாடை, வஞ்சன் – எண்ணம் சொல் செயல் என்னும் திரிகரணத்தொழிலிலும் வஞ்சனைகொண்டவன்; பிராட்டியை வஞ்சனையாற் கவர்ந்துசென்றவன்; திருமால் இராமனாகத் திருவவதரித்தபோது திருமகள் சீதையாகத் திருவவதரித்ததனால், சீதையை ‘மா’ எனக் குறித்தார். ஐயிரு திங்கள் – பண்புத்தொகைப்பன்மொழித்தொடர். சாந்திரமானபக்ஷத்தில் அமாவாசைக்கு அமாவாசை ஒருமாசமெனக்கொண்டு சந்திரசம்பந்தத்தாற் கணக்கிடுதல்பற்றி, திங்கள் என்ற சந்திரனது பெயர் இலக்கணையாய் மாதத்தை யுணர்த்தும்; ‘மதி’ என்பதும், இவ்வாறே வருதல் காண்க. வாம் – வாவும் என்னுஞ் செய்யுமெனெச்சவீற்றுயிர்மெய் சென்றது. மூன்றாமடியிலுள்ள ‘மாதங்கம்’ என்ற வடசொல் மதங்க முனிவரிடத்தினின்றும்

ஆதியில் உண்டான தென்று காரணப்பொருள்படும். இங்கே, வலம் – வரபலம், புஜபலம், ஆயுதபலம் மனோபலம் ஸ்தாநபலம் முதலியன. பலம் என்ற வடசொல், வலமென விகாரப்பட்டது; வலம் – வெற்றியுமாம். பின், முன் என்பன – காலத்தின் மேல் நின்றன. மாது அங்கத்தான் – அர்த்தநாசீவர மூர்த்தியானவன். மாதங்கத்தானைத் தன்பால்வைத்தான் – “பிறைதங்குசடையானை வலத்தேவைத்து,” “வலத்தனன் திரிபுரமெரித்தவன்” என்பன காண்க. மதியகத்து – அறிவிலே எனினுமாம்; அகத்து – ஏழனுருபு. அம்பிகையை ஒருபாகத்தில் வைத்தவனைத் தனது ஒருபாகத்தில் வைத்தவனை எனது அகத்துறுப்பினுள்ளே வைத்தேன் யான் என ஒரு சமத்தகாரம் தோன்றக் கூறியவாறு. (11)

12. **மதிக்கவலைப்புண்டவெண்டயிர்போலமறுகுறுமென்
மதிக்கவலைப்புண்டணிகின்றிலேன்மண்ணும்வானகமு
மதிக்கவலைப்புனல்சூழரங்காநின்மனத்தருடா
மதிக்கவலைப்புன்பிறப்பினிமேலும்வருங்கொலென்றே.**

(இ-ள்) மண்ணும் வானகமும் மதிக்க – மண்ணுலகத்தாரும் விண்ணுலகத்தாரும் கொண்டாடும்படி, **அலை புனல் சூழ** – அலைகடையுடைய காவேரிதீர்த்தத்தாற்புடைசூழப்பெற்ற, **அரங்கா** – திருவரங்கத்தில் எழுந்தருளி யிருப்பவனே! – **நின் மனத்து அருள் தாமதிக்க** – உனது திருவுள்ளத்திலுண்டாகும் கருணை (என்பக்கல் உடனே சித்தியாமல்) காலம்நீட்டித்தலால் – **வலை புல் பிறப்பு இனிமேலும் வருங்கொல் என்று** – வலைபோன்ற இழிவான சன்மம் இனிமேலும் (எனக்கு) வந்துவிடுமோ வென்று சிந்தித்து, **மதிக்க அலைப்புண்டவெள் தயிர்போல மறுகுறும் என் மதி கவலை புண் தணிகின்றி லேன்** – கடைதலால் அலைக்கப்பட்ட வெண்மையான தயிர்போல (ஒருநிலைநில்லாது) சுழல்கிற எனது மனத்தின் கவலையாகிய விரணம் ஆறப்பெற்றிலேன்; (எ-று)

எனதுகவலை தணியுமாறு விரைவில் எனக்கு நற்கதியருளவேண்டுமென்பதாம்.

மறுகுறும், மறுகு – பகுதி, உறு – துணைவினை. மனத்திற்குச் சுழற்சி – பலவகைச்சிந்தனையால் தடுமாற்றங்கொள்ளுதல். கவலை – கவற்சி; ‘ஐ’ விசுதி பெற்ற தொழிற்பெயர். கவலைப்புண் – மனோவியாதி. தணிகின்றிலேன் – தன்மையொருமையெதிர்மறை நிகழ்காலமுற்று. மண், வானகம் – இடவாகுபெயர்கள். மூன்றாமடியில், மதிக்கச் சூழ் என இயையும். வலை மிருகபகைகளைப் பந்தப்படுவதுபோலப் பிறப்பு உயிரைப் பந்தப்படுத்துதலால் வலைப்புன்பிறப்பு’ எனப்பட்டது. இனிமேலும் – இப்பிறப்பு ஒழிந்தபின்பும் என்றபடி. வருங்கொல் என்றதில், கொல்என்ற இடைச்சொல் – ஐயவினாப்பொருளோடு இரக்கத்தையும் உணர்த்தும். (12)

13. வருந்துவரைப்பட்டமங்கையரெண்மர்மனங்களைக்க
வருந்துவரைப்பட்டவாயரங்கேசனைவஞ்சப்பகை
வருந்துவரைப்பட்டவேழமட்டாணைமறந்துலகோர்
வருந்துவரைப்பட்டவீப்போன்மடந்தையர்மால்வலைக்கே.

(இ-ள்) துவரை வரும் – துவாரகாபுரியில் வந்து சேர்ந்த, பட்டம் மங்கையர் எண்மர் – பட்டுத்துத்தேவிமார் எட்டுப்பேர்களுடைய, மனங்களை-, கவரும் – (தன்பக்கல்) இழுக்கின்ற, துவரைப்பட்டவாய் – செந்நிறத்தைப்பொருந்திய வாயழகையுடைய, அரங்க ஈசனை – ரங்கநாதனும், வஞ்சம் பகைவர் உந்து – வஞ்சனையை யுடையபகைவர் (தன்னைநோக்கிச்) செலுத்திய, வரை பட்ட வேழம் – மலையையொத்த (குவலையாபீடமென்னும்) யானையை, அட்டாணை – கொன்றவனுமான திருமாலை, மறந்து -, உலகோர் – உலகத்துச்சனங்கள், ஐ பட்ட ஈ போல் – கோழையில் அகப்பட்டு (மீளவொண்ணாதபடி) சிக்கிக்கொண்டழிகிற ஈயைப்போல, மடந்தையர் மால் வலைக்கே வருந்துவர் – மகளிர் பக்கல் கொள்ளும் மோகமாகிய வலையிலே அகப்பட்டு (மீளமாட்டாது) வருந்துவர். (எ-று)

இது என்ன அநீதி! என்று உலகத்திற்பெரும்பான்மையான சாதாரண சனங்களின் பேதைமையைக் குறித்து இரங்கியபடி.

ருக்மிணி, ஸத்யபாமை, ஜாம்பவதி, ஸத்யை, மித்ரவிந்தை, ஸுசீலை, ரோகிணி, லக்ஷ்ணை என்கிற எட்டுப்பேரும் – ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய பட்டத்துத் தேவிமார். இப்பெயர்களை சிறிது மாறுபடக்கூறும் புராணங்களும் உண்டு. 'துவரை வரும்' என்றது, கண்ணபிரானுக்கும் அவனது தேவியர்க்கும் அடைமொழியாகத்தக்கது. ஜராசந்தனும் காலயவநனும் ஒருங்குபடையெடுத்துவந்த காரணத்தாற் கண்ணன் மதுரையைவிட்டுத் துவாரகாபுரியை மேல்கடலிலே நிர்மாணஞ்செய்துகொண்டு அங்குச் சகலசனங்களுடனே குடிபுகுந்தமையும், வெவ்வேறுநாடுகளிற்பிறந்த ருக்மிணி முதலிய இளமகளிர் கண்ணனால் மணஞ்செய்து கொள்ளப்பட்டு அவனது வாசஸ்தாநமான துவாரகைக்கு வந்து சேர்ந்தமையும் காண்க. அம்மனைவியரனைவர்க்கும் ஒருநிகராக மகிழ்ச்சிவிளைத்து வந்தமையை 'மனங்களைக் கவரும்' என்றதனால் வெளியிட்டார். 'எண்மர்மனங்களைக் கவருந் துவரைப்பட்டவா யரங்கேசன்' என்றது, அதரத்தினழகில் ஈடுபாடு. 'பகைவர்' என்றது, கம்சனையும், அவனது பாகன் முதலிய ஏவலாளரையும்.

துவரை – வடமொழிச் சிதைவு. பட்டமங்கையர் – பட்டமகிஷிக்கு உரிய நெற்றிப் பொற்பட்டத்தைத் தரித்துள்ள மாதர்கள். எண்மர் – எட்டு என்ற பகுதி எண்ண விசாரப்பட்டது; ம் – பெயரிடைநிலை. இரண்டாமடியில், துவர் ஐ பட்ட என்று பதம் பிரித்து, செந்நிறமும் அழகும் அமைந்த என்று உரைப்பாரு முளர். மூன்றாமடியில், பட்ட ஸ்ரீஸைலேஸ்த்யாபாதரம்- செபடம்பா 2010 39

– உவமவுருபு. அட்டான் – அடு-பகுதி. அகப்பட்டவரை மீளவிடாமையால், மடந்தையரதுமால் ‘வலை’ எனப்பட்டது. வலைக்கு – உருபுமயக்கம். (13)

**14. மாலைக்கல்லாரமடவார் புண்ணாக்கையில் வாஞ்சைவைத்து
மாலைக்கல்லாரம்புலிக்குநையாநிற்பர்மாய்விப்பதோர்
மாலைக்கல்லாரம்புயத்தாளில்வைக்குமதிலரங்க
மாலைக்கல்லாரஞ்சலியாரென்னேசிலமானிடரே.**

(இ-ள்) சிலமானிடர் – (உலகத்துச்) சிலமனிதர்கள், மாலை கல்லாரம் மடவார் புண் ஆக்கையில் வாஞ்சை வைத்து – மாலையாகத் தொடுக்கப்பட்ட செங்கழுநீர்மலர் களைச் சூடிய மாதர்களுடைய அசுத்தமான உடம்பினிடத்திலே விருப்பம்வைத்து, (அக்காமத்தினால்), மாலைக்கு அல் ஆர் அம்புலிக்கு நையாநிற்பர் – (காமோத்தீபகப் பொருள்களான) அந்திமாலைப்பொழுதுக்கும் இரவில்விளங்குகின்ற சந்திரனுக்கும் வருந்திநிற்பார்கள்; மாய்விப்பது ஓர் மாலை கல்லார் – (இவ்வாறு தங்களை) அழியச் செய்வதான ஒப்பற்ற காமமயக்கத்தைக் களைந்தொழிக்கமாட்டார்கள்; அம்புயம் தாளில் வைக்கும் – தாமரைமலர்போன்ற (தனது) திருவடிகளில் (அடியார்களை) இருத்துகிற, மதில் அரங்கம் மாலை – (ஏழு) மதில்கள்கூழ்ந்த திருவரங்கத்திற் பள்ளிகொண்டிருக்கிற திருமாலை, கல்லார் – துதிக்கமாட்டார்கள்; அஞ்சலியார் – கைகூப்பி வணங்கமாட்டார்கள்; என்னே – இதுஎன்ன பேதைமையோ?

எம்பெருமானுக்கு ஆட்பட்டு உய்யாமல் விஷயாந்தரங்களில் ஆழ்ந்து அழிகிற பேதைமாந்தர்களுடைய தன்மையைக்குறித்து இரங்கிக் கூறியவாரும்.

மாலைக்கல்லாரம் – கல்லாரமாலை என முன்பின்கூட்டிச் செங்கழுநீர் மலர்மாலை யென்னலாம். கல்ஹாரம் – வடசொல். ‘மாலைக்கல்லாரமடவார்’ என்றது, மேனிமினுக்குபவரென்றபடி. மடவார் – இளமையை அல்லது மகளிர்க்கு உரிய பேதைமைக்குணத்தை யுடையவர். வாஞ்சை – வாஞ்சா என்ற வடசொல்லின் விகாரம். நையா – உடன்பாட்டு இறந்தகாலவினையெச்சம். மூன்றாமடியில், மால் – பெண்மோகம். கல்லல் – கல்லுதல், வேருன்றினதைப் பெயர்த்தொழித்தல். ‘அம்புயத்தாளில் வைக்கும்’ என்றதனால், திருவடியே வீடாயிருக்கு மென்றபடி. ஸ்ரீரங்கம் ஸப்தப்ராகாரமுடையதாதலால் அச்சிறப்பு விளங்க, ‘மதிலரங்கம்’ எனப்பட்டது. நான்காமடியில், கற்றல் – எம்பெருமானுடைய திருநாமங்களைச் சொல்லிப்பழுகுதலும், அவனுடைய சொரூபகுணவிபவங்களைக் கூறுகிற நூல்களைப் படித்தலும், அவனைப் புகழ்ந்துகூறுதலும். மானிடர் – மாநுஷ ரென்ற வடசொல்லின் திரிபு; காசியபமுனிவரது மனைவியருள் மநுவின் சந்ததியா ரென்று காரணப்பொருள்படும். தாம்காதலித்த மகளிரின் சேர்க்கை நேராத விரகதசையில் அந்திப்பொழுதும், சந்திரனதுநிலாத்தோற்ற மும், அத்துயரை வளர்த்துவருத்துமென்க. புண்ணாக்கை – மாம்சசரீரம். (14)

நறுவெண்ணையால் - செவ்விசுன்றாமல் இவ்வடைவிலே ப்ரக்ருத்யாத்மவிவேகம் பிறந்து, அஹங்காரமமகார நிவ்ருத்தமான ஆத்மகுணங்களால் பூர்ணராய், மோக்ஷலாபேக்ஷராயிருக்கிறவர்களையும் சொல்லுகிறது. (2)

ஸ்வா.- மூன்றும்பாட்டு. (தந்தமித்யாதி₃) தெருவிலே விளையாடுகிற பிள்ளைகள் முதலானோர் பலரும் “உன்மகன் எங்களை அடித்தான்” என்று முறைப்படுவதாக, பிள்ளையையும் கொண்டு வந்து தீம்பேற்றிக் காட்டின வளவிலே, ‘ஆய்ச்சி! நான் ஒன்றும் செய்திலேன்? இவர்கள் தாங்களாக்கும் இவையெல்லாம் செய்தார்கள்” என்று இவன் பீதனாய் அழப்புகுந்தவாறே, இவள் அமுது கொடுவந்தவர்களை அழகைமாற்றுதல், இவனை ஸிக்ஷித்தல் செய்யாதே, தன்னைத்தானே நலிந்து கொள்ளப்படுக்கவாறே, அவர்கள் தாய்மார்

அதாவது - கோபத்தைத் தவிர்த்து ஸ்மிதம் பண்ணிக்கொண்டென்கை. (மூக்குறிஞ்சி முலையுணையே) முலைக்கீழே முழுசி, மூக்காலே யுரோசியிருந்து முலையை அமுதுசெய்யாய். (2)

3. தந்தம்மக்க ளமுதுசென்றால் தாய்மாராவார் தரிக்ககில்லார் வந்துநின்மேற் பூசல்செய்ய வாழ்வல்ல வாசுதேவா! உந்தையாருன் திறத்தரல்ல ருன்னைநானொன்றுரப்பமாட்டேன் நந்தகோப னணிசிறுவா! நான்குரந்த முலையுணையே.

வ்யா.- மூன்றும்பாட்டு. (தந்தமித்யாதி₃) ஊரில் பிள்ளைகளோடே விளையாடப் பக்கால் எல்லாரையும் போலன்றிக்கே, நீ அவர்களை அடித்துக் குத்தி விளையாடா நின்றாய்; இப்படிச் செய்யலாமோ? தந்தம் பிள்ளைகள் அமுது சென்றால், அவர்கள் தாய்மாரானவர்கள் பொறுக்கமாட்டார்கள். (வந்துநின்மேல் பூசல்செய்ய) அவர்கள் தங்கள் தங்கள் பிள்ளைகளையும் பிடித்துக்கொடுவந்து உன்மேலே சிலுகிட்டுப்பிணங்க. (வாழ்வல்ல)

ப₂லிதார்த்த₂மருளுகிரூர் (அதாவதித்யாதி₃). “மூக்குறிஞ்சி” என்றத்தால் அர்த்த₂ ஸித்த₃தார்த்த₂த்தையருளுகிரூர் (முலைக்கீழேமுழுசி) என்று. (முழுசி) என்றது - முட்டியென்றபடி. “உறிஞ்சி” என்றதினார்த்த₂ம் (உரோசி) என்றது . அதாவது - தேய்த்தென்றபடி. (2)

அரு.- மூன்றும்பாட்டு. (தந்தமித்யாதி₃) அமுது செல்லுகைக்கு ஹேதுபூர்வகம் ஸப்₃தார்த்த₂மருளுகிரூர் (ஊரிலித்யாதி₃). “தாய்மார்” என்றத்தை அநுஷங்கித்து “வந்து” இத்யாதி₃க்குத் தாத்பர்யமருளுகிரூர் (அவர்களித்யாதி₃). “வாழ்வல்ல” என்றதுக்கு தாத்பர் யார்த்த₂மருளுகிரூர் (அதிலித்யாதி₃). (ஒருசுற்றுமினைப்பு) என்றது - ஒருஇளப்பில், சற்றும் - ஸூஸைஸேத்யாபாத்ரம்- செப்டம்பர் 2010

வந்தவர்கள் “இதுவென்” என்று விலக்கப்படுக்கவாறே, “இந்நேரிலே தந்தாம் பிள்ளைகள் தாய்மார்பக்கலிலே அமுதுசென்றால் த₄ரிப்பார்களோ” என்றது கேட்டு, அவர்கள் போனவாறே, இவனைப்பிடித்து நலிவதாகத்தேடி, இவனமுகையைக் கண்டு உன்மேலே எல்லாரும் தீம்பேற்றி அலர்தூற்ற, அதுவே யாத்ரையாக. (வாழ்வல்ல வாசுதேவா) “பசுவின் வயிற்றில் புலியாயிருந்தாய்” என்று கோபித்து, அத்தைமறந்து, உந்தையாரான ஸ்ரீநந்த₃கோபர் உன் திறத்தரல்லர். உன்னை ஸிக்ஷித்து வளர்க்கமாட்டார்.

(உன்னைநானொன் றுரப்பமாட்டேன்) நானும் உன்னை அதிரக்கோபித்து நியமிக்கமாட்டேன். (நந்தகோபனணிசிறுவா) “நந்த₃கோபனுக்கென்றே வாய்த்தபிள்ளாய்!” என்று கோபித்து அத்தையும் மறைத்து, இவனை எடுத்து “சுரந்தமுலையை- நான்தர, நீ உண்ணாய்” என்று ப்ரார்த்தி₂க்கவேண்டி நில்லா

அதில் ஒருசற்றுமிளைப்பின்றிக்கே ப்ரியப்பட்டு இதுவே பே₄க₂மாக இருக்கவல்ல. (வாசுதேவா) வஸு^௨தே^௨வ புத்ரனுவனை! பசுவின் வயிற்றிலே புலியாயிருந்தாய்.

(உந்தையாரித்யாதி₃) உன்னுடைய தமப்பனாரானவர் உன்னிடையாட்ட மிட்டெண்ணார். உன்னை ஸிக்ஷித்து வளராரென்றபடி. (உன்னையித்யாதி₃) தீம்பனான உன்னை அப₃லையான நான் ஒருவழியாலும் தீர நியமிக்கமாட்டேன். (நந்தகோபனணி சிறுவா) ஸ்ரீ நந்த₃கோபர்க்கு வாய்த்த பிள்ளாய்! (அணி) அழகு. இவன் தீம்பிலே உளைந்து சொல்லுகிறவார்த்தை. (நான்சுரந்தமுலையுணையே) அவையெல்லாம் கிடக்க, இப்போது நான் சுரந்தமுலையை அமுது செய்யாய். (3)

ஏகதே₃ஸமுமென்றபடி. “தந்தமித்யாதி₃” - “வாழ்வல்லவாசுதேவா” என்ற ஸம்பி₄வ்யாஹாரத்துக்கு வ்யுத்த்ரமேண தாத்பர்யமருளுகிரூர் (பசுவினித்யாதி₃).

“உந்தையார்” - உன்னுடைய தமப்பனார், “உன் திறத்தரல்லர்” - உன்னுடைய வ்யாபாரத்தையுடையரல்லர் என்று ஸப்₃தார்த்த₂ம் திருவுள்ளம்பற்றித் தாத்பர்யார்த்த₂ மருளுகிரூர் (உன்னுடைய வித்யாதி₃), (இடையாட்டம்) வ்யாபாரம். அதாவது - பிள்ளையை அடிக்கை முதலானது. (இட்டெண்ணார்) என்றது - இத்தை ஹ்ருத்யத்திலே ஒன்றாகவைத்து எண்ண ரென்றபடி. சீழ்வாக்ய₂லிதம் (உன்னையித்யாதி₃) (வளரார்) என்றது - வளர்க்கிற வரல்லரென்றபடி. “வாழ்வல்லவாசுதேவா” என்று ஸம்பே₃தி₄த்து “உரப்ப மாட்டேன்” என்றால் ஸி₄த₄மாயிருக்க, “உன்னை” என்றும், “நான்” என்றும் ப்ரயோகி₃ப்பானென்னென்ன தாத்பர்யமருளுகிரூர் (தீம்பனானவித்யாதி₃). “ஒன்று” என்றதினார்த்த₂ம் (ஒருவழியாலும்) என்றது - “அணி” என்றதுக்கு அழகென்று ஸப்₃தார்த்த₂மாய், நன்றாக வாய்த்தவென்று ₂லிதத்தையருளுகிரூர் (ஸ்ரீநந்தே₃த்யாதி₃). இத்தை தே₃ஷவ்யஞ்ஜகோக்தியாக்கித் தாத்பர்யமருளுகிரூர் (இவன் தீம்பிலித்யாதி₃). (உளைந்து) க்லேஸித்து. “நான்சுரந்த” என்றதுக்கு - இரக்கத்தாலே நான் பால்சுரக்கும்படி பண்ணினவென்று ஸப்₃தார்த்த₂மாய்த் தாத்பர்யார்த்த₂மருளுகிரூர் (அவையெல்லாமித்யாதி₃). (3)

நின்றதிறே. (3)

ஸ்வா.- நாலாம்பாட்டு. (கஞ்சனித்யாதி) பிறப்பதற்கு முன்னே கொலை கருதிப்பார்த்திருக்கிறவன் “திருவாய்ப்பாடியிலே வளருகிறான்” என்று கேட்டால், கொலை கருதிவிடாதிரானிறே. இனி, “இதுக்காவன் இவன்” என்று தன் நெஞ்சில் தோன்றின க்ருத்ரிம வ்யாபாரங்களெல்லாத்துக்கும் தானே ஸப்த₃மிட்டுப்புணர்ந்து ஸகடாஸுரனைக் கற்பித்து வரவிட வருகையாலே, “கள்ளச்சகடு” என்கிறார். பூதனையிலும் களவுமிகுத்திருக்கும் காணும், ஆவேசமாகையாலே ஸகடாஸுரனுக்கு. (கலக்கழியப்பஞ்சியன்ன மெல்லடியால் பாய்ந்தபோது) சாடுகட்டுக்குலைந்து அச்சதெறித்துப்போம்படி பஞ்சிலுங்காட்டில் அதிமார்த்த₃வமான திருவடிகளாலே பாய்ந்தபோது நொந்திடுமென்று அஞ்சினேன் காண்.

(அமரர்கோவே) அமரருடைய ப₄ாக்யத்தாலேயிறே நீ பிழைத்தது

4. கஞ்சன்றன்னால் புணர்க்கப்பட்ட கள்ளச்சகடு கலக்கழியப் பஞ்சியன்ன மெல்லடியால் பாய்ந்தபோது நொந்திடுமென்று அஞ்சினேன்கா ணமரர்கோவே! யாயர் கூட்டத்தளவன்றலோ கஞ்சனையுன் வஞ்சனையால் வலைப்படுத்தாய் முலையுனயே.

வ்யா.- நாலாம்பாட்டு. (கஞ்சனித்யாதி₃) உன்மேலே கறுவுதலையுடையனான கம்ஸனாலே உன்னை நலிகைக்காக கற்பிக்கப்பட்ட க்ருத்ரிமமான ஸகடமானது. காவலாய்வைத்த ஸகடம் அஸுராவிஷ்டமாய் வருகையாலே, “கள்ளச்சகடு” என்கிறது. (கலக்கழிய) “தளர்ந்தும் முறிந்தும் சகடவசுரருடல் வேருகப்பிறந்துவீய” என்கிறபடியே கட்டுக்குலைந்து உருமாய்ந்து போம்படியாக. (பஞ்சியித்யாதி₃) பஞ்சுபோலே ம்ருது₃வான திருவடிகளாலே உதைத்தபோது “திருவடிகள்நோம்” என்று ப₄யப்பட்டேன்காண்.

(அமரர்கோவே) தேவர்களுக்கு நிர்வாஹகனானவனே! உன்னைக் கொண்டு

அரு.- நாலாம்பாட்டு. (கஞ்சனித்யாதி₃) “கஞ்சன்தன்னால்” என்றவிடத்தில் தானான தன்மையைக் கம்ஸனுக்கு விசேஷணமாக்கியும், சகடுபுணர்க்கைக்கு ஹேதுவையும் காட்டாநின்றனுகொண்டு ஸப்த₃ார்த்த₂மருளுகிறார் (உன்மேலித்யாதி₃). ஆயர்களால் கற்பிக்கப்பட்டதேயாகிலும் ஸகடம், இவனால் அஸுராவிஷ்டமானதாகையாலே, கம்ஸனால் புணர்க்கப்பட்டதென்றொன்று கருத்து. க்ருத்ரிமமானபடியை உபபாதி₃க்கிறார் (காவலாக வித்யாதி₃). “கலக்கு” என்று அவயவங்களுடைய கட்டாய், அது அழியும் ப்ரகாரத்தை ப்ரமாணமுசே₂ந உபபாதி₃க்கிறார் (தளர்ந்துமித்யாதி₃). இப்படி ப₃ஹுப்ரகாரமாக அழியும்படியை உபபாதி₃க்கையால், பஞ்சியன்ன மெல்லடியால் பாய்ந்தபோதுண்டான நோவின் அதிஸயத்தாலே ப₄யாதி₄க்யம் ஸூசிதமென்று கருத்து.

பஞ்சியன்ன மெல்லடியாலும், கலக்கழியப்பாய்ந்தபோது அஸுரன் நஸித்து, நானும்

என்னுதல்; அன்றிக்கே ப்ரதிகூலித்துக் கிட்டினார் முடியும்படியான முஹூர்த்த விசேஷத்திலே நீ பிறக்கையாலே யென்னுதல். இப்படி ப₄யநிவர்த்தகங்களைக் கண்டாலும் ப₄யம் மாறாதினே இவர்க்கு. (ஆயரித்யாதி₃) பஞ்சலக்ஷம் குடியிருப்பிலும் திரண்டபிள்ளைகளாவன்றாகில், ஓ!ஓ! உன்னை எங்ஙனே நியமித்து வளர்ப்பேன். இங்ஙனே இவர் ஈடுபடப்புகுந்தவாறே “நம்கையிலே கம்ஸன் பட்டதறியீரோ” என்ன; கம்ஸன் பட்டது உன்பக்கல்பண்ணின வஞ்சனையாகிய பாபவலை சூழ்ந்தன்றேபட்டது; “நீ வலைப்படுத்தாய்” என்கிறது - வ்யாஜமாத்ரமன்றோ? அன்றைக்கு நீ பிழைத்தது என் ப₄க்யமன்றோ வென்னுதல். அன்றிக்கே, “நீவஞ்சனைசெய்து சிறைப்படுத்திக் கொல்ல, அவன் ப்ராணனிழந்தபடியாலே, நான் ப்ராணன் பெற்றேன்” என்று தேறி, முலையுண்ணாயென்கிறார். (4)

ஸ்வா.- அஞ்சாம்பாட்டு. (தீயவித்யாதி₃) ஜந்மாந்தரவாஸநையாலும், அஸத்ஸஹவாஸங்களாலும், து₃ஷ்டமந்த்ரிகள் வார்த்தை கேட்கையாலும்,

தங்கள் விரோதி₄யைப் போக்கி வாழ்விருக்கிறவர்கள் ப₄க்யத்தாலேயினே, உனக்கொரு நோவுவராமலிருந்ததென்கை. (ஆயர்கூட்டத்தளவன்றலோ) ஆயருடைய திரள் அஞ்சினவளவல்லகாண் நானஞ்சினபடி. “ஆல்,ஓ” என்றவை விஷாத₃ஸூசகமான அவ்யயங்கள். (கஞ்சனையித்யாதி₃) உன் திறத்திலே வஞ்சநைகளைச் செய்த கம்ஸனை, நீ அவன் திறத்திற்செய்த வஞ்சநையாலே தப்பாதபடி அகப்படுத்திமுடித்தவனே! (முலையுணையே) இப்போது முலையை அமுது செய்யவேணும். (4)

5. தீயபுந்திக் கஞ்சனுன்மேல் சினமுடையன் சோர்வுபார்த்து மாயந்தன்னால் வலைப்படுக்கில் வாழ்கில்லேன்வாசதேவா! தாயர்வாய்ச்சொல் கருமங்கண்டாய் சாற்றிச்சொன்னேன் போகவேண்டா ஆயர்பாடிக் கணிவிளக்கே யமர்ந்துவந்தென் முலையுணையே.

ஸூரகூலிதனாயிருக்க, நீ அஞ்சுவானென்னென்கிற ஸங்கைக்கு, “அமரர்கோவே” என்றதின் ப₂லிதார்த்தத்தை பரிஹாரமாக வருளுகிறார் (உன்னைக்கொண்டித்யாதி₃). தே₃வர்கள் ப₄க்யத்தால் நோவில்லாவிட்டாலும், உன்னுடைய ஸௌகுமார்யாதிஸயத்தாலே அஞ்சினேனென்று கருத்து. (இருந்ததென்கை) என்றவநந்தரம் “அல்லாதவாயர் அஞ்சினார்களில்லையோ? நீ, ‘அஞ்சினேன்காண்’ என்று முறைப்படுகிறதென்னென்ன” என்கிற அவதாரிகை அத்₄யாஹரித்துக் கொள்வது. (விஷாத₃ஸூசகம்) என்றது - இப்படி க்ருஷ்ணன் பஞ்சியன்ன மெல்லடியால் உதைக்கும்படி ஸகடாஸூரன் வரவேணுமோ வென்கிற விஷாத₃ஸூசகமென்றபடி. “உன் வஞ்சனையால்” என்கையாலே - அவன் வஞ்சநை தோன்றுகையால், அதைக் கம்ஸனுக்கு விசேஷணமாக்கியருளுகிறார் (உன் திறத்திலித்யாதி₃). (முடித்தவனே) என்றது - “வலைப்படுத்தி” என்றத்தால் அர்த்த₂ஸித்த₄ம். (4)

ஸாது₄வான அக்ரூரர்வார்த்தை கேளாமையாலும், ராஜகுலத்திலே பிறந்திருக்கச் செய்தேயும் தனக்கென்று ஓரறிவில்லாமையாலும், ப்ரத்யக்ஷத₃ர்ஸநாப₄ாவத்தாலும், ஸகலப்ராணிவிருத்த₃த₄மான அஸந்மார்க₃ நிரூபகனாகையாலும், இவை யெல்லாத்துக்கும் ஹேதுவான க₃ர்ப₄தே₃ஷத்தாலும், “தீயபுந்திக்கஞ்சன்” என்கிறார். தீயபுந்தியாவது – அஹங்கார மமகார நிப₃ந்த₄நமாகத் தன்னைத்தானே முடிக்க விசாரித்து அத₄யவஸித்திருக்கையிறே. இப்படிப்பட்ட பு₃த்த₄யையுடையவன் நிர்நிப₃ந்த₄நமாக உன்மேலே அதிகுபிதசலிதஹ்ருத₃யனாய், விபரீதத₄ர்மங்களான மாயாநூபிகளைப் பரிகரமாகவுடையனாய், “எப்போதோ இடம்” என்று சோர்வுபார்த்து மாயாநூபிகளை வரவிட்டு அவர்களுடைய சூட்சியாகிற வலையிலே அகப்படிவல் நான் உயிர்வாழ்ந்திரேன்; முடிவன். (சோர்வு) தனியே

வ்யா.- ஐந்தாம்பாட்டு. (தீயபுந்திக்கஞ்சன்) து₃ர்பு₃த்த₄யான கம்ஸன். பிள்ளைக் கொல்லியிறே. மக்களறுவரைக் கல்லிடை மோதின (பெரியாழ்.திரு.5-3-1) பாபிஷ்ட₂னிறே. (உன்மேல் சினமுடையன்) “தேவகியுடைய அஷ்டமக₃ர்ப்ப₄ம் உனக்கு ஸத்ரு” என்ற அஸரீரி வாக்யத்தாலே கேட்டிருக்கையாலும், பின்பு து₃ர்க்கை சொல்லிப்போன வார்த்தையாலும் “நமக்கு ஸத்ருவானவன் கைதப்பிப்போய் நம்மால் கிட்டவொண்ணாத ஸ்த₂லத்திலே புகுந்தான், இவனை ஒருவழியாலே ஹிம்ஸித்ததாய்விடும்படியென்” என்றிருக்கையாலும், உன்னுடையமேலே மிகவும் க்ரோத₄முடைவன் அவன். (சோர்வுபார்த்து) அவிழ்ச்சி பார்த்து. அதாவது – நீ அஸஹாயனாய்த்திரியும் அவஸரம் பார்த்தென்கை. (மாயந்தன்னால் வலைப்படுக்கில்) உன்னை நலிகைக்காக மாயாநூபிகளான ஆஸூரப்ரக்ருதிகள் திரயக்காயும் ஸ்த₂ாவரமாயு முள்ள வடிவுகளைக்கொண்டு நீ வ்யாபரிக்கும் ஸ்த₂லங்களிலே நிற்கும்படிபண்ணி, நீ அறியாமல் வஞ்சநத்தாலே நமுவாதபடி பிடித்துக்கொள்ளில். (வாழ்கில்லேன்)

அரு.- அஞ்சாம்பாட்டு. (தீயபுந்தியித்யாதி₃) கம்ஸனுடைய து₃ர்பு₃த்த₄யை கார்யமுகே₂ந உபபாதி₃க்கிறார் (பிள்ளையித்யாதி₃). அத்தை ப்ரமாணமுகே₂ந விவரிக்கிறார் (மக்களித்யாதி₃). தீயபுந்தியானாலும் கம்ஸனுக்கு என்மேலே சினமுண்டாகைக்கு ஹேதுவேதென்னு மாகாங்கக்ஷயிலே, “வாகதேவா” என்று ஸம்பே₃த₄நையால் “உன்மேல் சினமுடையன்” என்று அர்த்த₂ஸித்த₄மாயிருக்கச்செய்தே, “உன்மேல்” என்று விசேஷித்த தால் ப₂லிதமான ஹேதுக்களைக் காட்டாநின்றனுகொண்டு ஸப்₃த₄ர்த்த₂மருளுகிறார் (தேவகியுடையவித்யாதி₃). “சினமுடையன்” என்று மதுப்பு-பூ₄ம்நியாகையாலே, (மிகவும்) என்றது. “மாயந்தன்னால்” என்று வஞ்சநத்தின் தானான தன்மையை உபபாதி₃க்கிறார் (உன்னையித்யாதி₃). (நீ அறியாமல்) என்றதுக்கு, (பிடித்துக்கொள்ளில்) என்றத்தோடந்வயம்.

புறப்படுகை. (வாசுதேவா) உன்னாலேயிறே ஸாது₄வான வஸுதே₃வன் முதலானாரையும் அவன் நலிகிறது. உன்னைக்கண்டால் அவன் வரவிட்ட மாயாருபிகள் விடுவார்களோ?

(தாயர்வாய்ச்சொல்கருமங்கண்டாய்சாற்றிச்சொன்னேன் போகவேண்டா) கீழே “தேவகிசிங்கமே” என்று சொல்லிவைத்து இப்போது தன்னைமாதாவாகச் சொல்லும்போது, “பித்ருத்வம் நோபலக்ஷயே” (ரா.அ.58-31) “உந்தையாவென்றுரைப்ப” (பெருமாள். திரு.7-3) “நந்தகோபன் மைந்தன்” {(பா)பெற்றனன்} என்று இங்கி₃தத்தாலே காட்டினாக வேணுமிறே. பிறந்தவன்றே “மாத்ருவசநம் கார்யம்” என்று கொண்டவுனக்கு என்வார்த்தையும் கார்யமென்று கைக்கொள்ளவேணுங்காண். பலருமறியும் படி பலகாலும் சொன்னேன். லீலாரஸத்தை நச்சியும் போகாதேகொள். (ஆயரித்யாதி₃) என்னளவேயோ? இவ்வூரிலுள்ளாரெல்லாரும் உன்னையே காணும்படி அழகிதான தீ₃பம் போலே யான ஸௌந்தர்யாதி₃ கு₃ணங்களாலே

நான்பின்னை ஜீவித்திருக்க க்ஷமையல்லேன்; முடிந்தேவிடுவன். (வாசுதேவா) உன்னாலேயிறே ஸாது₄வானவரும் சிறைப்படவேண்டிற்று.

(தாயரித்யாதி₃) தாய்மார்சொல்லு கார்யங்காண். அதாவது- உத்₃தே₃ஸ்யதையாலும் பரிவாலும் தாய்மார் வாக்கால் சொல்லுவது பிள்ளைகளுக்கு அவஸ்யகரணீயங்காணென்கை. (சாற்றிச்சொன்னேன் போகவேண்டா) இது தன்னைக் குன்னாங்குருச்சியாக வன்றிக்கே எல்லாருமறியும்படி ப்ரஸித்₃த₄மாகச்சொன்னேன்; லீலார்த்த₂மாகவும் நீ தனித்துஓரிடத்தில் போகவேண்டா. (ஆயர்பாடிக்கணிவிளக்கே) திருவாய்ப்பாடிக்கு

“வாழ்கைக்கு, கில்லேன் - ஸமர்த்தை₂யல்லேன்” என்று அதுக்கு ஸ்வரூபமிருக்க, வாழ்ச்சியை மாத்தர்த்தைச் சொல்லில் இவள் ப்ரேமத்துக்குக் கொத்தையாகையாலே அருளுகிறார் (நானித்யாதி₃). ப₂லிதார்த்த₂ம் (முடிந்தேவிடுவன்) என்றது. கண்ணா! என்னுதே “வாசுதேவா” என்றதுக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (உன்னாலேயித்யாதி₃). (அவரும்) என்ற சகாரம் - விரோத₄த்திலே, ஸாது₄வுக்குச் சிறைவாராதி₃றே என்று கருத்து.

“கருமம்” என்றதுக்கு - “க்ரியத இதிகர்மம்” என்கிற வ்யுத்தத்தியைத் திருவுள்ளம் பற்றி ஸப்₃த₃ார்த்த₂மருளுகிறார் (தாய்மாரித்யாதி₃). தாயர்சொல்லென்னுதே, “வாய்ச்சொல்” என்றத்தால், ப₂லிதமானவர்த்த₂த்தை ஹேதுபூர்வகம் விவரிக்கிறார் (அதாவதித்யாதி₃). ஸாக்ஷாத் சொன்னது செய்யாதபோது அப்ரீத்யதிஸயம் ஜநிக்கையால் இதுவே அவஸ்யகரணீயமென்று திருவுள்ளம். (இதுதன்னை) போகவேண்டாவென்றது தன்னை. (குன்னாங்குருச்சியாக) கர்ணமுலத்திலே ஏகாந்தமாக. (எல்லாரும் அறியும்படி ப்ரஸித்₃த₄மாக) என்றது - ப்ரஸித்₃த₄ப்ராசர்யத்தைச் சொன்னபடி. “போகவேண்டா” என்றாலும், இவன் தீம்பனாகையாலே லீலார்த்த₂மாகப் போகை தவிரானென்று திருவுள்ளம்பற்றி, “சோர்வு

ப்ரகாஸிதனானவனே! விளக்குக்கழகு தூண்டாமையும், நந்தாமையும். இப்படியிருப்பதொரு விளக்குண்டோவென்னில்; ப்ரதீதியில் ப்ரத்யக்ஷமாத்தரத் தாலே உண்டென்னவுமாம். அநுமானம் ப்ரத்யக்ஷஸாபேக்ஷமானாலும், ப்ரத்யக்ஷம் அநுமானஸாபேக்ஷமாகாது. ஆயிருக்க இரண்டும் ஸ்மாரக த₃ர்ஸநத்தாலே ஏகாஸ்ரயத்திலே காண்கையாலே இவை நிரூபியாமல் கண்டமாத்தரமே கொண்டு அணிவிளக்கென்னுதல். அன்றியிலே அபூ₄தமென்னுதல். (அமர்ந்து வந்தென் முலையுனையே) உன் இஷ்டத்திலே போக்குவரத்து ஸீக்₄ரக₃தியானாலும் அழைக்க வரும்போது மந்த₃க₃தியாக வேணுங்காண்.

இனி இவர்க்கு முலைப்பாலாவது, ஸர்வதே₃ஸஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தே₃சிதமாய் மங்க₃ளாஸாஸநபர்யந்தமான ப₄க்திரூபாபந்நஜ்ஞாந ப்ரவாஹ மிறே. பத்திவுழவனானவனுக்கு த₄ரகாதி₃ களெல்லாம் இதுதானேயிறே. (5)

ஸ்வா.- ஆறும்பாட்டு. (மின்னித்யாதி₃) மின்கொடிஒருவகை ஒப்பாயிற்றுகிலும், அதுபோராமையிறே “நுண்ணிடையார்” என்கிறது.

ஒருமங்க₃ளதீ₃பமானவனே! அணி-அழகு. இத்தால் “எனக்கேயன்று, உனக்கொரு தீங்குவரில் இவ்வூரக இருள்முடிவிடுங்கிடாய்” என்கை. (அமர்ந்தித்யாதி₃) ஆனபின்பு பரபரப்பைவிட்டு ப்ரதிஷ்டி₂தனாய்வந்து, உனக்கென்று சுரந்திருக்கிற முலையை அமுதுசெய்யவேணும். (5)

6. மின்னணையநுண்ணிடையார் விரிகுழல்மேல் நுழைந்தவண்டு இன்னிசைக்கும் வில்லிபுத்தூரினிதமர்ந்தாயுன்னைக்கண்டார் என்னநோன்பு நோற்றுகொலோ இவனைப்பெற்ற வயிறுடையாள் என்னும்வார்த்தை யெய்துவித்த இருடகேசா! முலையுனையே.

வ்யா.- ஆறும்பாட்டு. (மின்னித்யாதி₃) மின்னோடொத்த நுண்ணிய இடையை

பார்த்து” என்றபத₃த்தைக் கடாக்கித்து “போகிலும் தனியேபோகாதே” என்று தாத்தப்ர்யமாக வருளுகிறார் (லீலேத்யாதி₃). “ஆயர்பாடிக்கணிவிளக்கே - போகவேண்டா ” என்றநவயம் திருவுள்ளம்பற்றி “வாழ்கில்லேன்” என்றதையும் கடாக்கித்து, இப்படி க்ருஷ்ணனை வர்ணித்ததுக்குத் தாத்தப்ர்யமருளுகிறார் (இத்தாலித்யாதி₃யாலே). (ஆனபின்பு) போகை அநுசிதமானபின்பு. “போகவேண்டா” என்கையாலே வந்ததுருதுருக்கைத்தனத்தைக் கண்டு, “அமர்ந்துவந்து” என்கிறுளென்று, அதுக்கநுக₃ணமாகவர்த்த₂ மருளுகிறார் (பரபரப்பை யித்யாதி₃). “முலையுனையே” என்றபோதே “என்” என்றது ஸித்₃த₄மாயிருக்க, விசேஷித்ததுக்குத் தாத்தப்ர்யம் (உனக்கென்றித்யாதி₃). (5)

அரு.- ஆறும்பாட்டு. (மின்னித்யாதி₃) (ஒருவகைக்கொப்பாக) பங்குரத்வாத்யா பூசைஸேஸத்யாபாத்ரம்- செப்டம்பர் 2010

(விரியித்யாதி₃) “விரிகுழல்” என்கையாலே “நீண்டு பரந்து இருண்டு சுருண்டு நெய்த்து” என்றாப்போலே சொல்லுகிறவற்றுக்கெல்லாமுபலக்ஷணம். குழல் மேல்வந்து படிந்து உள்ளே முழுகின வண்டுகள் மது₄பாநம் செய்த செருக்காலே இனிதான இசைகளைப் பாடாநிற்கிற ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரை, பரமபத₃த்திலும் காட்டிலும் மிகவும்விரும்பி அந்த இசைகேட்டு இனிதமர்ந்திறே வடபெருங்கோயிலுடையான் கண்வளர்ந்தருளுகிறது. நித்யநிர்₃தே₃ஷ-ஸ்வயம்ப்ரகாஸ-அபௌருஷேய ஏகார்த்த₂நிர்ணயமான ஸகலவேத₃ங்களையும் மங்க₃ளாஸாஸநபர்யந்தமாக நிர்ணயித்து “வேதப்பயன் கொள்ளவல்ல விட்டுசித்தன்” என்று ப்ரஸித்த₄ரான இவர், இவனுக்கு வ்யாபக நாமங்களாய், வேறொருவ்யக்தியில் சேர்க்கவுமரிதாய், அஸாத₄ரணங்களான “விஷ்ணு, வாஸுதேவன், நாராயணன்” என்னும் திருநாமங்களுண்டாயிருக்க, “வில்லிபுத்தூரினிதமர்ந்தாய்” என்று வஸ்துநிர்₃தே₃ஸம் செய்தாரிறே. இதுவேயிறே ப்ராமாணிகர்க்கும் ஸாக்ஷாத்காரபர்க்கும் உத்₃தே₃ஸ்யம்.

யுடையவர்களுன்னுதல்; மின்னை ஒருவகைக்கு ஒப்பாகவுடைத்தாய், அவ்வள வன்றிக்கே, ஸ₃க்ஷமமான இடையையுடையவர்க ளென்னுதல். (விரிகுழல் மேல் நுழைந்தவண்டு) விஸ்ருதமான குழல்மேலே மது₄பாநார்த்த₂மாக அவக₃ஹித்த வண்டுகளானவை. (இன்னிசைக்குமித்யாதி₃) மது₄பாநத்தாலே செருக்கி இனியவிசை களைப் பாடாநிற்கும் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலே, பரமபத₃த்திலுங்காட்டில் இனிதாகப் பொருந்தி வர்த்திக்கிறவனே; தாழ்ந்தார்க்கு முக₂ங்கொடுக்கலான தே₃ஸமாகையாலே திருவுள்ளம் மிகவும் பொருந்தி வர்த்திப்பது இங்கேயிறே. பரமஸாம்யாபந்நர்க்கு முக₂ங்கொடுத்துக்கொண்டிருக்குமித்தனையிறே பரமபத₃த்தில். இங்கு இரண்டும் ஸித்த₃தி₄க்குமிறே.

காரேண ஒப்பாக. (ஸ₃க்ஷமமான) என்றது - மின்னிலும் ஸ₃க்ஷமமான வென்றபடி. (குழல்) மயிர்முடி. (மது₄பாநார்த்த₂மாக) புஷ்பங்களில் மது₄பாநார்த்த₂மாக, பரமபத₃திற்காட்டில் இனிதாகவர்த்திக்கையை உபபாதி₃க்கிறார் (தாழ்ந்தாரித்யாதி₃ வாக்யத்ரயத்தாலே). இரண்டும் ஸித்த₃தி₄க்கிறது லீலாவிபூ₄தியிலேயாகையாலே, பரமபத₃த்தில் இதில்லை என்று கருத்து. (இரண்டும்ஸித்த₃தி₄க்குமிறே) என்றவிடத்தில் “அஹ்ருத₃ஸஹஜ₃ாஸ்யாஸ் ஸ₃ரயஸ் ஸ்ரஸ்தபந்தா விமலசரமதே₃ஹா இத்யமீ ரங்க₃த₄ாம₁ மஹிதமநுஜதிர்யக்ஸ்த₂ாவரத்வா ஸ்ரயந்தே ஸ₃நியதமிதி ஹ ஸ்ம ப்ராஹு₃ரேப்₄யோ நமஸ்தாத்” (ஸ்ரீர.ஸ்த.1-33) என்கிற ஸ்லோகம் அநுஸந்தே₄யம்.

“நுண்ணிடையார்” என்றத்தாலே, தாழ்ந்தாரானவர்களும், “இன்னிசைக்கும்” என்கையாலே ஸாமக₃ாநபரரான நித்யமுத்தரும் என்கண்டு கொள்வது.

அங்கமாக நடைபெற்றன. நான்கு வருடங்களாகத் தொடர்ந்து நடைபெற்றுவரும் இந்த ஸ்ரீபாஷ்ய ஸதஸ்ஸில் இவ்வருடம் பன்னிரண்டு ஸ்வாமிகள் அந்வயித்தனர். இருதினங்கள் நடைபெற்ற ஸதஸ்ஸின் இறுதியில் தமது திருமேனி தளர்ச்சியையும் பொருட்படுத்தாமல் ஸுதர்ஸநர் ஸ்ரீ.உ.வே. கருஷ்ண ஸ்வாமி அய்யங்கார் ஸ்வாமி எழுந்தருளி ஸ்ரீபாஷ்ய மங்கள ஸ்லோகத்தை விவரித்தருளியது ஷே. ஸதஸ்ஸுக்கு மகுடமிட்டாற் போல் அமைந்தது. நான்கு நாள்களும் வர்த்தமாநஸ்வாமியின் திருக்குமாரரான அம்மாள் விஷ்ணு சித்தாசார்ய ஸ்வாமியும் மற்றும்முள்ள வித்வான்களும் உபந்யஸித்தனர்.

மேலும் அருளிச்செயலிலும் வேதத்திலும் பரீக்ஷை கொடுத்துத் தேர்ச்சிபெற்ற ஸ்ரீரங்கத்திலுள்ள பட்டர்பிரான் பாடசாலை, ஸ்ரீராமாநுஜ ஸித்தாந்த வித்யாபீடம், பட்டர்சூழாம் பாடசாலை வித்யார்த்திகளுக்கு இந்த உத்ஸவத்தையொட்டி பரிசுகளும், சான்றிதழ்களும் மேலக்கோட்டை திருநாராயணபுரம் ஸ்ரீ.உ.வே. அரையர் ஸ்ரீராமஸர்மா ஸ்வாமியின் திருக்கரங்களால் வழங்கப்பெற்றன. இவ்வத்ஸவத்திற்கு எழுந்தருளியிருந்த வித்வான்களுக்கும் அத்யாபக ஸ்வாமிகளுக்கும் வர்த்தமாந ஸ்வாமி புஷ்கலமாக ஸம்பாவனை செய்து கௌரவித்தார். திருமாளிகை திருவடி ஸம்பந்திகள் மற்றும் அபிமானிகள் பலரும் இவ்வைவவத்தில் அந்வயித்து ஸத்தைபெற்றனர்.

ஸ்ரீசிக்கதேவராஜ விண்ணப்பம்
(ஸ்ரீமதுபயவே. கார்ப்பங்காடு
வேங்கடாசார்யஸ்வாமி)

B à À AÁ° AÁùPá ^hà P HØP
 ©Özuõ°. ஈβ | AÁß AÁ°
 ÁUμí ® JBðÓa ö\`x AøuU
 S, Áß {ù»° À øÁzx" Sâzx
 ]Óçu ÁÀ»óí - òà β. AÁß
 Ázøu PØS®ö£öÉx AÁß
 Á> zu S, ÁõÚ z÷μõn > β
 "μv{v-õP ÁÍ [Q- x AÁ°
 ÁUμí ©β÷Ú?

A°a\õÁuõμ• ® ©ØØ
 AÁuõμ[PÒ ÷£õÀ ஈó°
 ö£õ, m÷h. B ° Ý® A°aø\° À
 |®ஈPØPHØEkÁuØS £μ®ö£õ,
 Í β A, Ò ÷Ás k®. |ØSi "
 ஈó° |® Bì vU-• ® ÷Ás k®.

A°a\õÁuõμzv¾® Á£ÁõÁ
 uõμzvÁ ÷£õÀ G®ö£, ©õÚ β
 ÁUμí ® A "μõU, u©õÚ÷u.
 A°aø\° ¾ØÍ £PÁõβ E Pçux.
 AÁß Á, ®ஈ A [RP> zu x.

öuõs hμi "ö£õi - õí Áõ°
 ý μ[P |õuÚ β AçøP"£, Q
 "E hÀ GÚUS E, S©õ÷»õ GB
 ö\` ÷Pβ E »Pzw÷μ' GBÖ
 • øó° kQÙ°. AÁ° E hÀ
 E, SQBÓx. B ÷©õu ì u®£z
 øuU Pmi U öPõs hõ¾® AÁμõÁ
 {ù»õPõs k {ØP • i - ÁÀù».
 Aøuz uk "£uØS GB ö\` Á
 öuβÖ E »P©UPuí U ÷PmQÙ°.

Cç {ù»° À AÁ° HB uβ
 E uÁUPõP G®ö£, ©õùÚ ÷-õ,

©ØØ B | Áõ°Puí ÷-õ T "ஈh
 ÁÀù» GBÖ ÷PmP»õ®. AÁøμ
 }μõP E, USÁx AÆöÁ®ö£,
 ©õβ uõ÷Ú. AÁÚçQÀ ©- [Q
 }μõPE, Q- Á°PÐ®AÆÁõí Áõ°
 PÒ uõ÷Ú. CÁ°Puí ö- Á»õ®
 E uÁUS Aøç"£uõÁ GBÚ
 £- β? ý μ[P |õuÚ β AçøPU
 Ps k®E, PõuPÁõ|g_£øhzu
 E »P ©UPÍ h® uõβ uβ
 ø† vÀ- zvØS]Óçu ©, çx
 C, "£uõPÁÁ, USz ÷uõβÖ- x.
 Auà Á "E »Pzw÷μ' GBÖ
 AÁ°Puí U T Á- øçzxz uβ
 E, S® ÷|õø- z w°UP÷Ás k
 QÙ°. A°aø\ A "μõU, u©õÚx
 GBÖ öuõs hμi "ö£õi - õí
 Áõ, US HØ£mh A-£Á®
 Á»ñ n AvPõ> PÐUS HØ£hU
 Tk®. CÆÁõÖ £PÁõÚ β | ÁøP
 1 £[Púí Á> zxøμzuuõ° ØÖ.
 "HÁ® £g\ "μPõ÷μõsí ®' GBÖ
 AÁ÷Ú A, Í aö\`x ØÍ õβ.
 Cx ÷Á • uÁ Ás n "£zvβ
 éõμõ©õÚ A°zu®.

| zuPõÁÍ ±k
 Aè hf ÷»õRÆ- õU- õ |®
 ý £μõt μ£mh° A, Í a ö\` u
 Aè hf ÷»õQUS "μvÁõv £- [Pμ®
 As t A, Í aö\` ué®ì U, uÆ- õU- õ
 |•®, AuØS ý .E.÷Á. v.A.Q, è n
 ©õ\õ°- ì Áõª GÉv- uª ìõõöÉ
 ö£- °" |® Ruõ\õ°- β £zv> øP° Á
 öÁÍ Áçux AuÚÁ, ® AØçu÷u. AøÁ
 uÚ " | zuP©õP As ø°° Á öÁÍ ° h"
 £mkØÍ Ú. Aβ£°PÒ ÷|> ÁÁçx Cç; ù»
 C> Á\õõP " ö£ØÖUöPõØÍ »õ®.